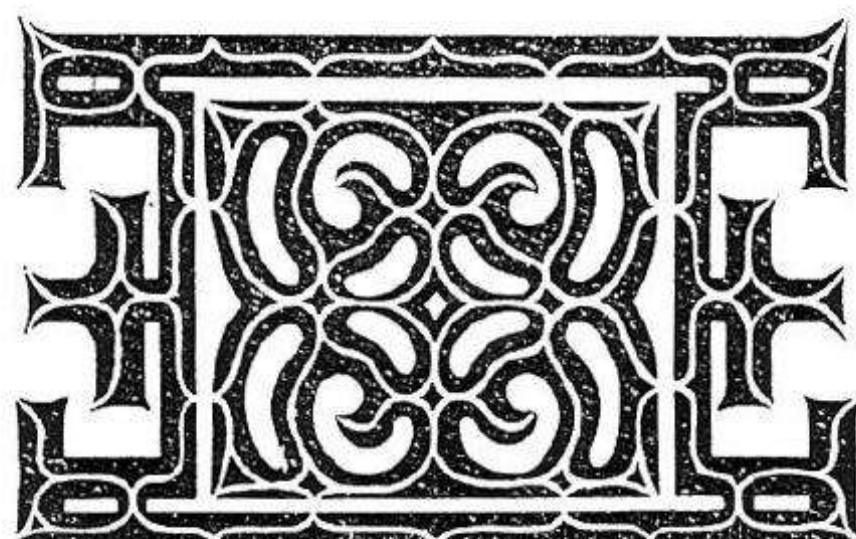

КОБИЛЮХ ВАСИЛЬ

ДУША ЯПОНІЇ:
АЙНИ ОЧИМА УКРАЇНЦЯ І САНСКРИТУ

Київ
2014

Чи знаєте, що корінне населення Японії – АЙНИ – це переселенці з нашої Праукраїни ще з XV – XIII тисячоліття до н. е.? Назва ЯПОНІЯ також із праукраїнської мови, що й зафіксована у Санскриті. В сучасній українській мові ця лексема залишила чимало похідних. За своє життя на островах, що нині належать до держави Японія, АЙНИ зазнали розкішного добра, яке знищили монголо-китайці у 700-літній загарбницькій війні. Через те КИТАЇ – означає ЗАГРОЗА навіть у сучасній японській мові. Це собі заробили китайці своєю імперіалістичною поведінкою та жорстокою окупацією.

АЙНИ, котрі не захотіли підкорятися окупантам, змушені були тікати на північ острова Гоккайдо, залишаючи найдорожче – МОВУ, КУЛЬТУРУ і нажите майно, оброблену Землю і святі НЕБЕСА. Нині цих НЕСКОРЕНИХ і прекрасних АЙНІВ залишилось усього 20 тисяч осіб. Їхня історія віддзеркалює праісторію українців, їхній спосіб виживання і становлення. Ця історія не лишень трагедія АЙНІВ чи праукраїнської гілки народу, що є на грани повного відчуження і несвідомого відчуття, хоч би якогось далекого і найменшого материнського співчуття колишньої Материкової єдності. Адже так багато історичного спільног...

Книга – для всіх, хто лишень захоче просвітлити свою думку про невідому, але таку рідну і ледве впізнавану праісторію АЙНІВ.

Присвячує дружині

ДУША ЯПОНІЇ: АЙНИ – ОЧИМА УКРАЇНЦЯ І САНСКРИТУ

Японія для українців – одна з найвіддаленіших держав на нашій півкулі. Можливо, тому в нашій уяві більше фантастичних легенд про неї, ніж широї правди. У Японії проживають понад 92 млн осіб. Японці не вельми високі на зріст, але дуже працьовиті, глибоковіруючі, ввічливі, делікатні у людських стосунках і пунктуальні у своїх справах з усіма державами світу. У Японії **17 НАУКОВИХ ІНСТИТУТІВ МОВОЗНАВСТВА**, у той час, коли в Україні **лиш один** і той недолугий: уже понад ніж 40 років тримають “СЛОВНИК ГУЦУЛЬСЬКОЇ ГОВІРКИ” М. ГРИЦАКА на 300 тисяч слів і ніяк не спроможується видати... Ніби не для України працюють. Тому й мова наша у такому занедбаному стані. **А в Японії, кожне діалектне слово на вагу золота, його аналізують і заносять до словникової скарбниці.** Нині 90 % японців мають вищу освіту. В дитячому садочку вихователька з вищою освітою доглядає тільки двох-чотирьох діточок. Знаємо, що японці – народ із прадавньою культурою, державницько-патріотичними традиціями і націоналістичним духом. **А їхні війни-самураї та нинішні АЙНИ досі зберегли завзятий праукраїнський звичай як вияв найвищого акту патріотичної віданості аж до ГАРАКІРІ (самознищення), як і робили наші війни УПА – БАНДЕРІВЦІ...**

Та не всі знають, що Японія була окупована монголо-китайцями значно довше, ніж Україна, проте збереглася й нині успішно процвітає. Ми ще дуже мало знаємо про Японію...

У 1993 році в Києві на відкритті виставки японської кераміки посол Японії почав доповідь зі слів "ЯПОНСЬКІЙ КЕРАМІЦІ – 10 ТИСЯЧ РОКІВ". Дивно. Нам, українцям, здається, що найбільше найдавнішої кераміки виявили в українській землі з праукраїнської глини, створеної праукраїнськими руками тодішніх гончарів. Насправді ж, археологи ПРАУКРАЇНИ відкопали понад 40 місць із **трипільською керамікою** далеко від материкової Праукраїни – на сході, на заході й на півдні від неї.

Досліджували цю кераміку українці Я. Пастернак, А. Юра, П. Єфіменко, Ю. Полянський, чех Ф. Гончар, поляк Л. Козловський, француз Мішель Буль, англієць Г. Брей, німці-археологи С. Рейнах, Й. Баер, О. Менінг, І. Обермаер, Г. Забер, Г. Гаррод, Л. Цоц, а також ізраїльянин Емануель Аннаті з Нью-Йорка. Всі вони встановили, що та кераміка й арійська раса походять з України.

У 1921 р. у Північному Китаї, в провінції Кіндзу, шведський археолог Андерсон виявив зразки трипільської кераміки. Для європейців це була сенсація. Відтак у Кіндзу прибули німецькі археологи Г. Шмідт, Г. Арнс, Г. Кюн, І. Франкфурт, Л. Бахговер та Ф. Дрейк. Після важкої праці вони одностайно підтвердили історичну автентичність форми і виготовлення орнаментації кераміки із Кіндзу з трипільською керамікою з материкової України. З провінції Кіндзу дослідники переїхали на розкопи в Японію.

У Японії вони виявили численні місця на різних глибинах із такою ж трипільською керамікою, тотожною з керамікою материкової України.

Німецькі археологи під час розкопів у Японії не могли вийти з дива, коли в японській землі на відповідних глибинах вони виявили не лише кераміку раннього трипільського періоду, а й притаманні оріям-трипільцям жіночі фігури "МАТЕРІ-ЗЕМЛІ" та "БОГИНІ РОДЮЧОСТИ" (див.: І. Кузич-Березовський. Оріяна. Кімерія-Праукраїна: У 2-х томах. – Детройт, 1979. – Т. 1. – С. 63-64). А в кожному похованні на дні виявлено посипану червону глину (вохру), що властиво похованням тільки у межах материкової Праукраїни або аріям – переселенцям із її теренів. До речі, на землях сучасної території України, в с. Молодове на Буковині, О. П. Черниш виявив найдавніше у світі посипане вохрою захоронення і зображення первісного Тризуба давниною 44600 років (див.: О. П. Черниш. Палеолітична стоянка Молодове - V. – К.: Вид-во АН УРСР, 1961).

У 1955 р. провідник німецької археологічної експедиції Г. Кюн після детального дослідження кераміки в Північному Китаї та Японії ще раз підтвердив, що це зразок трипільської кераміки, яку завезли туди емігранти з

материкової Праукраїни в різні часи свого переселення. Таким висновком зацікавилися російські археологи А. Окладников і С. Кисельов. Вони провели основні розкопи в межах Сибіру – поблизу озера Байкал і понад рікою Єнісей, де виявили численні речі трипільців III-II тис. до н. е. Вивчення цих археологічних знахідок свідчить, що в тих околицях мешкали люди із тодішньої материкової України. У похованнях людей виявлено чимало кераміки трипільців, перламутрового намиста, жіночих фігурок, просвердлених іклів дикого кабана, а кістяки мерців були посыпані червоною вохрою, як і на материковій Праукраїні, починаючи від Карпат.

Нині в Японії відкопали десятки тисяч поховань, і всі вони мають посыпану вохру та речі, властиві ранньому періоду Трипілля на материковій Праукраїні. Сучасні вчені-історики не можуть остаточно зрозуміти, звідки взялися пам'ятки праукраїнського Трипілля на нинішній японській землі та ще й у такій величезній кількості (див.: С. А. Арутюнов, В. Г. Щебеньков. Древнейший народ Японии. Судьбы племени айнов. – М.: Наука. Изд. фирма "Восточная литература", 1992. – С. 34 – 44).

У книзі "Генетика и наследственность: Сб. статей" (Пер. с франц. – М.: Мир, 1987. – С. 133) французькі вчені-генетики Пяцца, Меноцці й Каваллі-Сфорца доводять, що **НОМО SAPIENS заселив острови Тихого океану вже 30 тисяч років** тому. Ті самі переселенці дійшли аж до Австралії. Ці генетики-палеонтологи та археологи доводять, що друга хвиля переселення тривала 15 тисяч років тому через Далекий Схід, нинішню Берингову протоку, яка тоді була ще перешийком, що уможливило заселення американського континенту. На стор. 134 цієї книги зазначається, що розселялися через Азію, але з теренів НИНІШНЬОЇ УКРАЇНИ. Ось чому деякі американські племена, що їх називають індіянськими, мають ТРИЗУБ, відомий нам із 45 тисячоліття, – символ триединого перебування Бога в нашему довкіллі – і багато слів, фонетично і семантично подібних до наших візерунків гуцульського та Мізинського типу (див. табл. "ІНДІЯНСЬКИЙ СИМВОЛ").

I. Кузич-Березовський у своїй книзі ("ОРІЯНА"..., с. 38) пише, що вже 25 тисяч років тому тодішнє населення Карпат цілими родинами їздило в Західну Європу на возах, запряжених волами: "Маючи кращу зброю, перемагали менш культурних малих зростом тодішніх неандертальців".

I. Г. Шовкопляс та I. Г. Підоплічко, одні з найвизначніших українських учених-археологів-дослідників, встановили і підтвердили велику руйнівну силу Третього Льодовика, який спричинився до світового ПОТОПУ після раптового потепління 180 тисяч років тому. Незатопленим залишився Карпато-Подільський кряж, на якому врятувалася певна кількість люду тих прадавніх часів. Той народ, що врятувався на Карпатській та Подільській височинах, поволі оживав, розмножувався і діяв. Аж через 150 тисяч років виникла потреба розселитися в інші тепліші краї з більшим харчовим запасом риби, звірини та природних дарів лісу і моря. **Уже тоді виникла проблема перенаселення в материкових краях первісної колиски білої раси людей.** Ось чому всілякі дослідження історичного переселення народу в євро-афро-азійські простори часто завершуються визнанням походження цього переселення із теренів України – зі Східних, Південних чи Західних Карпат.

Після тривалого перебування переселенців на нових землях залишалися слова у мові, назвах побуту, гідронімах і топонімах. Нині ті назви приховані у нашій мові, та найбільше їх у нашій прямові – САНСКРИТІ.

Наприклад: КАМБОДЖА, у Санскриті **kamboja**, ч. р. означає:

1. Приємна насолода харчу;

2. Бажана вигода.

Назва КХМЕРИ у сс. складається із двох слів, що означають: ЛЮДИ З НЕБЕС. Тими людьми були САМАРИ-ТРИПІЛЬЦІ із теренів сучасної України в III тис. до н. е. У 1432 р. до н. е. ці самари-трипільці створили державу КІМЕР khimera (Кхмер, Хмер), яка згодом почала називатися

Камбоджею зі столицею Анкор-Сват, що в дослівному перекладі з **сс.** (скорочення слова Санскрит) – означає "**СВЯТИЙ ЗАТИШОК**". Головні міста мали первісні назви Сомбор, Бага-Русія (Багатство Русинів) і т. д. (див.: І. Кузич-Березовський. Оріяна... – Т. 1. – С. 64). Тож завдяки переселенню арійців-самарів-трипільців у Малайзію, Філіппіни, Нову Зеландію та Індонезію маємо нині в їхніх мовах чимало праукраїнських слів у побуті, топонімах та гідронімах на зразок: Суматру (Суматра), о. Самара у Філіппінах, Самарано, Самарінда, Ява, Сукарно, Сухурто, штат ОРІЯНА, м. ДУМАЙ, МЕДАН, МАНІЛА, ПАЧИТАН, САЛАТИГА, СІНГАПУР ("син лева"), ОБОМА, РОХАС, САМАР, КОРОНАДАЛЬ, РАНГУН ("радість для воїнів"), м. ГОРОНТАЛО, БЕЛАВАН, ВЕДА, о. ВЕТАР, м. КУЛАКУ, КУМАЙ, БОГОР, МАТИ, о. ПАНАЙ та ін. Але просуванню самарів-трипільців, пише І. Кузич-Березовський (там само, с. 64-65), часто заважали китайці. У 771 р. до н. е. почалася війна між масою самарів-трипільців і китайською державою ЧОВ. Самари-трипільці з немалими зусиллями розбили китайське військо та його столицю ГАО в теперішній провінції ШЕНСІ, у такий спосіб поклали кінець давньокитайській державі ЧОВ. Так відкрилася "Джунгарська брама" в Китаї для переходу в Японію, Філіппіни та Індонезію арійських племен зі Східної Європи під назвами "київ", "бравих", "кашів", "ярих", "явів" та "карів". Звичайно, в китайській історіографії зафіксовані китайські назви цих племен, а саме: "куї", "брао", "касенг", "ярай", "ио" та "карени". Свою поразку в 771 р. до н. е. від праукраїнців запам'ятали навічно. Через те їй помстилися на знищенні держави АЙНІВ – стародавньої Японії, потім зліквідували середньо-азійську праукраїнську державу КУШАНІВ у 375 р. н. е., розсилаючи монголо-китайців: печенігів, угрів, половців, бургарів і татарів на знищенння Праукраїни, а Чінгісхана вже на відроджену Україну-Русь... Так почалася Перша і Друга татаро-монгольська навала, яка триває й досі...

Трипільці змушені були діяти зброєю, бо китайці не дозволяли виконувати доручення Уряду материкової батьківщини: допливати до затоки

ПІСКО в Перу – по грудочку олова для праукраїнської міді, що її виплавляли над рікою Луганя в Донбасі (нині околиця Артемівська) для одержання спижу (бронзи) – сонячного металу, що близьком був, як золото, а міцністю нагадував залізо або й сталь. Важлива економічна сила!

За свідченнями китайських історичних джерел і результатами аналізу індіянської кольорової кераміки, американські археологи дійшли висновку, що **кераміка, різьблення й культури інків, майя, ацтеків, мужиків, запотеків** та інших індіянських племен потрапили на цей континент зі Східної Європи, тобто із материкової Праукраїни різними шляхами. Одні через Південно-Західний Китай, Камбоджу, Філіппіни – до Центральної Америки. Інші через Далекий Схід, перешийок, що нині називається Беринговою протокою, – на Аляску. Не забуваймо ще про західну дорогу міграції арійців від Данії до Ісландії, до Гренландії і далі до сучасної Канади. У тих племен є дуже багато праукраїнських слів новішого типу. Та й релігія в них була вже новіша – сонцептологічна. Тобто емігрували вже після 5508 р. до н. е. – після визнання Другого Трипільського Календаря за Сонячним циклом і прийняття сонцептологічної віри на теренах материкової Праукраїни. Чимало археологічних розкопів на американському континенті достатньо підтверджують цю ідею. Таке переселення могло відбуватися, за останніми висловлюваннями американських учених, найпізніше у 9-8 ст. до н. е.

Звичайно, японські острови більше. Вони могли бути заселені значно швидше, вважають французькі генетики. Але сама назва ЯПОНІЯ опосередковано підказує, як важко давалося переселення та освоєння цих островів. У Санскриті слово ЯПОНІЯ постає як: ДІЄСЛОВО **जप॑ जप॒** (*P. pr. jápati – I; fut. japiṣáti; pf. ja(já)pa; aor. ájaپit; pp. jaپitá*) – 1. Шептати, невиразно говорити, бурмотіти, бурчати, бубоніти, мимрити, муркотіти, жебоніти, белькотіти; 2. Скаржитися, нарікати, ремствувати, бідькати(ся), дорікати, молитися. **जप॑ जा॒पा** – 1. Той, що шепоче, нашептує; 2. ім. ч. р. –

шепіт, читання молитви, молитва (звернення до Бога, благання). Те саме значення мають санскритські слова-іменники с. р. **जपन** *japana* та **जप्य** *járuan*.

Ще одне слово **जपिन्** *japin* означає: 1. Той, що шепоче, нашептує; 2. Той, що молиться, тобто пошепки завдячує Богові за щасливий перебіг дня чи вдалий перехід на острів.

У другій половині II, I тис. до н. е. і на зламі нової ери давній [J] (йот) на початку слова набував здатності переходити чи перетворюватися у фонему [з, дз], а пізніше у фонему [дж], в результаті чого залишилося чимало похідних у сучасній українській мові, а через неї у всіх слов'янських та похідних європейських мовах. Наприклад: у сс. *hars* дало грецьке HALS, німецьке SALZ та англійське SALT. Прадавнє у сс. *hala* – ЗЕМЛЯ (у слові ГАЛАКОНЦЕРТ, ГАЛАМАГА, ім'я ГАЛЯ та вигук ГАЛЬО!) у всіх тих мовах дало ЗАЛА. Те саме відбувалося зі словом ЯПАНА, ЯП, ЯПАТИ. В українській мові зареєстровані слова ЗІПАТИ у значенні **тривалий час кричати, буркати й дорікати**. Крім того, є назва села на Львівщині – ЗАПИТИВ, запит, заяпяти, озяпувати, запитати, заяпана, запинка, запинати(ся), зупинятися й зупинка. Очевидно, первісне значення слова **ЗУПИНКА в нинішньому вичитуванні: "для того, щоби помолитися Богові, попросити надати сили і глузду на подальші долання труднощів"**. Ось яке божественне значення кожного праукраїнського слова. Ось чому індуси донині називають САНСКРИТ СВЯЩЕНОЮ МОВОЮ. А монголи після окупації Японії поспалювали всі історичні записи АЙНІВ...

Проте для повного пояснення назви ЯПОНІЯ потрібне ще одне санскритське слово "іянт" – इयन्त् *iwant* – 1) настільки великий; 2) настільки маленький. Це ж і є те наше праслово, що дало через праукраїнську мову всій решті мов іndoєвропейської групи суфікс – ИЯ, зазнавши протягом тисячоліть історичного спрошення малозвучного кінцевого **-nt**, що благодатно впливає

на артикуляцію мовоутворювальних звуків при мовленні. Напр.: хартія, партія, бестія, мантія, нація, анархія, федерація, мотивація, касація та ін.

Отже, назва ЯПОНІЯ складається історично із праукраїнських (санскритських) слів JAPANA+IYANT=JAPANIA=JAPANIYA=ЯПОНІЯ, що повинно б означати:

1. НАСТИЛЬКИ ВЕЛИКА МОЛИТВА;
2. ВДЯЧНА МОЛИТВА.

Вдячна молитва Богові, богам чи духам небесним, які допомогли доплисти переселенцям з материка на острів. Бо радістезійна ситуація в тій ділянці земної кулі вельми нестійка і мало безпечна. А врятуватися на морі під час бурі на маленькому човнику із тростини не часто вдавалося. Прибувши до мети на бажаний острів, переселенець насправді мав за що довго молитися Всевишньому і завдячувати йому за врятоване життя. Чи було це в X, чи в III-II тис. до н. е. – щоденна боротьба зі стихією за виживання та існування була постійною.

Виникає найперше важливе запитання, яке супроводжуємо нас упродовж усього дослідження про АЙНІВ та японців у нинішньому розумінні цього слова: **чи могли переселенці з інших земель дати цим островам сuto праукраїнську назву – ЯПОНІЯ?**

Адже етимологічні складові цієї назви мали глибоке коріння тільки в материнській, тобто праукраїнській мові, воно збереглося лише у Санскриті й дало численну кількість похідних тільки в сучасній українській мові з її діалектами та деякими розгалуженнями на близькі слов'янські мови. Чи могли давні корейці, монголи і китайці, будучи підступними й нищівними загарбниками, стати творцями назви ЯПОНІЯ? Внутрішній голос дає негативну відповідь. Бо поневолювачі, загарбники, грабіжники, вбивці ніколи не доходять до астральної божественності, душі слова, яка зберігається в аурі праукраїнської назви ЯПОНІЯ, – "ВЕЛИКОЇ МОЛИТВИ ВДЯЧНОСТИ ВСЕВИШНЬОМУ" за врятоване життя.

У книзі Ч. М. Таксами, В. Д. Косарєва "Кто ви, айны?" (М.: Мысль, 1990) подаються істотні моменти поступового загарбання японських островів, що починалося з кінця III тис. до н. е. у формі висилання спеціальних майстрів чи ремісників із молодих або середнього віку чоловіків, які розселялися гуртами на околицях не тільки для навчання певного ремесла у місцевого населення, а й з метою одружитися чи просто залишити покритками якусь кількість місцевих дівчат і молодиць, аби започаткувати поширення монголоїдної раси серед народу європейського походження. Та найголовніша мета приходу корейців, монголів і китайців на японські острови була диверсійно-розвідувальна. Бо вже на початок II тис. до н. е. припадали перші спроби завоювати південну частину нинішньої Японії. Якоюсь мірою допомогли індонезійсько-малайські добровольці, але не надовго. Монголоїди-"ремісники" впевнено виконували свою чорну справу. Під виглядом мирних людей вже "блукали" монгольські та китайські "уповноважені" місіонери, ім допомагали корейці в усій південній половині Японії. Водночас зі змішуванням місцевого народу з монголоїдами обкрадалося, принижувалося й ігнорувалося місцеве населення – аж до захоплення молоді в неволю. Південне місцеве населення (його називали ЙОМОН) почало боротьбу із нашестям. На допомогу **йомонам** долучилися АЙНИ. Де навіть не було війни, азіати вдавалися до провокування, щоби грабувати і винищувати місцеве населення із наступною остаточною монголізацією всієї території. Ставилися навіть неповнолітні "принцеси", аби китайці мали право втрутатися в господарські та політичні справи острівних держав на островах Кюсю та Сікоку. Тривала боротьба за панування на о. ГОНСЮ (Хонсю), та АЙНИ протидіяли. Почалася 700-річна війна. На початку нової ери китайці не шкодували сотень тисяч вояків для придушення навіть маленького повстання АЙНІВ проти окупації.

А народ боровся, бо ненавидів брехню й неволю, бо дуже полюбив цей світ земний, блакить небесну і Сонце золотаве. Героїчна кров АЙНІВ вибухала вулканами. Гаракірі в Айнів називалося ПЕРЕ. Тобто, з

праукраїнської, ПЕРЕТИН живота навпіл і раптова смерть. Таких ПЕРЕ в кожній війні з монголоїдами було немало, особливо серед тих, хто не хотів попадати в неволю. Гинули розум і краса народу... Коли залишилося кілька тисяч корінного населення, тоді монголоїди проголосили себе протояпонцями, а державу – ЯПОНІЄЮ. У тривалій тяжкій боротьбі забули основне значення цієї назви, а Санскриту ніхто й віри не йме... Нинішніх ПРОТОЯПОНЦІВ, які стали новими носіями назви ЯПОНІЯ, корінне населення Японії АЙНИ вважає своїми найбільшими ворогами – наїзниками, колоністами, загарбниками їхньої споконвічної території та згубниками їхньої культури, мови і народу. Монголоїдні "протояпонці" борються проти непокірних АЙНІВ майже ТРИ ТИСЯЧІ РОКІВ і обіцяють боротися до останнього АЙНА – "варвара туземного". АЙНИ, у свою чергу, бачать у своїй боротьбі перемогу, визволення і розквіт, бо свідомі своєї місіонерської ролі навіть для тих самих моголо-китайців та корейців, що прибули на японські острови з метою окупації та можливої анексії. Але заздалегідь хотілося б дуже швидко змінити параметри духовності, культури, мови, а найголовніше – змінити людську подобу з європейської на монголоїдну. Проте не все так вийшло, як прагли того окупанти.

За повідомленням І. Кузич-Березовського (там само, с. 373), місцеве населення Японії – АЙНИ та ЙОМОНИ – з давніх-давен мали свою абетку, розвивали свою прадавню культуру та мову. Монголоїдні пришельці насамперед убивали освічених людей, жерців науки та релігії, вчителів, спалювали писемні пам'ятки і маєтки заможних. Робили це так ретельно і планомірно, що вже у XII ст. н. е. не стало жодної писемної пам'ятки, яка б засвідчила прадавню цивілізацію АЙНІВ. Лише на одному з Курильських островів під назвою **УТАРА** збереглася скеля з письменами, та нині вже "вуха в'януть" від тверджень, що це зовсім не абетка і не належить АЙНАМ, а щось таке мало вивчене. У Карпатах є назва великого села УТОРОПИ ("інша дорога чи путь"). У сс. **utara** означає "вторинний, інший, північний", рос. "второй". **Пох.: топ, торувати, повторювати; російське прізв. Уторов,**

білорус. Гутаров, гутарка, гутаріць. Чи впізнаємо нині, звідки брали методи окупації та нищення українців комуністичні радянські окупанти?

У XII ст. н. е., коли скинено в море останнього свідка культурної спадщини місцевого населення Японії АЙНА, під диктат китайців примусово запроваджено китайську абетку із 1500 ієрогліфічних знаків, заодно призначено величезну кількість урядових службовців для поширення китайської мови між людьми та вихваляння зверхності і переваги китайської культури над місцевою "недорозвиненою" і "варварською". Вже ці слова засвідчують жахливу нехіть диких азіятів до багатої культури АЙНІВ, європейського народу з праукраїнською культурою. Прибульці з Китаю, як жорстокі імперіял-шовіністи, силоміць насаджували АЙНАМ свій світогляд і виховували в них зневажливе ставлення до рідної мови, культури та віри. Азіяти добре знали, що це і є запорука їхнього панування над місцевим населенням Японії. Проте майже нічого не вийшло. Хоч монголоїди і змінили зовнішній вигляд ЙОМОНОВ та деяких АЙНІВ, але **китайської мови не навчили. Навпаки, китайці повністю з'японізувалися.** В результаті із 1500 ієрогліфічних знаків китайської абетки **японці прийняли тільки 50 і то спрощених**, а слів із китайської мови сучасна японська мова запозичила тільки 5 %. За тривалий період фізичного та ідеологічного панування, який разом із 700-річною війною складає з невеликими перервами до двох тисяч років, місцевий народ – АЙНИ – не здався повністю навіть китайській релігії, здобувши тільки 48 % буддистів, 16 % християн і зберігши таки 50 % ШИНТЕЙСТВ, що в основі своїй має праукраїнську сонцептологічну віру, яка називається в Японії – “Віра в БОГИНЮ СОНЦЯ ШІНТУ”. Цю віру ПРИВЕЗЛИ З СОБОЮ ЩЕ ПЕРВІСНІ АЙНИ. Тепер бачимо правильну і високо справедливу філософію та віру наших предків у великій вірності давнім ідеалам любові та працьовитості.

Дехто з дослідників, зокрема І. Кузич-Березовський (див. Орієна..., с. 374), аналізує ставлення до цієї назви вчених Європи та Америки, які вважають слово ШІНТА похідним від праукраїнського ЖІНКА. Тим більше,

що ШІНТА в сучасних японців вважається тою божественною силою з небес, що керує не лише СОНЦЕМ, а й вогненним запалом кожного віруючого в неї. Вона справді є та ПРАМАТИР, яка була основною БЕРЕГИНЕЮ і найпершим початком усього людяного і доброго в кожній праукраїнській родині ще 20 тисяч років тому в Мізинській культурі.

Коли розглядати назву ШІНТА крізь призму сучасної японської мови і взяти до уваги, що багато людей на хуторах промовляють СІНТА, то в Санскриті виявляємо слово **चिन्ता cintā f.** – ІДЕЯ, ДУМКА, ЗАДУМ, ПЛАН, ТУРБОТА, ПІКЛУВАННЯ про когось. Це ж і є той матеріал. "ІДЕЯ" підведена до абсолюту, що й дало нам ту мовну основу для назви Богині ШІНТИ. З погляду сучасної філософії, ІДЕЯ АБСОЛЮТУ і є та сама ІДЕЯ БОГА, якого народ називає різними словами-синонімами, як-от: ВСЕВІШНІЙ, ВСЕМОГУТНІЙ, ВСЕСИЛЬНИЙ ГОСПОДЬ, ВЛАДИКА СВІТУ, ПАН-БІГ, ТВОРЕЦЬ, СОТВОРИТЕЛЬ, ВСЕДЕРЖИТЕЛЬ, ЦАР НЕБЕСНИЙ, ОТЕЦЬ (ВІТЕЦЬ) НЕБЕСНИЙ, ГОСПОДЬ-БОГ, БОГ-ОТЕЦЬ, НАЙПЕРШИЙ РЯТІВНИК, ЖИВА ДУХОВНА ПІДТРИМКА тощо.

Богиню Шінту АЙНИ називають ще Богинею ВОГНЮ, бо через вогонь у кожній хаті вона розмовляє з народом і знає, що в них робиться, чого вони просять, турбується про них і щоденно піклується про їхнє сите життя й добробут. Так шинтейсти-айни з пошаною відгуkуються про свою БОГИНЮ СОНЦЯ – ШІНТУ. Ця ідея живцем перенесена з праукраїнської релігії до 5508 р. до н. е., тобто до створення ДРУГОГО ПРАУКРАЇНСЬКОГО КАЛЕНДАРЯ і визнання СОНЯЧНОГО СВІТИЛА ЗА НАЙГОЛОВНИШИЙ СИМВОЛ БОГА замість ТРИЗУБА, який до того часу (21-22 березня 5508 року до н. е.) протягом 40 тисячоліть був символом ТРИЄДИНОГО ПЕРЕБУВАННЯ БОГА НА ЗЕМНОМУ ДОВКІЛЛІ. А з НОВОГО РОКУ (в наших предків 21-22 березня 5508 р. до н. е.) зійшлися всі сонцепоклонники разом в одне місце на нараду чи з'їзд (віче) для обговорення та ухвали про новий символ БОЖИЙ – СОНЦЕ – ДАЖБОГ, а ТРИЗУБ – визнали символом

НАРОДУ і ДЕРЖАВИ – нашої РУСИ-УКРАЇНИ. Після цього наш народ називали ТРОЯНАМИ ("тричі народжені"), а державу – ТРОЯНІЯ. Місце НАРОДНОГО ВІЧА назвали ще в той час Звягелем (ЗВЯГЕЛЬ), що у перекладі означає "СВЯТО" (тріумф), чи ПЕРЕМОГА СОНЦЕ-ПОКЛОННИКІВ". Бо ідея сонцепоклонництва почала жити ще 20 тисяч років тому (в с. Мізин на кістках мамонта народ вирізьблював над ТРИЗУБОМ маленьке зображення СОНЦЯ, богинею якого також вважалася жінка-ПРАМАТИР – БЕРЕГИНА ВОГНЮ – АГНЮ).

Гуцули донині мають цікаву оповідь про БОГИНЮ ВОГНЮ – АГНЮ. Бог ГРОМУ – ПЕРУН (колишній ІНДРА-ИНДРА, від чого й пішло ИНДРІЙ, ГИНДРІЙ, АНДРІЙ, через лемківське ГЕНДРІЙ утворилися німецьке ГЕНРІХ, французьке ЕНРІ, англійське ЕНДІ)) шукав собі дружину. Хотів, щоби вона вірно йому й народові служила, мусив її ТРИЧІ на вогні перепалити, аж тоді назвав її своєю дружиною і призначив її ВІДАТИ ВОГНЕМ ЛЮДСЬКИМ і **берегти той вогонь** для доброго тепла душі людської. Разом з тим **повинна берегти зусилля чоловіка і допомагати йому спрямовувати його вогненну силу для відновлення добра людського й на славу СВАРОГА на вічні часи.**

Отже, і ШИНТОЇЗМ у Японії – також перемога місцевого населення АЙНІВ та ЙОМОНІВ. До речі, у сс. **jāman** (ч. р.) означає 1. Родич; 2. Кровна рідня; браття; 3. Братерський, родинний. Це доводить усьому світові, що ЙОМОНИ АЙНАМ – РІДНІ БРАТИ. Щоправда, ЙОМОНИ прийшли в Японію з півдня, одночасно з тими, які заселяли МАЛАЙЗІЮ, а АЙНИ – з півночі. Але вони одної матері діти, єдиним і найдавнішим словом ПРАУКРАЇНИ ощасливлені, єдину вогненну ідею людського добра та краси принесли з собою на ці чудові райські острови, тому й назвалися БРАТЯ. Бо всюди, в кожній боротьбі, стояли за мову, культуру та релігію. Це доводив не тільки давній японський **цар БОРЕЦУ** (борець, борецький) чи **ЮРЯКО** (старший, старійшина; в укр. м. ЮРКО). Про це говорить уся сучасна японська мова, яку зуміли вберегти від повної монголізації. І хоч монголо-

китайці та корейці за такий тривалий час залишили доволі помітний слід у кожній галузі суспільного життя Японії, походження рідного слова японців та його первісне значення забулося так, **що навіть сучасні японські філологи не знають, до якої групи мов зарахувати свою мову**. Але цій справі можна зарадити. Хто ознайомиться із Санскритом і добре знає історію української мови, її нинішні південно-західні діалекти, то його інтересу до японської мови прислужиться праукраїнська мова МІЗИНСЬКОГО ПЕРІОДУ, яка повністю врятована в САНСКРИТІ. Там є ті самі елементи аглютинації у словотворі зі звуковою побудовою слів, беззастережним прагненням до повноголосся і ласкавої милозвучності артикуляційного процесу мовлення та спрошення малопродуктивних складів у словах, особливо у запозичених. Крім того, японська мова обминає шиплячі та сонорну фонему [л], замінюючи її всюди первісною сонорною [р]. Усе це знайоме праукраїнській мові МІЗИНСЬКОГО періоду. Саме в ті часи поступово збільшувалося переселення народу з теренів сучасної України у південно-східному спрямуванні, зокрема й до Сибіру. Топоніми та гідроніми все це докладно засвідчують. На теренах крайніх західних говірок лемків Пряшівщини у Східній Словаччині та на околицях Кирниці (нині Південна Польща) донині мовляни мало вживають шиплячі, особливо старше покоління. Аглютинативний словотвір із моносилабічних слів помітний дотепер у сучасній українській мові – як у побуті, так і в іменах, назвах, прізвищах, топонімах та гідронімах. Наприклад: тайна, тайга, літо, киптар, бовдур, басараб, Київ, Україна, Унава, Сучава, Дашава, Надія, Богдан, Іполіт, Єфрем, Беркут, Буркут, Туркут, Дуркут, Галич, Гуцулля, Черемош, БУГ, Дністер, Дніпро, Байкал, Байконур, Кунгір, Кундір, Гургани, Гургонія, Рунгури та сучасні українські прізвища – Шамрай, Рачада, Плачинда, Кулага, Цибур, Древаль, Шкурган, Кашуба, Старух, Старчак, Шарамета, Тарадай та інші. Все це нам відкриває наша прамова, зібрана у Санскриті. Тож підходимо до САНСКРИТУ з прихильністю – тоді прийде досконале знання української мови та всіх її діалектів.

У сучасній японській мові та мові місцевого люду, зокрема сучасних АЙНІВ, словотвір – на рівні нашого Мізинського періоду. Тобто здійснюється методом аглютинації (склеювання) найпростіших коренів у більші слова із наданням іншого, часом багатшого, значення та відтінку. Флективність у мові набувається із застосуванням різних суфіксів та префіксів. Наша праукраїнська мова набула флективності (відмінкових закінчень) простішим і полегшеним чином. Тут відіграла головну роль вібрація рідної землі. Вона ніби підказувала, спрямовувала, а то й диктувала своїм прадавнім рідним діточкам, трансформовані промені ВСЕВІШНЬОГО у вигляді наказів чи, може, навіть закодованих астральних посилань нашим прадавнім мовлянам, котрі ніби одностайно підхоплювали і вимовляли відповідне слово саме так, а не інакше. І цей невидимий ЗАКОДОВАНИЙ НАКАЗ ВІБРАЦІЇ РІДНОЇ ЗЕМЛІ пливе з КАРПАТО-ПОДІЛЬСЬКОГО КРЯЖА як велиння БОЖЕ, як будівельний та охоронний матеріал нашої мови, нашого народу, нашої держави.

На теренах іншої землі, хоч і здобутої без кровопролиття звичайним переселенням зовсім інші вібрація та радіестезійне випромінювання, котре також має величезне значення для успішного розвитку місцевих та "імпортованих" ідей, задумів чи планів. Отож і праукраїнська мова, перенесена на далекі острови, ніби перещеплена до іншого дерева, через тисячоліття ізоляції від материкового гнізда починає розвиватися автономно, у власній силі свого кінетизму, прийнятого з материнським молоком. Так розвивалася сучасна японська мова і так продовжує розвиватися мова АЙНІВ. На основі материнської мови вони розвинули і побудували будівлю, що відповідає місцевим вимогам, з окремими чи подібними фасадними прикрасами і добудовами. Так виглядає мова АЙНІВ і сучасних ЯПОНЦІВ. Пам'ятаючи материнську основу мови, її духовне звучання та ауру, вони в тому стилі утворювали нові слова, вели розбудову їхніх взаємозв'язків у реченні та живих стосунках із мовлянами. Таким чином утворилася ніби зовсім інша мова самостійного плекання у відчужених умовах, але духовністю своєю і звуковою

оболонкою майже кожного слова вона тримається генетичного коду своєї праматері. Про це ще ніхто не відважився написати, бо не був освячений САНСКРИТОМ і не міг зрозуміти, що в прозорій аурі мови АЙНІВ і сучасної японської мови зоріє далеке МЕВО ПРАУКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ще досанскрітської (Мізинської) епохи. О. О. Потебня давав тій епосі 40 тис. років. О. П. Черниш у своїх розкопах конкретизував цю епоху досяжністю 44 600 років до н. е. Тоді і ТРИЗУБ виявив, і знаряддя обробітку землі та застосування законів геометрії, фізики в забудові будинків у с. МОЛОДОВЕ на Буковині. Тоді ж виявлено найдавнішу гуцульську сопілку, що їй учені дають 150 тис. років. Так що орієнтація була не на порожнє місце, а на високу цивілізацію.

Наведене вище частково можуть підтвердити самі слова сучасної японської мови та мови АЙНІВ зі словника Б. П. Лаврентьєва та ін.:
Японско-русский словарь. – М.: Русский язык, 1984. – 551.

⁽¹⁾ **СУМИРЕ** – фіялка. Слово СУМИРНИЙ збереглося лише в українській мові у тій найдавнішій формі. Айни цю квітку обожнюють за духмяність, скромність, як вісника весни. Вони кланяються їй, милуються нею, але не зривають її. Повір'я не дозволяє: СУМИРНИХ НЕ КРИВДИТИ, за ними ВСЕВІШНІЙ СПОСТЕРІГАЄ. Це було слово № 1.

⁽²⁾ **МАЙДО** – озн.: часто, постійно, щоразу. У сс. **maji-da** від слова **majjati** озн.: опускати, занурювати, обмивати, маяти. Українське: майдати, майдан, прізв.: Майданюк, Майданський, топ. Майданецьке, Майданек та ін.

⁽³⁾ **ГІМІЦУ** (хіміцу) – ТАЙНА. Від сс. **himi** – покритий таїною. У сс. **himija** – народження (поява) тайни. Укр. похідне: ХІМІЯ, Химич, Химка...

⁽⁴⁾ **ХОДО** – тротуар, хідник. У сс. होड़ I **hod** (*P. pr. hóḍati* – I; *fut. hodisyáti*; *pf. juhóḍa*; *aor. áhodít*) – *ītu, ходити, приходить*. Пох.: **год** (рос.

год), година, годити, годитися, загодити, загода, угода, огудити, огуда, заходи, обходить та ін.

⁽⁵⁾ **БУРАККУ** – чорний. У сс. **bhur** – земля; **bhura** – земний, -а; **bhuraka** ч. р. – (дослівно) "голова в землі" або "ТОЙ, що ГОЛОВОЮ в ЗЕМЛІ", тому й ЧОРНИЙ.

КОХІ – кава. Японці тлумачать: "МУДРІСТЬ ПРЕДКІВ". У сс. **kava** (із двох первісних слів КА – голова і VA – володар, владика; KAVA – **той, "що володіє головою"**) озн.: МУДРІСТЬ, ПОЕЗІЯ; **kavitva** – поет, поезія. Звісно, "чорна кава" буде японською мовою БУРАККУ КОХІ. Але ж сучасне лексичне значення у японській мові переважає стиль підвищеного розуміння цього слова: МУДРІСТЬ ПРЕДКІВ, висота, височина мистецька, витончена праця. Всі ті суперлятиви значно переважають над дрібними побутовими і незначними іншими відтінками лексичних значень і залишилися, напевне, від материкової мови, мови Праукраїни, що майже повністю вціліла у Санскриті й лише де-не-де таки випливає, як краплинка жиру у вареній домашній юшці.

КАВА у японській мові оzn.: ріка, шкіра, бік, сторона. КАВАБЕРІ – берег ріки. Українці в Галичині інколи кажуть БЕРІГ, але берега. Можливо, тут зіграли значення інші похідні слова в укр. м.: КАВАлок, кавальчик, кавалець, каверзний, кавалькада, кавалер (давня полісемія!).

⁽⁶⁾ яп. **ТИКАЇ** – оzn. КЛЯТВА. У сс. **glatva** – сильне відчуття не робити чогось або що-небудь. (Від давньої основи ТІКАЙ від тікати.)

⁽⁷⁾ яп. **ПАТОНА** – ПАРТНЕР. У сс. **patana** (с. р.) – політ, падіння, прихід, попадання, помилка, зрада. Асоціативне значення, бо є ще одне слово у сс. **patant** – 1. Той, що літає; 2. Птах у польоті. Із праукраїнської через пізнішу латинську мову це слово дало багато пох.: потенціал, -ний, потенція, імпотенція, патент, -тований, патентувати, патинки; прізв.: Патон, Патонюк і лемж.: ПАТЕНЧАК, ПОТОНЧАК.

⁽⁸⁾ яп. **СУТТО** означає: **прямо, спокійно, м'яко**. У сс. **sutu** (ж. р.) – ВАГІТНІСТЬ. **SUTI** ж. р. – народження, пологи. В одному і другому випадках потрібно надзвичайно "СПОКІЙНО і М'ЯКО" поводитися. Пох.: українське СУТО також нагадує мовлянам про сувору обережність.

⁽⁹⁾ яп. **Шишаку** – віконт, лорд, граф, людина високого звання у суспільстві. У сс. **সোসক** *sīsaka m., n.* – свинець, олово. В укр. м.: шишак – у розумінні гуля, що випинається на рівнині; сизий і розповсюджене прізвище ШИШАК, ШИШАКІВ(ський), ШИШКА, ШИШКІН і т.п.

⁽¹⁰⁾ у яп. м. **Шіша** – 1. Труп; мертвий; 2. Посланець; 3. Той, що відійшов посланцем (до Всешишнього). Ще у Мізинську епоху наші предки також казали не „помер”, а "відправився послом..." (О. О. Потебня). Пох.: шишак,

У сс. **সোস** *sīsa n.* – свинець. Пох.: СИЗИЙ, Сизоненко, Сизонюк, Сизончук та лемківські прізвища Сисак, Сиско (за І. Красовським) і Сизько (за Редьком Ю. К. Довідник українських прізвищ. – К., 1968), російське: "Не дали ни шиша".

⁽¹¹⁾ яп. **ДОНО** – пан; котрий, який; сер, сеньйор. Пох.: ДАНАСТРІ, ДАНАПРІ, ДАНА – богиня річок, ріка ДОН, донор, іспан.: Дон Кіхот, донна Марія, дон Жуан, доњя, укр. ДОНЯ та ін. У сс. **দান** I *dāná n.* – 1. Щедрий дарунок; 2. Оплата, заплата; 3. Доплата; 4. Задоволення; 5. Дозвіл, повідомлення. У закарпатських піснях є вигук "ДАНА ж моя ДАНА", ім'я Даньо, Данчик, Дануся.

Отже, ДОНО, ДОН чи ДОННА – ті щедрі пани, які можуть обдарувати бідного чи незаможного.

Як бачимо, чимало слів у сучасній японській мові, незалежно від їхнього "розгалуженого" семантичного навантаження, дуже близько звучать до сучасних українських слів. Деякі навіть збігаються семантикою, хоч би асоціативно. Наприклад: ДОМА у яп. оzn. ДІМ ІЗ ЗЕМЛЯНОЮ ДОЛІВКОЮ. Волиняни донині називають ДОМОЮ свою домівку, незалежно від її долівки.

ДОРОБО у яп. оzn.: злодій, грабіжник, крадіжка. В укр. м. – доробок, маєток, набутий за все своє життя, доробало.

КУСА у яп. оzn.: ЕКЗЕМА. Основна ознака екземи – свербіння, що може порівнюватися із КУСАННЯМ.

КУСАІ – той, що погано пахне, смердючий. Тобто в носі “кусає”.

КИЙО – місце проживання; пан, лорд, сер; сьогодні. Тож чи не від КИЇВ, КИЙ?

КИЯКУ – гість, відвідувач. Пох. прізв. КИЯК, КИЯНИЦЯ, КИЯШКО...

КИЯНДЕ – цукерки, ласощі.

КИЯНДОРУ – свічка.

КИОДАКУ – згода, злагода.

КУВА – мотика. Пох.: кувати, підкувати.

Багато слів у японській мові із префіксами КИЯ-, КИО- живуть з доісторичних часів. А це наводить на думку про існування КИЄВА задовго до переселення народу з нашої землі на японські острови. Ще в серпні 1984 року доктор Святополк Шумський в газеті "Свобода" (Нью-Йорк) опублікував статтю під заголовком “Про походження назви «КИЇВ»”, у якій доводить існування Києва 25 – 28 тис. років тому. Назву Київ виводить від імені КИЙ.

Шкодуємо, що доктор Св. Шумський не звернувся до Санскриту. Адже у сс. назва КИЇВ первісно складається із двох слів: (ка) КА – 1. У значенні БОГ; 2. Сонце; 3. Душа; 4. тіло; 5. Час (це ж як ім. ч. р.). А ім. с. р.: 1. Радість, веселість; 2. Вода; 3. Голова. Друга першооснова назви "КИЇВ" у сс. – дієслово *jiv*, *jivati*, що означає: "ЖИТИ, БУТИ В ЖИВИХ". У сс. ІВАНА, від

чого походить ім'я ІВАН, означає: "той, що оживляє і дає життя". А ім'я ІВАННА походить від **jivani** (чит. ЇВАНІ), ж. р. – "та, що оживляє і дає життя". Разом **КА+JIV=КАJIV** – у сс. зустріч [a] із [i] = **ai** дає звук українського **[и]**. Це прадавнє правило у Санскриті. Тому читаємо: КИЇВ. Первісно на Київських горах було три гори, що нагадували Тризуб, відомий нашим предкам із 45 тисячоліття. Такий аглютинативний словотвір на нашому терені був можливий ще 40 тисяч років тому до н. е. (відповідно до дослідів французьких генетиків). Отже, назва КИЇВ, за даними сс., походить не від імені КИЯ, який є похідним від назви КИЇВ у скороченому вигляді, а від двох слів, що нині приховуються в назві КИЇВ, означає "ЖИТЯ ТРИЄДИНОГО БОГА", який витав над Києвом у вигляді Тризуба – трьох гір. Тоді це мало божественне значення, тому й назвали – "ЖИТЯ БОГА". І в сс., і в мовах Середнього Сходу та Японії є ще багато слів-свідків отих далеких часів.

Було б цікаво знати думку спільногого наукового дослідження цього питання українців та японців на високому державному рівні. Хоч прихильники т. зв. теорії протояпонців-монголоїдів стоять твердо на своїй позиції, заперечуючи всілякі інші варіянти. Така настанова азіятського шовінізму вкорінювалася століттями з перших кроків монголо-китайців на японські острови. Тоді вони оголосили: "смерть або тісна співпраця з ними в побудові нової японської держави". Ось чому нині в офіційній Японії так неприхильно ставляться до існування місцевого населення Японії – АЙНІВ, які постійно протягом тисячоліть чинять опір суцільній монголізації народу. У тому велика помилка головних ідеологів сучасної держави ЯПОНІЯ.

(12) **КУНКО** – людина з видатними заслугами. КУН – ступінь заслуги.

У сс. **khun** м. – **князь**. **khuni** – княжий. Ця лексема в такому вигляді із придиховим [кг] збереглася у далеких селах Литви і в деяких діалектах Середньої Азії, де понад 5 тис. років панували арійські племена. Там це слово звучить як „**КХУН, ХУН**“. В українській мові є чимало похідних слів та

прізвищ, але вже без придиховости [кг], як-от: Кунка, Куник, Кундій, Кункевич, Кунець, Куна, Кунцьо, Кундир, Кунинець, Куниця, Кундзич, Куницький; лемк.: Кунаш, Кунда, Кундрат, Кунич, Кунцяк, Кунчик, Куняк, Куньо та ін. Айни перейняли цю лексему також уже без придиховости.

⁽¹³⁾ **БУНДЗАЙ** – високе соціальне становище в суспільстві. У сс. **bundhaj** (великий дар). На материковій Праукраїні вже із III тис.ліття до н. е. почався перехід із придихової фонеми [dh] у [дз, дж, д]. У Галичині є чимало прізвищ із цим коренем: БУНДЗ, БУНДЗИК, БУНДЗАЙ, БУНДЗАРУК, БУНДЗАР, БУНДЗАРЧУК, бундзик – маленький хлібець.

⁽¹⁴⁾ **КЕНДЗЯ** у яп. мові означає МУДРЕЦЬ. У Львові є прізв.: КЕНДЗЬОР, Кендзера, Кендзерський, Кендзеровський, Кіндзера, Кіндзєрський, Кендюх, Кенъдзюх, Кандюк. А в сс. **kan** – бути задоволеним, насолоджуватися; **kaniya**, *c. p.* – 1. Щастя; 2. Успіх; 3. Користь, благо + **onar** – той, що несе, тримає, володіє, знає. У сс. **kaṇ-onar** (чит. канъонар) і є той клубочок слів, що означає: ВОЛОДАР ЩАСТЯ, БЛАГА, УСПІХУ. Такі володарі завжди розумні. Японці перейняли народну етимологію і народне озвучення цього слова, що відбулося ще на материковій батьківщині – до переселення.

⁽¹⁵⁾ **ТИНДЗІРЕГЕ** у яп. м. – кучері. Прикметник: Тіндзіреге-но – **кучерявий**. Це слово дуже співзвучне із галицьким кіндзіревий, прізв.: Кіндзірявий, Кіндзеравський, Кіндзера, Кіндзерський тощо.

⁽¹⁶⁾ **ДЗІНДЗЯ** у яп. м. – ХРАМ ШІНТОЇСЬКИЙ. Інше яп. слово **ДЗІНДЗО** озн.: нирка. І. Красовський (Прізвища галицьких лемків у XVIII ст. – Львів.: Край, 1993. – С. 64) фіксує прізвище ДЗІНДЗЬО. Ця знахідка походить від двох слів у сс.: **dhinv** (**dhinoti**) – 1. Насичувати; 2. Радіти, захоплюватися, захоплювати; -**dha** – дає, приносить, дарує. Разом буде: **dhinv+dha=dhinvdha** – **той, хто дарує (приносить) радість і захоплення**. Придихове [дг] у нашій

мові ще у прадавні часи або перестало читатися, або трансформувалося у [дз] і [дж]. З тої причини маємо первісне ДЗІНДЗЯ. Треба сподіватися, що це слово було в мові наших мовлян вже у IX-VIII тис. до н. е., якщо змогло прийти до нас з іншого кінця світу. У Києві виявлено прізвище ДЗОНДЗА.

(¹⁷) **КІТА** – північ; (¹⁸) **КІТАІ** – 1. Небезпека; 2. Очікування небезпеки.

Ці два слова ніби підкреслюють оте жахіття, що його приносив колись Китай для корінних японців. В українській мові **китайкою** накривають померлого, коли родина в жалобі. Ось чого заслужив Китай у японців.

(¹⁹) **КОБЕ** – голова. КОБАКУ – обширний, неосяжний; КОБАІ – той, хто скуповує крадене; КОБЕЦУ – особливий, окремий, винятковий випадок. Усі ці слова не прийшли самі чи з якоюсь окупацією японців на українські простори, щоби продиктувати нашим предкам слова КОБИЦЯ, КАБАК та прізвища КОБА, КОБІВ, КОБАЙ, Кобакович; топ. Кобаки. Цікаво, що слово КОБИЦЯ майже збігається із прадавнім винятковим призначенням потаємного місця для домашнього сховку якогось предмета, що його не бажано було виставляти людям на очі. До речі, у сс. в цьому слові також приховується якась чаюдійна таємницість. КОБА в японців означає: місце створювання чогось; фабрика, завод, цех. Ще є в сучасній японській мові стародавнє слово **КОБАТА** – у значенні: 1. Здатність чи вміння вияву самого себе; 2. Прапорець. В українській мові в Галичині побутує слово КУБІТА, а в польській мові КОБІСТА в однаковому значенні ЖІНКИ у дозрілому віці, що може себе належно виявити в усьому господарському та в жіночому плані своїх обов'язків.

Наші галичани, особливо бойки, лемки та гуцули, зберегли ці найдавніші слова у вигляді КОБ, КОБИ, КОБЕЛЯ, КОБЕНЯКИ, КОБЕНЯТИ, КЕБЕТА, а також КОБЗА, що є також "МІСЦЕ ТВОРЕННЯ" і "ЗДАТНІСТЬ чи ВМІННЯ СТВОРЕННЯ ЗАХИСТУ І САМОВИЯВУ" для людини з утраченим зором і здоровим глуздом, даром до співу і творчим талантом.

Колишні українські кобзарі якраз були тими живими діамантами на попелищі цілої скривдженої нації.

Нещодавно у Самборі можна було почути: "Та коб я... Та коби ж мені такі кебети й народну школу, то ще й не таке б утяв".

⁽²⁰⁾ **САТО** японці називають ЦУКОР. У сс. **sita f.** – цукор. Укр.: ситий.

⁽²¹⁾ **МІНАМОТО** у японців – КРИНИЦЯ. У сс. ці два слова МІНАМОТА дослівно означають: "РИБИ РУХ". Пох.: мотати(ся), мотовило, мотор, прізв. МОТА. Інша японська назва криниці – ІДО, що в сс. *udá* – вода (вода з небес). На нашій земній півкулі є чотири річки з назвою УДА – одна під Харковом, яка постачає місто водою, і три на Далекому Сході – велика ріка Уда, що впадає в Охотське море, притока р. Чуна і притока р. Селенги.

У японській мові слово ІДО має ще багато інших значень, пов'язаних із криницею (колодязем), або асоціативним зв'язком поєднаних із падінням чи переміщенням.

⁽²²⁾ **ЛІНОЩІ** японці називають **ТАЙДА**. У сс. **toya-da**, *c. p.* – "ТОПЛЕНЕ МАСЛО". Пох.: українська приповідка "як тепле масло, таке ліниве, таке розлізле"; прізв. Тайдик (Хмельницька обл.), Тайдич, Тайдюк (Волинська обл.).

Донині українці, поляки, чехи та словаки всіх ледачих, повільних і безініціативних називають "ТЕПЛИМ МАСЛОМ", обминаючи таких людей десятою дорогою, щоб не нервуватися.

⁽²³⁾ **СЮСЮКА** – так японці називають колекціонерів. Слово СЮСЮКА подається не для жарту і невипадково. У сс. **syusuka** (чит. "сюсука") означає: ТОЙ, ЩО ВІДХОДИВ ДАЛЕКО, ТРИВАЛИЙ ЧАС БУВ ВІДСУТНІЙ, БЛУКАВ ДОВГО. А саме слово КОЛЕКЦІЯ японці підпорядковували законам своєї мови, воно звучить як "КОРЕКУОН" –

“той, що робить усе для себе”. Укр. пох.: куркуль (у сс. krijakula m. – куркуль; той, хто робить усе для себе).

СЮППАН – відплів; СЮППАЦУ – від’їзд. Обидва ці слова у сс. утворені від того самого **суи**, **suavate** (чит. ЦЮ, ЦЯВАТЕ) у знач. “відходити, втікати, віддалятися” і + **рас** – “перетворюю, доводжу щось до кінця”. **СҮ+РАС=СҮРАС** – доводжу відхід до кінця, що дало змогу стародавнім японцям утворити на логічній основі своє слово СЮРАЦУ в значенні “ВІД’ЇЗД”.

В українській мові маємо подібні слова у дитячій лексиці: сюпати, сюпощти, а сидіння для лялі – сюпщяння, сюпщяй!

⁽²⁴⁾ У японській мові є дуже цікаве слово **РІППА** – прекрасний, чудовий, досконалий, знаменитий, благородний, чесний, законний. **РІППА-НІ** озн. „ВІДМИНО”. Цікаве те слово тим, що дуже нагадує нам ті далекі часи, коли наша звичайна нині ріпа була одним із найдорожчих овочевих дарунків природи, головною складовою борщів та всіляких інших страв. У сс., здається, значення слів збільшується на користь японської мови: **ріф riph** (*P. pr. ripháti – VI; pf. rirépha; aor. árephít; pp. riphitá*), що означає: 1. Хвалитися; 2. Говорити; 3. Бурчати. В українській мові є чимало похідних: ріпак, ріпа, ріпачитися, рипіти, репета. Крім того, у французькій мові: рипост, репер, репертуар, репетир, з латини: репетитор, репетиція, репетувати та ін. Придихове [rh] у цьому разі читається як тверде [п], з цієї причини у японців є подвоєння [п]. Таке подвоєння ставлять іще для позначення наголосу на перший склад даного слова. Отже, санскритське слово ХВАЛИТИСЯ дало повну гаму добірних слів із винятково позитивним семантичним значенням. Японці дуже чутливі до кожного словесного звука, до кожного відтінку того звука із відповідним його значенням. Напевне, тому Японія має аж 17 інститутів японського мовознавства, де задокументовано найменший звук у японській мові, до найменшої пісні та її мелодії. Подиву гідна така високоцивілізована формація монголоїдного народу, що змішався з

"туземними аборигенами" і тривалий час називав їх "варварами" – майже тисяча років. А нині розбагатів, окультурився і багато взяв від тих "варварів" цінного з їхньої прадавньої генетичної і побутової культури, але й надалі зневажає та ігнорує в усьому АЙНІВ. Адже мова АЙНІВ великою мірою збагатила своєю лексикою ще праяпонську мову. І ті слова нині зоріють у сучасній японській мові хоч і далеким, та лагідно теплим вогником невмирущого ФЕНІКСА.

⁽²⁵⁾ **УМА** – кінь. У сс. **uma** – "добрий (розумний) товариш". Корінь цього слова у японській мові дає великий словотвір. Наприклад: УМАІ – вдалий, успішний, умілий, смачний; УМЕ – яп. слива; УМІ – пологи; УМУ – народжувати, родити; УМІ – 1. Море, океан; 2. Нарив, нагноення; 3. УМО – пух, пір'я. У сс. слово **uma**, f. – (див. Коч. – С. 131) – 1) лен; 2) доня Гімалаїв; дружина Шіви. Пох.: УМ, розУМ, -ний, умілий, уміння, розУМіння, умілець; топ.: УМАНЬ (Чрк.), Уманське (Дніц. Ясенуват. р-н), Уманці (Вл. Горохів. р-н), Уманцівка (Пл. р-н); прізв.: Уманець, Уманський (із Буковини), Умінський.

⁽²⁶⁾ **ДОКОРО** – словотворчий суфікс, що вказує на недостатність чи несумісність суб'єкта з його діяльністю. Майже повністю збігається зі значенням українського ДОКОРУ, ДОКІР, ДОКОРЯТИ, ДОКІРЛИВИЙ.

⁽²⁷⁾ **ДОКОРОКА** – не кажучи вже про...

⁽²⁸⁾ **МУТІ** – невіглас, нехлюйство. Пох.: укр. мутний, каламутний; рос. МУТЬ.

⁽²⁹⁾ яп. **KIREI** – краса, чистота; KIREI-НА – чистий, красивий. Пох.: в українська княжа одежда **кирея**, прізв.: КИРЕЙ, КИРЕЙКО, КІРА, КІРИ-ло – той, **хто веде до краси**); лем. прізв.: Кирик, Кирилейчик; із Буковини: Кирилаш, Кириленко, Кирилюк, Кирилович, Кирилів, Кириловський, Кириляк, Кириченко, Киричин, Киричук, Кириєнко, Кирияк; Кирилець, Кирилишин, Кирилко, Кирильчук, Кирич, Киричинець, Киричок, **Кирій**, Кириян (від Редька Ю. К.).

⁽³⁰⁾ **ХІБУ** – ганьба, сором, наклеп і все те, чого потрібно постійно боятися й уникати. Пох.: укр. похибка, схібити, хиба, хибара (жаргонне), хибити, хибний, хибкий, хибність, хіба ; лемк. прізв. ХИБАНО.

⁽³¹⁾ **КІМАРУ** – визначати(ся), вирішувати(ся), установлювати(ся). Всі три значення з відтінком невпевненості й неточності (недоконаности). В українській мові є слово КІМАРИТИ

⁽³²⁾ **КІМЕРУ** – виришити, визначити, установити, вибрати найкраще (!). Пох.: від КІМЕРУ – кімерийці, Кімерія. У сс. **ki+meru m.** – 1) оповідь про Золоту гору МЕРУ, що формою своєю нагадує квітку ЛОТОСА. На її вершині, в центрі є місто БРАХМИ, навколо якого зі всіх боків розташоване місто ІНДРИ (все це нагадує прадавній вигляд гори ГОВЕРЛА); КІМЕРИ – назва вчених і дуже винахідливих праукраїнців, що означає ВИБРАНІ З НАЙКРАЩИХ. Це ж вони разом із кельтами побудували в Англії СТОУНГЕДЖ і закодували все побережжя Західної Європи від руйнаторських бермудських вітрів у другому тисячолітті до н. е., таким чином відкрили можливість до нормального проживання людини. В українській мові є такі прізв. Дрімер (Зп), Зомер, Кример і Штимер – подає Редько Ю. К. Топоніми: Пальмер (Аляска), Меріба (Австралія), Чірмір (Індія); гідроніми: р. Челмер (Англія), оз. Мерредин в Австралії і т. д.

⁽³³⁾ **ГОМЕРУ** – у яп. м. – хвалити, схвалювати. У сс. **homeru** – жертвовна людина чи ЛЮДИНА ПОЖЕРТВИ. Пох.: ГОМЕР, Амеріко (ім'я), Америка; прізв. ГАМАР, Гамарник, ГАМЕРА, Гамарчук, Гамер, ГАМАЛІЯ; гомеричний, гамір, гамірний, гомо-, гомеопатичний, гамарня, гумор.

⁽³⁴⁾ **ХАМЕРУ** – бешкетувати, бути збитошником. Пох.: прізв. у Львові ХАМАР, Хамарук і Хамардюк.

⁽³⁵⁾ **ГІМЕРУ** – тримати в таємниці. В українській мові є ХИМЕРА, ХИМЕРНИК.

⁽³⁶⁾ **ГАНБА** – гуртожиток (барак) для проживання будівельників. Це слово неважко наблизити до укр. ГАНЬБИ. Про це наводить асоціативне мислення дуже близьке до можливої спільноти корінного поняття в

перефразованому розумінні. Очевидно, цей гуртожиток був не вельми привабливий, де людина змушена була мешкати...

⁽³⁷⁾ **ГОНБА** – 1. Кінь, що мчиться кудись; 2. Неуважна поспішність.

У сс. є чимало синонімів для озн. КОНЯ, а саме: **hinva m.** – 1) погонич коней; 2) той, хто поспіхом починає якусь справу (Коч. – С. 777); 3) хто поспішає;

У сс. **koṇa m.** (чит. коня) – 1) кінь, кут (хребта), ріг; 2) край чогось; У сс. **ghoṭa m.** (чит. готя, див. Коч. – С. 203) – кінь, коняка, кандиба. Пох.: прізв. Готь, Готів, Гота, Готич (подає Павло Чучка), Готур (інша назва глухарятетерева; подає Б. Грінченко).

У сс. **ṭara, m.** (чит. тяра) – кінь. Пох.: тáра – те, що потребує перевезення з одного місця на інше.

Яп. лексема ГОНБА нагадує нам українське слово ГОНИТВА у найдавнішій словотворчій формі, подібно до чеського ГУДБА, ТВОРБА й українського МОЛОТЬБА, боротьба, сівба, журба, верба, міньба, ходьба, різьба, хвальба тощо. Подібних слів із суф. - БА в японській мові приблизно стільки само відсотків, як і в українській. Це також підводить сучасну японську мову до великої прадавньої групи іndoєвропейських мов усупереч монголо-китайській імперіялістичній тривалій диктатурі. У зв'язку з тим, що всі так звані “іndoєвропейські” мови насамперед похідні від праукраїнського кореня потім до Індії та не тільки до Європи, доцільно назвати “МОВИ ПРАУКРАЇНСЬКОГО ПОХОДЖЕННЯ”, до яких зачисляєм і ЯПОНСЬКУ мову разом із МОВОЮ АЙНІВ.

⁽³⁸⁾ **ГОНДО** – велика дорога; головна дорога. В українській мові є тотожні слова – вигуки, що активно вживаються в подільських діалектах у вигляді: гондео, гондего, гозьдечки, гондо та ін. в розумінні “а ось – о дивись!”

⁽³⁹⁾ **ГОНДОРІ** – головна вулиця.

⁽⁴⁰⁾ **ГОН** – цей, даний. Пох.: подоляни часто кажуть ГОН замість ЦЕЙ, гонде, гондейка. У Галичині кажуть “А вон є, дивися добре. Чи – а во, дивись є!”

⁽⁴¹⁾ **ВАТА** – вата, бавовна.

⁽⁴²⁾ **ВĀВĀ** – ридати, бути скривдженим. У сс. **VĀVA** (присл.) – 1. Насправді?; 2. О-о якраз; власне так; авжеж, отож, точно. Пох.: у дитячій лексиці в Галичині ВАВА означає "ПОРАНЕННЯ, БІЛЬ, ТРАВМУ, РАНУ, що потребує обов'язкового ласкавого піклування, догляду і співчуття".

⁽⁴³⁾ **КЯБЕЦУ** – капуста; **КЯБЕЦУ-СУПУ** – борщ. Для філологів – цікаве пряме звуконаслідування у слові КЯБЕЦУ і КЯБЕЦУМАКІ – голубці, як і від французького слова КАБІНЕТ у яп. КЯБІНЕ. У сс. supa f. – є яп. супу, давньоукр. – зупа, у рос. м. – суп, пол. – зупа, нім. – die Suppe.

⁽⁴⁴⁾ **КОЦАН** – отчий дім, родина, висока гора, рудник. У сс. слово такого самогозвучання КОШАН, КОЦАН і КУЦАН, КУШАН означало "СКАРБНИКА, ВОЛОДАРЯ ЯКОГОСЬ ВЕЛИКОГО СКАРБУ". Це міг бути володар "словника", збірки віршів, княжого складу (комори) чи навіть золотої гори (рудника золотого?). У Галичині, зокрема у Львові, є чимало прізвищ КОЦАН, КУЦАН, Кацан, Коцань, Кацабай, Коцай, Коцаба та ін. І всі вони ВОЛОДАРІ найбільшого на світі СКАРБУ – отчого дому, великої родини своєї і ВИСОКОГО ЗАМКУ ЗОЛОТИХ МРІЙ і СОНЯЧНИХ НАДІЙ, відлунням діамантової роси донині сяють на всіх японських островах. КОЦУ, що освітлюють благотворним променем цілу Україну, Європу і космічним у яп. мові – 1. Художній твір; 2. Композиція, план; 3. Конструкторська схема; 4. Начерк. А гуцульський КОЦ – не ХУДОЖНІЙ ТВІР? Маємо на увазі КОЦ (ліжник). Але ж є ще назва кота – КОЦУР, мабуть, тому, що світить очицями під час весняного буяння крові.

⁽⁴⁵⁾ **КУХІБА** – зів'яле (опале) листя.

⁽⁴⁶⁾ **КУНВА** – повчання, повчальні оповіді. Тут помітний дуже давній метод словотвору – на моду: ГУЖВА, ТУЗВА, РИНВА, ЛИНВА, КАНВА, ВИРВА, МЕРВА, ПРИРВА, БИТВА, ПЛАТВА, МОРВА і т. д. КУН, очевидно, від колишнього (чит. у сс.) "кгун" – князь, княжий. Княжі настанови завжди були цінні й повчальні для всіх його підлеглих. Бо з найдавніших часів КНЯЗЬ не міг говорити неправди чи бути злодієм, інакше на нього чекала

гарантована смерть. Пох.: а може, то і є наша КАНВА, за допомогою якої навчаються вишивати? В. О. Горпинич у “Словнику географічних назв України”(К.: Довіра, 2001. – 525 с.) подає 11 топонімів України з основою на КУН, як-от: Куна (Вн. Гайсин. р-н), Кунаші (Чрг. Ніж. р-н), Кунин (у Льв. Жовк. та Рв. Здолб. р-н), Кунисівці (ІФ. Городен. р-н), Куниче (Вн. Криж.), Куничі (І.Ф. Гал. р-н), Кунів (Хм. Ізясл. р-н), Кунка (Вн. Гайс. р-н), Кунцеве (Пл. Новосанж. р-н.), Кунча (Хм. Теоф. р-н); прізв.: лем: Куна, Кунаш, Кунда, Кундрат, Кунич, Кунка, Кунцяк, Кунцьо, Кунчик, Куняк, Куньо, Куньч (за І. Красовським); із Буковини: КУН, Кунащенко, Кунда, Кундій, Кунець, Кунецький, Куниця, Куницький, Куничан, Кунц, Кунченко; Редько Ю. К. подає: Кунак, Кундзич, Кундзьо, Кундик, Кундиюс, Кунинець, Куник, Кунта, Кутий, Кунцевич, Кунцевський, Кунь, Куньо; Кундир, Кундяк. Дієслова: кундосити, кунірувати, кунішити, куняти, ім. кунтуш та ін.

(⁴⁷) **САЙКО** (у яп. м.) – відродження, обнова, освітлення, світло. У сс. **saika** озн.: 1. “Разом із...”; 2. “Плюс один”. Тобто передбачає також додовнення та завданки відродження. У Галичині, зокрема у Львові, багато прізвищ САЙКО, САЙКЕВИЧ, САЙКОВИЧ, САЙКОВ, дієслово САЙКАТИ, що належить до дитячої лексики, від чого і прізвище – САЙКАЛО, СЄЙКАЛО... Топоніми: Сайків (Лв. Микол. р-н), Сайкове (См. Білопіль. р-н).

(⁴⁸) **СЕНКО** – блиск.

(⁴⁹) **СЕМЕНКІ** – миска (велика миска). Нагадує укр. СЕМЕНКО.

(⁵⁰) **КОТЕН** – штормова погода; **КОТЕНКІ** – гарна погода; **АКУТЕНКО** – негода. Тут частка -а як заперечення корінної семантичної основи.

Здається, годі заперечити, що ці милозвучні слова створили прадавні мешканці японських островів, маючи вже приховані у своїй генетичній пам'яті багатоющи запаси звукових складів ще праукраїнської мови із далекого материкового гнізда.

(⁵¹) **СЕМЕНТО** – цемент. У сс. **ci-manth** м. (чит. цімант) – СПОСТЕРЕЖЛИВЕ (розумне) ЗМИШУВАННЯ. Отже, українська назва

ближча до правди первісної ЦІМАНТ (придиховий [тг] в цьому слові зійшов безслідно). З часом почалися асиміляційні зміни голосних у слові, в результаті готове праукраїнське слово ЦЕМЕНТ одержала Європа, а відтак латинська мова й цілий світ. У словниках іншомовних слів пишуть підсиленим шрифтом, що це німецьке слово. Насправді німці не могли бути творцями слова ЦЕМЕНТ, бо вони прийшли в Європу в 71 р. н. е. з примітивною та грубою мовою, коли цементом уже давно користувалися наші предки, а слово ЦЕМЕНТ запозичили греки та римляни, звідки й запозичили німці. Але ж праукраїнські племена СЕРБОЛУЖИЧІ, ЛУГИ та ГАЛИ були значно ближчим джерелом запозичення високої первісної європейської культури для німців. Тепер оті українізми, що їх запозичила німецька сучасна мова, наші мовоНЕзнавці називають германізмами в українській мові (такі слова, як цукор, дах, цегла, плут та ін.), бо зовсім не знають Санскриту і навіть не намагаються вивчати. Хочуть бути і надалі мовними НЕЗНАЙКАМИ.

⁽⁵²⁾ **РАЙДАН** – переговори, бесіда. У сс. **raj** – цар, повелитель. +**dhan** – звучати, лунати. Разом читається РАЙДАН, що оzn.: "ЗВУЧАННЯ ЦАРЯ" або "НАЙГОЛОВНІШЕ ЗВУЧАННЯ", "КНЯЖІ РОЗМОВИ". Це наше одне з найдавніших слів, що вціліло в сучасній японській мові від місцевого населення, засвідчує прадавнє розуміння змісту слів БЕСІДА і ПЕРЕГОВОРИ. Це були розмови вищого стилю, бо радилися державні мужі. Від того пішли слова РАДИТИ(ся) і РАЙДАТИ. Слово РАЙДАТИ уціліло тільки в Галичині. Щоправда, його значення дещо приземлене (бо нема князів?). Особа, яка веде бесіду, тобто РАЙДАЄ з іншим співрозмовником, називається РАЙДА. Цю назву увічнив І. Красовський у своїй книзі "Прізвища галицьких лемків" (Львів: Край, 1993. – С. 129). Отже, завдяки невеликому аналізові слів японської мови ми раціональніше засвоюємо рідні слова через Санскрит і повинні значно ретельніше пошанувати їх, хоч би одним уведенням цих лексем у словниковий фонд українського народу. Лем. прізвища – РАЙДА, РАЙТАР; П. Чучка (зі Зп.) додає ще прізв. РАЙКО,

РАЙКОВИЧ, РАЙНИЧ, РАЙЧИЧ. За такими словами, властивими лише мовлянам Західної України, здогадуємося про походження АЙНІВ – корінного народу Японії із теренів Західної України між XIII–Х тисячоліттями до нової ери. У розділі дослідження про АЙНІВ про це буде докладніше.

⁽⁵³⁾ **РАЙБАРУ** – суперник, конкурент. У сс. *raj* – цар; *bharu* (*ч. р.*) – той, що бореться з..., поборник іншого. **РАЙ-БГАРУ** – той, що може побороти царя (князя чи володаря). Отже, повністю відповідає сучасному призначенню в японській мові: суперник, конкурент. В українській мові віділо лише в Галичині у словах: РАЙБАТИ, що може бути синонімом до ДРАЯТИ, ШУРУВАТИ, поборювати нерівну поверхню підлоги або під час прання полотна на приладі; РАЙБАЧКА, на котрій повзають по нерівній поверхні РАЙБАЧКИ, добиваються чистоти. Це слово також частково увічнив І. Красовський у наведеному вище словнику (с. 129) у формі прізвища РАЙБА. Вочевидь, воно дуже давнє у лемків, бо навіть зазнало спрошення останнього складу.

Такі несподівані й міцні антени між японською мовою, Санскритом та сучасною українською мовою, особливо її західними діалектами.

⁽⁵⁴⁾ **КАТАГАСІ** – 1. Кінець, край; 2. Лиш один бік. Це слово наближується своїм значенням та зовнішньою звуковою оболонкою до сучасного українського слова КАТАВАСІЯ. У сс. знаходимо відповідник: **कथावशष** *kathāvačeṣa* (*kathā* + *avačeṣa*) – 1. Мертвий; 2. *Ч. р.* – смерть (дослівно: "той, про кого залишаються лише розмови та оповіді"). Перша половина слова – дуже продуктивний префікс у японській мові. У сс. **katama** озн.: хто? котрий? чому? як? Інше слово у сс. **कथ॑ I kathā** також висловлює сильне почуття здивування із запитанням: як? Звідки ті розмови? Друга половина слова КАТАВАСІЯ читається як АВАШЕСЯ, іноді АВАСЕСЯ у значенні "ЗАЛИШОК".

У японській мові КАТА слугує і самостійним словом, і префіксом, що висловлює порівняно спокійну тривогу здивування, більше – напрям дії, спосіб і зразок дії та особу, з якою ця дія відбувається. Для докладнішої наочності допоможе інше слово.

(55) **КАТАМУКІ** – 1. Схильність; нахил людини до... 2. Здатність; 3. Прагнення до лихої принади, що може звабити. У сс. КАТА достатньо висвітлено в попередньому (54) слові. **ムカ mūka** – 1. Німий, глухонімий; 2. Мовчазний, німакуватий, неговіркий.

Пох.: мука, мучити, мученик, мучитель тощо; прізв. Давимука, Даймука, Мукодій, Кривимука, Мукачівський, Мукінко. Топонім Мукачеве, р. МУКУР в Афганістані та ін.

Слово КАТА має похідні в мовах цілого світу – в кожній європейській та азійській: каторга, кат, катафалк, катати, катастрофа, катаракта, катапульта, каталіз, кататонія, каталепсія, катакомби, катаклізми, Катанія, Катані, катод, католик, катма.

(56) **КІТОКУ** – криза. У сс. **कोटक kītaka**, ч. р. (чит. “кітяка”) – 1. Комахи, що кусають; напад комах, що кусають; 2. Напад червів, що кусають. На Львівщині це слово ще живе на вустах людей похилого віку в назві КІТОХА. Існує ціла легенда і "казка про бабу КІТОХУ, котра сама трясеться й руками махає постійно, і тими комахами наділяє всіх нервових і нечестивих, що кривдять праведних людей, сіє незгоду та злодійство". На хворого недугою Паркінсона кажуть: "Шалів, крав, шастав по людях, шуляв по чужих подвірках, аж поки не напав на КІТОХУ. А та вже витрясала все до самої смерти". Або інший вислів: "Зоня так нервувалася і кричала на всіх і вся, аж КІТОХУ із трясвиці збудила. Трясло нею день-ніч. Тепер на Кульпаркові..." (психлікарня). Хворобу малярію люди називали "цьотка Кітоха". При високій температурі із судомами кажуть: "Горів, горів, аж до Кітохи дочекався. Ніж прийшли доктори, помер. Тепер Кітоха рада, трясвиця ходором ходить". А вже про пияків трясучих кажуть: "У Кітохи ночує, в багнах спить. Вона

йому скоро душу хапне, а дрантя під плотом кине..." Кітоха – судоми, трясучка. Розмова про неї велася із дуже милою і розумною бабусею ТЮТЬКО Стефанією, 77 років із села ГАЇ Пустомитівського р-ну Львівської області ще у 1988 році. Цю лексему треба конче ввести до словникового фонду української мови.

(57) **ГАНАСУ** – говорити, розповідати, розмовляти. У сс. **ha-nas** – той, **хто здобуває, приносить єднання; сприяє об'єднанню**. Пох.: найвиразніше в сучасній українській мові з найдавнішої давнини це слово збереглося у прізвищі ХАНАС. А лемківський ГАНАСЬО, ГАНАСЬКО, йдучи далі на захід, зберігся в німецькому імені ГАНС. Ганасьо у лемків у прадавні часи знайомив незаміжніх дівчат, які зайшли в літа без шлюбу і пари, або старшого працьовитого, але малоактивного кавалера – парубка із достойною дівчиною. Хто був задоволений, кликав ГАНАСА Ганаськом і часто запрошуав до маєтку для поради. Ганас, чи пізніший ХАНАС, завжди були освічені й розумні люди, розуміли і вивчали життя, щоби звеселяти й ощасливлювати його протягом багатьох тисячоліть. Нині багато є ХАНАСІВ у Львові та в Галичині. Первісну форму ГАНАС часто плутають з іменем ГАНЯ, проте вони відрізняються. Напр.: ГАНАЩАК, Ганський, Ганецький, ХАНАСЕВИЧ, ХАНАСИК у гуцулів.

(58) **РОХІН** (чит. ръокін) – заробітна плата. У сс. **ರಹ rah (P. pr. ráhati – I; fut. rahisyáti; pf. rarāha; aor. árahít; pp. rahitá)** – 1) розділяти, відокремлювати; 2) розлучати, залишати. З цього клубочка стародавніх слів походить не тільки сучасне японське слово РОХІН, а й чимало інших. Та найбільше українських, як-от: рахувати, рахунок, розрахунок, рахівниця, рахівник, рахуба, м. РАХІВ, прізв. на Львівщині – РАРОХА, що повністю відповідає санскритському слову в минулому часі; Рохів, Рохас, Яроха, Ярохович, Роханів, Рахімов, Рахман, Рахманюк, Рахлін, Рахліс, Рахленко, Рахлецька, Рахманейко, Рахмілевич, Рахмістер, Рахубовська та лемківські прізв. Рахусяк, Рахубович, Риханич, РОХАСЬ. Окрім того, назви топонімів:

м. РОХАС на Філіппінах, Рохас-Сільва в Парагваї, м. Рахе у Фінляндії, м. Рехау у Німеччині, м. Рехніц (Австрія), Реховот в Ізраїлі, р. Рехар в Індії (штат Прадеш). Не забудьмо, що слово РАХІТ із того самого кореня, що відокремлює чи відрізняє від інших, та АРАХІС, який також потребує відокремлення зернятка від шкаралупи.

Тож і японська заробітна плата РОХІН також означає РОЗДІЛ чи РОЗПОДІЛ винагороди за працею, тобто РОЗРАХУНОК.

⁽⁵⁹⁾ Японське слово **БУНКА** – 1. Культура; галузь культури; 2. Секція, відділ; 3. Гуманітарний факультет. В укр. мові: бунчук, бунчужний, БУНкер, с. Бунів, прізв. Бунчак, Буньківський, Буняк, Буньо тощо. Японське БУНКІ – розгалуження.

⁽⁶⁰⁾ **СІППО (sippo)** – хвіст, кінець. Це слово цікаве тим, що нагадує нам рідне слово СІПАТИ за... Або і сіпати, і шарпати водночас.

⁽⁶¹⁾ **СІРО** – білий; СІРАГА – біле пір’я; СІРАГА – сивина; СІРАКАБА – береза біла. Укр.: сірий, сірак, сірачина, СІРОШТАН і т. д.

⁽⁶²⁾ **ІППО** – 1. Крок; 2. Повідомлення; 3. Один бік. І в сс., і в українській мові (в західних діалектах, в Галичині) прислівник ІП вживається у значенні зростання постійного відчуття, тривалости події, поступового цього явища. Це найдавніша первісна форма слова, що залишило багато похідних у сс. Та найбільше – в українській мові, з якої збегатилися всі європейські мови, починаючи від грецької та латинської (Іполит, Іпатій, Архип, іподром, іпотека, аптека, іпохондрія, апостол, сніп, ціп, щіп, чіп, піп, киптар, прізв.: Скіп, Скіленко, Скопенко, Скипко, Скіпур та багато інших).

У японській мові також вельми рясний перелік похідних від слова ИППО (ИППОТЕКІ – однобічний; ИППО-ИППО – крок за кроком; ИППУН – хвилинка; ИППОНКА – об’єднання; ИППУКУ – затяжка при курінні і т. д.).

⁽⁶³⁾ **ГАМУ** – їсти, жерти, одержувати пай. У сс. **hamm, hammati** – іти по їжу, наїдатися. Укр.: гамати – їсти в дитячій лексиці (гамцю, гамцяти, гамусяти, гамкати і т. д.)

⁽⁶⁴⁾ **ГАНАТАБА** – букет (дослівно “в’язка квітів”); ГАНА – квітка; ГАНКА – процвітання; ТАБА – в’язка, сніпок, пучок; ТАБАКО – тютюн (дослівно у сс. **tabaki f.** – СУЦВІТЯ, цвіт, оберемок чи жменя цвіту напр. тютюнового для нюхання чи куріння або підкурювання у храмах).

ТАБАКАРУ – ошукувати, обманювати, одурювати. Дуже нагадує свою звуковою побудовою українське слово ТАБАКЕРКА, де обидва корені цього слова мають свою основу в Санскриті.

⁽⁶⁵⁾ **ЮРАЙ** – давній, прадавній; той, що існував досі. У сс. *jurya* – старий, старезний. З тої основи походить ЮРИСТ, що означає СТАРІЙШИНА чи голова громади або села. Пох.: Юрій, Юрай, Юра, Юрчук, Юренко, Юровський і 57 топонімів з основою ЮР, ЮРА-.

⁽⁶⁶⁾ **ЯМА** – перепона, завада. У сс. ЯМА – бог смерти; кінець життя. Смерть.

Слово ЯМА залишило чимало похідних слів у нашій мові (ямник; Ямельня, Ямельниця, ямовик, Ямборко, Ямнич, Ямельницький та ін.), а також у мовах інших сучасних народів (Джамма, Джамедов, Ямайка, Ямасу, Ямбол, Ямпіль, Ямса, Ямал, Ямпал, Ямдена, Ямм та ін.).

Усі ці слова є живими свідками, що БІЛИЙ АРІЙСЬКИЙ НАРОД покидав рідну землю не з огиди до неї, а з високою метою залишити добрий слід благодатної своєї культури у світі.

Майже з кожного наведеного тут слова у САНСКРИТИ з його похідними в українській та світових мовах виразно проглядається постать найдавнішої БЕРЕГИНІ писемної пам’ятки культури та мови нашої Праукраїни. І нехай хто хоче і скільки хоче називає цей погляд зарозуміло і зневажливо ЦЕНТРОПУПІЗМОМ, квазілогізмом чи шизофренізмом, або КВАЗІМОВОЗНАВСТВОМ, але НАУКА ПРО САНСКРИТ ВИВОДИТЬ НАС НА ШИРОКУ ЗОРЯНУ ДОЛИНУ ЗОЛОТОГО МІЖГІР’Я НАШОЇ ПРАІСТОРІЇ. А хто заперечує цю велику ролю С-АНСКРИТУ для України і всього світу, той наближається до тих, хто заперечував кулясту форму ЗЕМЛІ, існування чорних лебедів і хвороботворних мікробів; хто доводив

цілому світові, що вогнепальна рана стерильна; хто зневажав генетику і карав за неї геніяльних учених довічним ув'язненням чи голодною смертю; хто сміявся з кібернетики, називаючи її вигадкою божевільних; хто розглядав темний люмпен-пролетарят як всесвітнього визволителя; хто вважав Вільну Україну неможливою, а українську мову прирікав на вічну загибель. Бо нищителів нашого єства дуже коло, що власне праукраїнські мовляни залишили світові САНСКРИТ і були причетні до створення численних мов Європи та Азії. Якщо ж цю ідею визнати, буде категорично заборонено нищити українську мову, ганьбити її красу і стримувати її розвиток. А комусь це невигідно. Бо доведеться похвалити українця хоч раз на рік і відвести йому відповідне місце в історії світу. А найголовніше – змінити думку про Україну і поглибити світогляд принаймні на 45 тисячоліть.

У японській мові дуже багато слів, що подібно звучать з українським словом, але мають зовсім інше значення, навіть не наблизене. Наприклад: ІДА – вуха, мочка вуха; ІДАН – примирення; ІДЕН – автобіографія; ІДО – дитинка, діти; ЯКІ – злі наміри; ЯККА – кволість. Це свідчить про самостійний ізольований і дуже далекий розвиток переселенців із нашої землі 13–10 тис. років тому, які мали тверду основу праукраїнської культури Мізинського типу і величезну скарбницю мовотворчих засобів. Усе це послугувало для самозбереження і розумного творення нової мови та її розвитку за обставин монголо-китайського поневолення і примусового засмічення мови аж до повного поглинання чи асиміляції.

Лише завдяки багатству духовної першооснови прадавніх місцевих японців з важкого тисячоліття азіяцького нищення народ вийшов хоч і змонголізований зовнішньо, тобто генетично, проте арійської духовності не втратив. Вона впізнається в побуті, релігії та розвиткові мовної скарбниці при порівнянні з Санскритом і сучасною українською мовою, головно її південно-західними діалектами. Так побачимо, що японці походять не з монголо-китайської території, навіть не з Алтаю. Шкода, що самі вони не зробили жодної спроби порівняти етимологію своєї корінної лексики з

Санскритом, а відтак з українською мовою. Це змінило б розуміння прихованої приналежності основного словникового складу сучасної японської мови до групи іndoєвропейських мов. Треба сподіватися, що японська мова таки порівняється з українською і Санскритом, визнає етимологічні корені з європейським корінням величавої культурної цивілізації та й стане у її ряди, відірвавшись від фальшивої монголізаційної ідеї штучного утворення протояпонського народу.

СТАРОДАВНІ АЙНИ ДАВНО ТРИМАЮТЬ ВЕЛИЧ ЯПОНІЇ

Як ці терези в художньому оздобленні символізують вагу людської праці, помноженої на доброту і ласку працьовитої людини прекрасної землі, так і стародавні АЙНИ із найдальшого краю нинішньої японської землі визначають гармонійну рівновагу між Далеким Сходом і Центральною Європою. Про це кожен вечір промовляють небесні світила, їхнє хвилювання в певному спрямуванні продувають радіестезійні благодатні коливання. І постійно про це вібрує галицька земля разом з усім КАРПАТО-ПОДІЛЬСЬКИМ КРЯЖЕМ.

Від самих Карпат і Закарпаття чуємо те слово "АЙ-АЙ, АЙНО, АЙНО! А я ж вам казала, так буде". Прадавнє слово АЙНО в українській лексикографії вже втретє увічнили в короткому словнику "Гуцульські говорки" за редакцією проф. Я. Закревської (Львів, 1997. – С. 17): "ай//айно част. так, дійсно, але". Першого разу – Є. Желихівський та С. Недільський. Малоруско-німецький словник. – Т. 1. – Львів, 1886. – С. 3, де подано АЙНО, АЙНО Ж! у значенні "ТАК, АЯКЖЕ, та так!"

Удруге – в "ЕТИМОЛОГІЧНОМУ СЛОВНИКУ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ. – К.: Наук. думка, 1982. – Т. 1. – С. 53-54: "АЙНО (частка) "так". Нажаль, трактують це слово гірше, ніж іноземне, бо "не вивчене, затемнене походження". А наші мовознавці не хотуть повірити, що без Санскриту неможливо пояснити походження жодного слова не лише в українській мові. Проте в українській – особливо.

Слово АЙНО наші карпатці через лемків поширили у скороченому вигляді АНО на захід – у словацьку та чеську мови. Там це слово також означає "ТАК". Інший скорочений варіант АЙН (ein) існує в німецькій мові для позначення числівника ОДИН. Лемки донині провадять перших пару чисел на "ТАК, ТАК..." У давній німецькій мові є чимало лемківських висловів і назв. Нині це вже навіть годі довести.

В українській історії уславився АЙАЛОВ Дмитро Власович (1862 – 1939) – дослідник візантійського та українського мистецтва. У Західній Україні та в лемків Східної Словаччини – на Пряшівщині – виявлені прізвища АЙНАШ, АЙНАЧКО, АЙНАР, у гуцулів – АЙНАШКІВ, АЙНОВИЧ, на Буковині – АЙНАШКІВ, у лемків Перемишля – АЙНЯК, Айницький, Ойнович, Айнацький, Айновський та інші.

Рухаючись на схід, починаючи від Кубані, у змонголізованому середньоазійському просторі знаходимо немало праукраїнських слів у туркменській, іранській і навіть афганській мовах. А в таджицькій культурі відоме не лише слово, а й навіть прізвище славетного таджицького письменника АЙНІ САДРІДДІНА.

Із наближенням до ТИБЕТУ про АЙНІВ складається дуже висока думка. Про це свідчить Ю. М. Реріх у своєму "Тибетско-русско-англійском словаре с санскритскими параллелями" (М., 1983. – Випуск 1. – С. 111): "**ājnā** – 1. Настанова; 2. Заповідь; 3. Молитва". А під гаслом **AJNІ**: "1. Заповітні люди; 2. Дуже релігійні люди; 3. ЛЮДИ, що ПОВИННІ ВИКОНУВАТИ ВЕЛИКУ ЗАПОВІТНУ МРІЮ СВОЇХ ПРЕДКІВ".

У Санскриті (Коч. – С. 90) **ājñā, ājnati, pf. ajnau/ajne; aor. ajnasit/ajnasta** – 1. Знати, бути свідомим; 2. Упізнавати; 3. Розуміти; 4. *Im. ж. р.* – 1) наказ, влада; 5. Грам. НАКАЗОВА форма (спосіб). Отже, у праукраїнців було чимало слів з тим самим коренем. Тому й не дивно, що донині вціліле слово АЙНО живе у всіх карпатців і навіть у Японії і Тибету.

Інше слово **ājnāna**, *c. p.* – 1. Розуміння; 2. Усвідомлення. Згодом, уже в II тис. до н. е., стародавній ЙОТ [J] поступово почав переходити у фонему [z]. В результаті маємо АЗНАНА, азнати, що пізніше дало багато похідних слів: азнати, впізнати, о(у)знати і т. д. Ось чому вигукували наші предки... АЙНО!ОЙНО! Ой-но́ чи ВОЙНО́ (вой-но́!). Його скорочене чеське і словацьке ÁНО мало б перекладатися дослівно "знаю" або "знаю-знаю", "а знаєте?", "О, та знаєте!" Прикро, що вкраїнські укладачі "Етимологічного словника української мови", попри свою освіту і становище, самочинно не

дійшли до САНСКРИТУ, а залишилися в "ЗАТЕМНЕНОМУ ПОХОДЖЕННІ" свого рідного кореня, свого плинного і безперервного одвічного ЄСТВА... А все тому, що в нашему мовознавстві працюють малосвідомі чужинці.

Цю ідею АЙНІВ підтверджують мешканці КАМЧАТКИ. Вони вважають АЙНІВ дуже здібними майстрами та вчителями. Коли щось поламається, кажуть: "Треба покликати АЙНА, щоб полагодив". Коли хтось приходить із малим уловом риби, кажуть: "Треба було покликати АЙНА, він знає, де ловити".

На Далекому Сході завжди шукають айна, коли йдуть полювати на ведмедя чи будь-якого іншого звіра. Інакше удачі не буде.

Усі радянські дослідники АЙНІВ не дуже заглиблювалися в етимологію цього слова і вдовольнялися тим, що хтось десь у Японії переклав це слово – "ЛЮДИНА". Хоч у "Яп.-русс. сл." Б. П. Лаврентьева немає жодного перекладу "ainujin (айнудзін) – айну, айн". Самі АЙНИ, очевидно, забули первісне значення свого імені, ніде цього не наголошують. А дослідники АЙНІВ – Л. Я. Штернберг, Б. Пілсуцький і Н. А Невський, над цією першоосновою науки про АЙНІВ навіть не вельми замислювалися.

I. Я. Штернберг, вивчаючи мову АЙНІВ, дійшов висновку, що це є найдавніша мова іndoєвропейської групи мов, має багато спільногого із мовами Південно-Східної Азії, північноамериканських племен, а в Європі подібність до мови АЙНІВ простежується аж до БАСКІВ. Інші дослідники зазначали подібність айнської мови до малайської групи мов. Щодо походження АЙНІВ, то існують розбіжності. Одна група вчених вважає, що переселенці прийшли на японські острови з півдня, інша – з півночі.

Згідно з біолого-генетичними аналізами французьких учених П'яцца, Меноцці та Каваллі-Сфорца, **Далекий Схід був заселений народом з материкової Праукраїни, який прийшов через весь азійський континент ще в XV – X тисячоліттях до н. е.** Одні прибули через Індокитай, тобто з півдня, інші вважають – із півночі, через о. Сахалін на о. Гоккайдо, а там далі

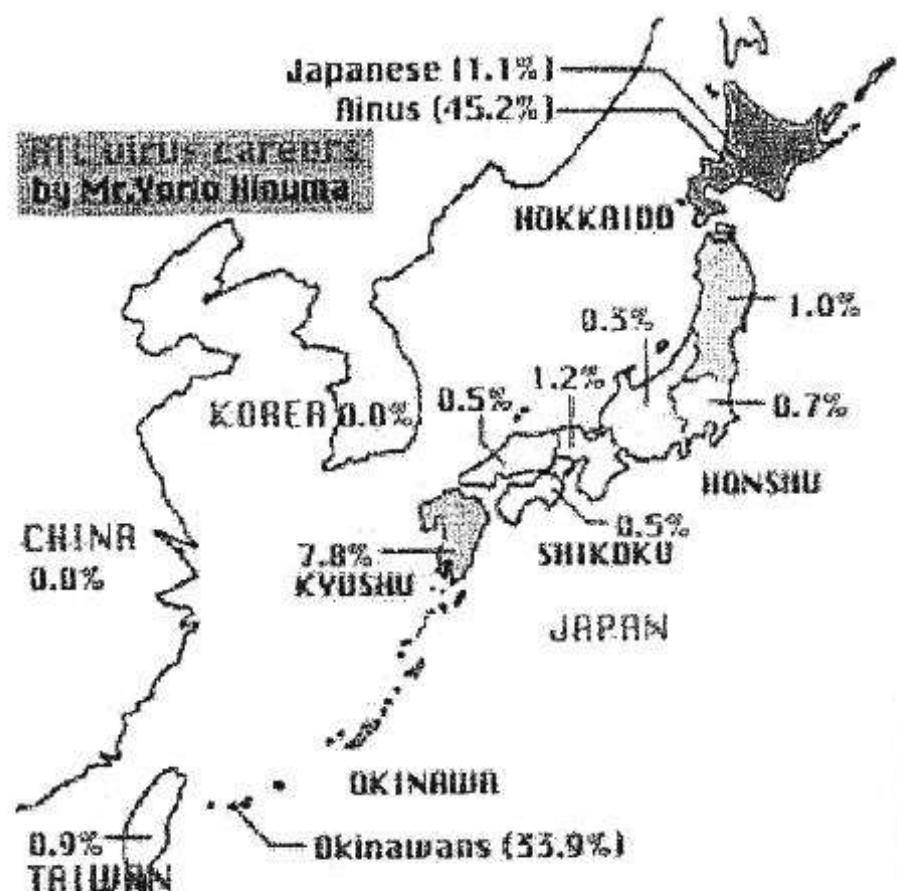
на південь, на о. Гонсю і т. д. Між південними і північними переселенцями майже не було мовної відмінності, радше була ЙОМОНИ, що також означало РОДИЧ. Отже, АЙНИ між собою не воювали, доки не вторглися монголо-китайські агресори.

Північне розселення АЙНІВ збереглося донині. На мапі воно позначене темнішими заштрихованими лініями з півдня о. Сахалін на острови Гоккайдо, Курили та Гонсю. На початку XIX ст. посилився економічний тиск державних японців. В Айнів силоміць відбирали землі, забороняли їм ловити рибу в озері та полювати на ведмедя у лісі. Відтак Айни були вимушені шукати спокійнішого пристановища.

Розселення АЙНІВ на період від 1822 до 1854 рр. (відомості з Інтернету надіслав проф. А. Накорчевський із Токіо).

Надмірна зневага до АЙНІВ у XVIII-XIX ст., переслідування і вигнання їх із рідних земель позначилися на загальному стані цієї вимираючої нації, на основі якої монголоїдні японці звели величаву будівлю своєї держави.

Внаслідок погіршення становища АЙНІВ та частого голодування почалися епідемії віспи, кору, холери, туберкульозу та венеричних захворювань. Айни почали вимирати. На 1807 рік їх було 26 256 осіб, на 1822 р. – 23 563 особи, на 1854 рік – 17 810 осіб, на 1873 р. –

16 272 особи, на 1903 р. – 17 783 особи, на 1931 р. – 15 969 осіб, на 1984 р. – 24 381 особа.

Власне в ті роки почалося частіше генетичне змішування народу. Почали народжуватися Айни монголоїдного типу. Французькі генетики виявляють у крові Айнів групи крові жовтої раси на фоні світлої шкіри (див.: Генетика и наследственность. Сборник статей. – М.: Мир., 1987. – С. 127, стаття автора М. Блан).

Ідея згасаючого найдавнішого народу Японії щоразу більше привертає увагу науковців-дослідників у всьому світі. Професор університету м. Нагоя (Японія) Стефан Костик подав майже вичерпний бібліографічний покажчик до теми історії АЙНІВ. Цей перелік містить близько тисячі одиниць. Тисячу статей і книг написано про народ, який має багатотисячолітню історію, нині йому загрожує бути стертым з лиця землі... Від багатомільйонного народу АЙНІВ нині залишилося 24 381 осіб у маленькому квадратику південного району о. Гоккайдо (див. табл. № 1). Ці відомості взято із книги Kayuano Shigeru OUR LAND WAS A FOREST. An Ainu Memoir. – Oxford. – С. 0 – 6. (Надалі буде скорочено – К. Шігеру. – С...). На цьому клаптику землі АЙНИ деякою мірою зберігають свою ідентичність і борються за своє існування.

Айни мають не монголоїдну будову тіла. Вони високі на зріст, кремезної статури, обличчя з європейськими рисами, очі рівні, чоло високе, вуса обов'язкові, а для старших – і борода. Носять простий одяг. Тільки у святкові дні або для зустрічі гостя вдягають національний плащ-халат, вишитий та оздоблений аплікаціями у формі найдавніших і, здається, найпростіших візерунків, що в Айнів мають своє, не лише естетичне, значення. Це абетка їхньої духовності. Візерунки ніколи не бувають однакові, вони залежать від мелодії пісні та хвилювання майстрині під час праці над ними (див. таблиці № 2 і № 3, які також надіслав проф. А. Накорчевський).

Айни, працюючи, часто складають і співають народні пісні. Так само ведеться і в Україні. На Гуцульщині, в с. Шешори, народна майстриня Ганна

Василашук співає пісні на слова Тараса Шевченка, коли тче рушники чи килими.

Айни-чоловіки часто мають чорне волосся, хвильсте й густе, буйне й міцне. Це, очевидно, від здорової м'ясої та рибної їжі. Розвинена ендокринна система сприяє волосяному покриву на всій поверхні тіла. Тому їх називають "волосатими", особливо здебільшого голобороді монголоїдні японці.

Очі в Айнів, як у європейців, – сині, карі та чорні. Брови густі, переважно чорні, бліскучі. Уста в міру повні у межах європейської норми.

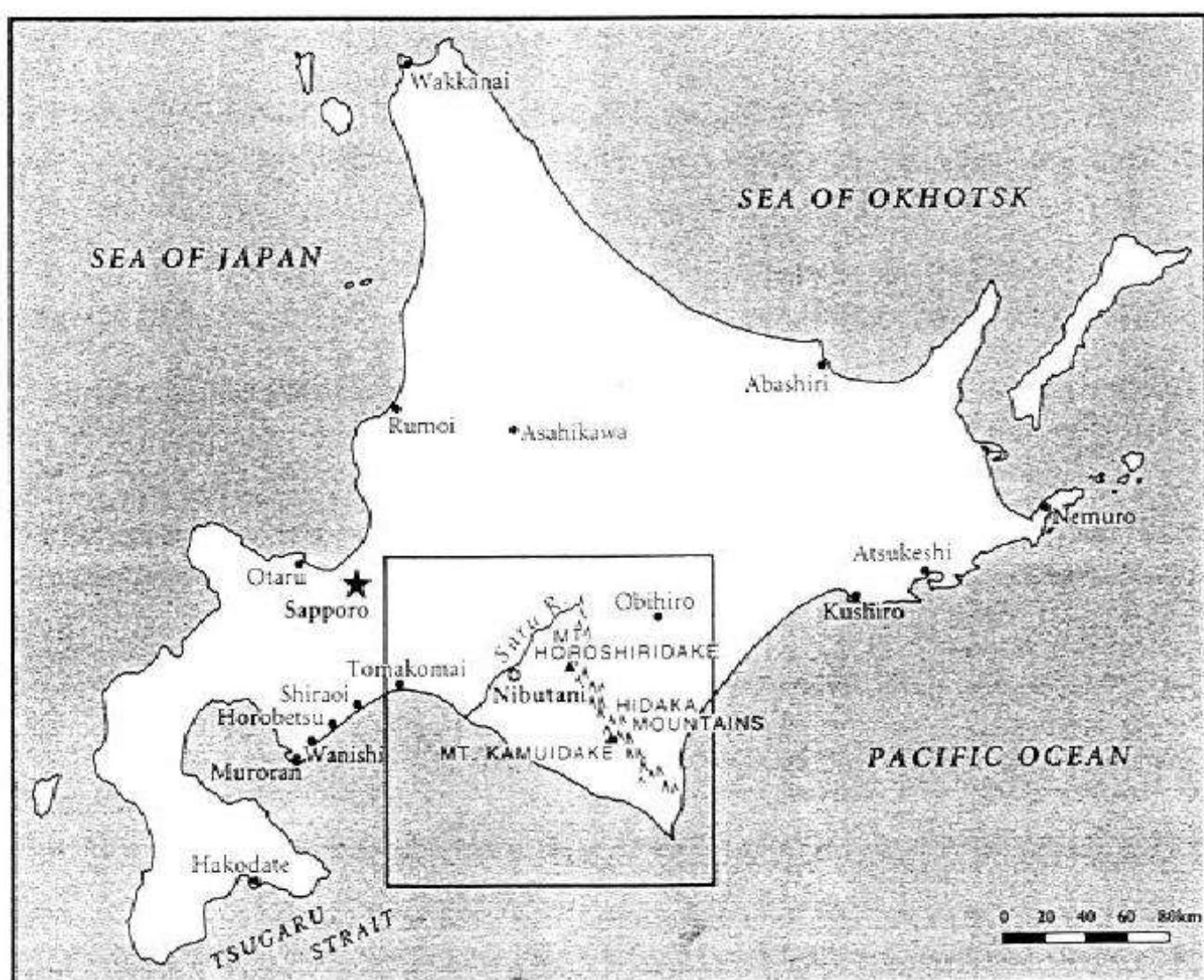
Молоді хлопці з досягненням дорослого віку посвячувалися в захисники рідного краю особливою обрядовістю з обов'язковим остриженням потилиці, чола та бокових ділянок волосяної частини голови. Чуприна з тім'я звисала. У Праукраїні таке робили вже 20 тисяч років тому подібно до посвячення в козаки (див. табл. № 3).

ТАБЛИЦЯ № 1. Сучасне розміщення АЙНІВ на острові ГОККАЙДО

Давній-давній народ Японії і всього світу відсунутий у тінь. Але й там його світ помічає, і звідти промениться велич усієї ЯПОНІЇ. Тож збережімо АЙНІВ! Пошануймо їхню праведну історію! Інакше збідніє світ... І гріш ціна буде науковцям, якщо розфутболений світ в азарті дасть померти цілому народові – володарю великих ідей і творцю мови сучасних японців. Окупанти – монголо-китайці – прийшли уже на готову створену цивілізовану державу з усіма її мовно-культурними надбаннями грамоти, високої освіти і сонцепклонницької вірі. Цією релігією були в захопленні Єгипет, Візантія, Рим, Близький і Далекий Схід, Індія, Японія, Ацтеки, Інки та Майя. То була дуже розумно й по-філософськи вибудувана кожна цеглинка отої релігії, що справляє враження остаточної правдоподібності і вселяє в душі людини велику довіру до глибокого духовного пояснення фактичного матеріялу, що бере активну участь у житті нашого довкілля.

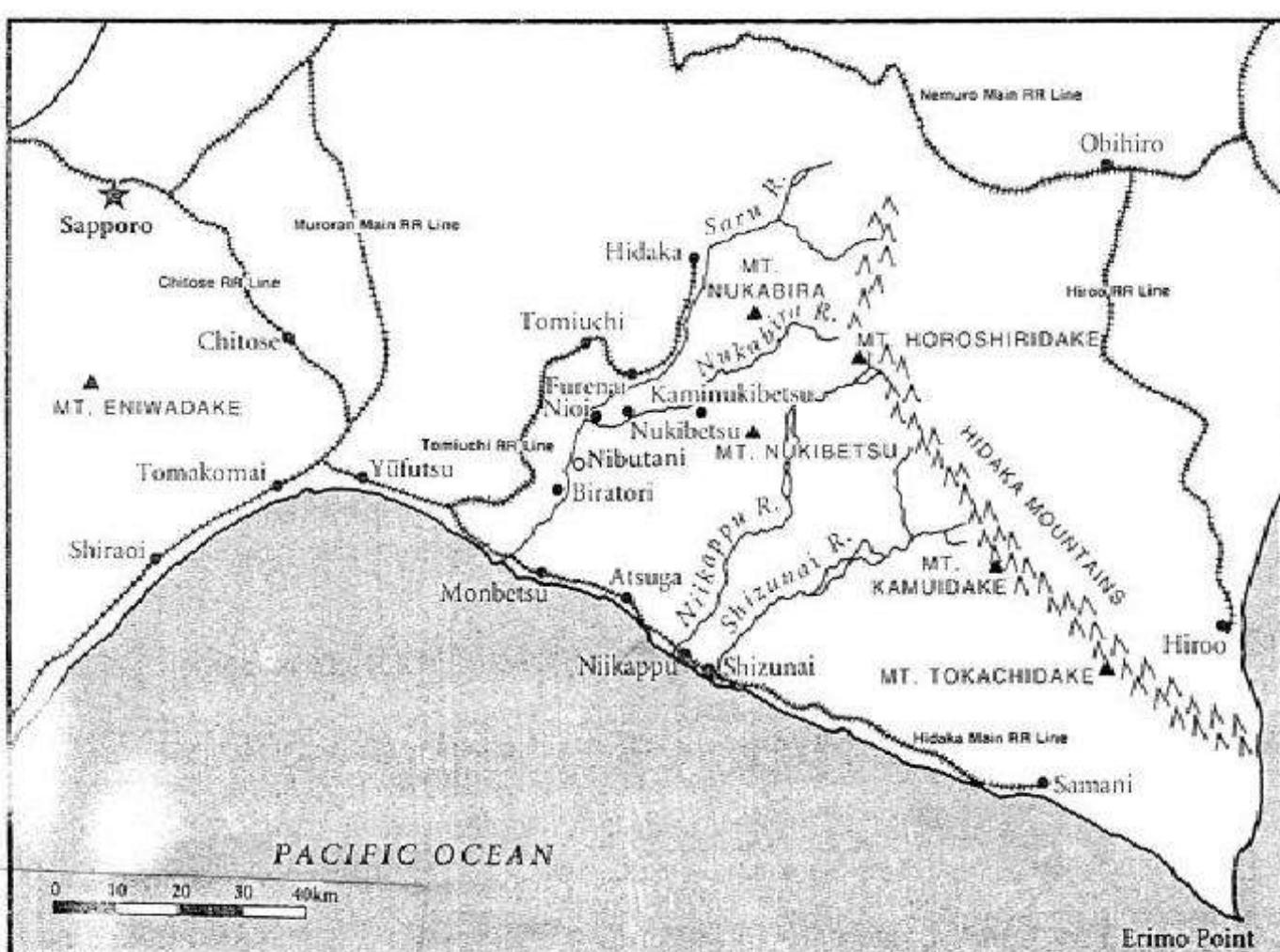
Світлина 1. Острів ГОККАЙДО, земля АЙНІВ (зазначене квадратом).

Взято із книги Каяно Шігеру.

Світлина № 2. Детальне зображення землі АЙНІВ на острові Гоккайдо.

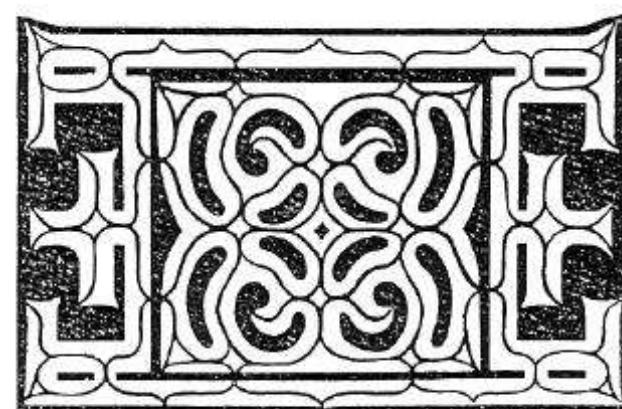
Взято із книги Каяно Шігеру.

ТАБЛИЦЯ № 2. АЙНИ.

Світлина 1.Два рідні брати. Світлина 1914 р. Одержано з Інтернету.

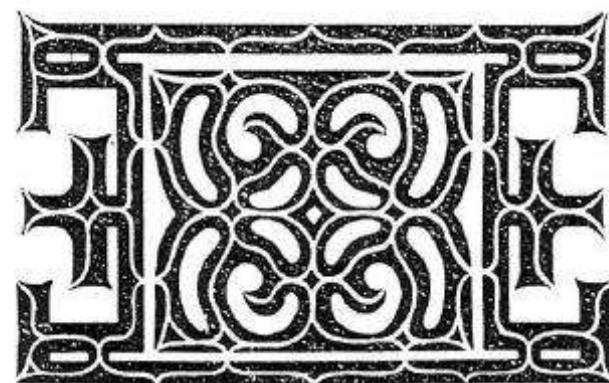
Надіслав проф. Андрій Накорчевський із м. Токіо.

Світлина № 3. Візерунок із національної вишивки АЙНІВ.

Світлина № 2. Батько із двома доньками, які мають обрядове татуювання навколо уст (світлина 1914 р.). Одержано з Інтернету. Надіслав проф. Андрій Накорчевський із м. Токіо.

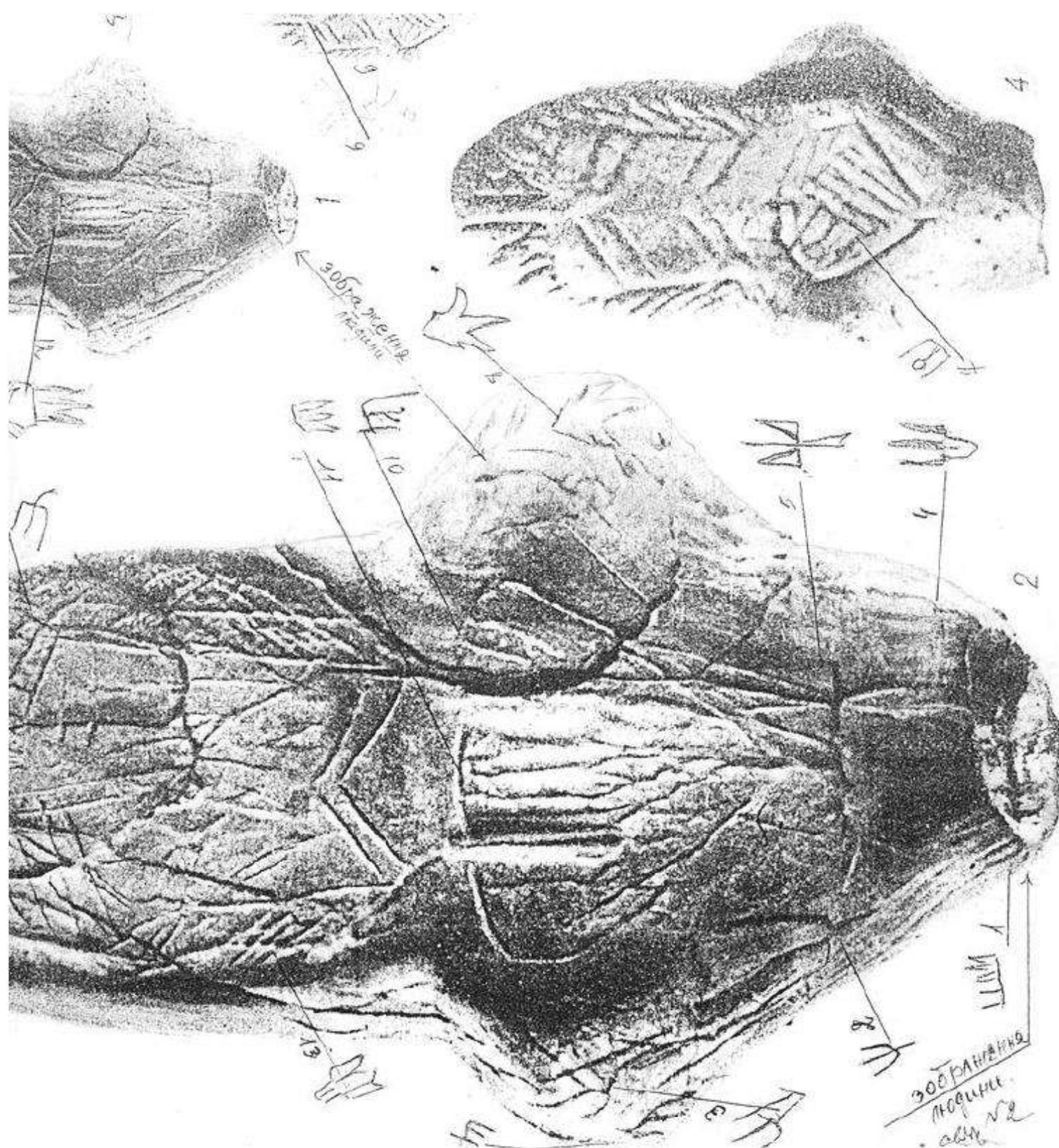

Світлина № 4. Візерунок із національної вишивки АЙНІВ.

ТАБЛИЦЯ № 3. Донедавна АЙНИ – хлопці та чоловіки –
 боєздатного віку мали пострижену чи поголену потилицю і довге волосся на
 тім'ї. ТАКУ САМУ ЗАЧІСКУ носили парубки й чоловіки – охоронці рідного
 краю в с. Мізин Чернігівської області 20 тисяч років тому (див. Світлина №
 1). Отже, "оселедець" українських козаків має глибоку прадавню історію.

Французькі генетики доводять, що Далекий Схід заселений народом із
 Праукраїни 15 тис. років тому. Острів Гоккайдо поповнювався тими самими
 переселенцями з XV по VIII тисячоліття до н. е.

Світлина № 1. Зображення людини.

Старші АЙНИ-господарі носили помірно довге волосся із пов'язкою, вишитою на передньому плані (див. табл. № 4, світлина № 1). Але не всі АЙНИ дотримуються однакової ноші. АЙНИ з о. Сахалін (див. табл. № 5, світл. № 2) значно біdnіші й простіші, а може, й убого зодягнені.

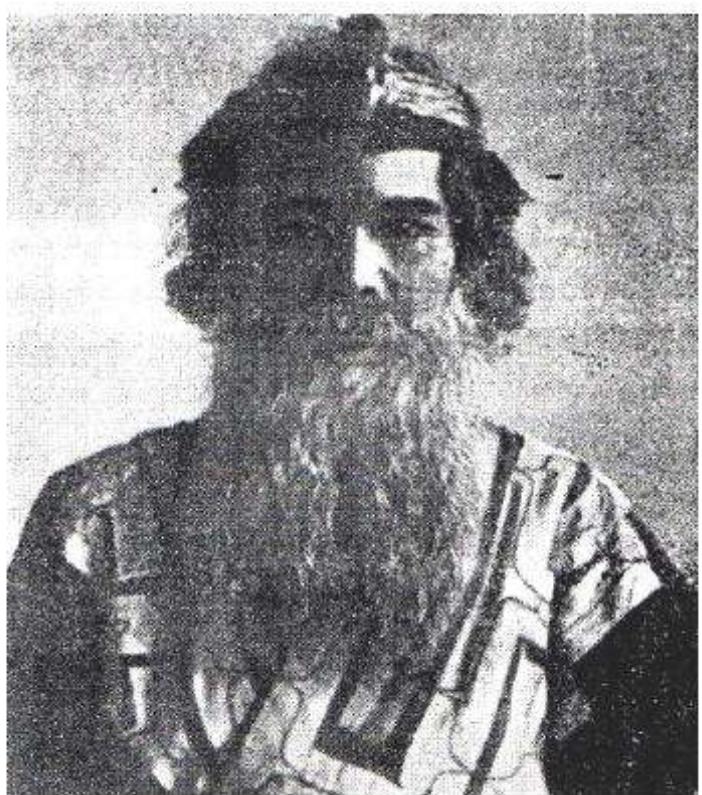
На таблиці № 5, світл. № 1 зображене молоде подружжя АЙНІВ у національному одязі. У молодої зав'язування рушника на голові дуже нагадує зав'язування лемкіні у с. Сосниця біля Перемишля в Галичині. Цей дивний збіг жіночої моди найдавніших часів не є випадковим. Перед нами зразок первісного покриття голови у молодиць Галичини та АЙНІВ багато тисячоліть тому, що збереглося до середини ХХ ст. Така найпростіша, але деликатно створена пов'язка на голові трапляється на фестивалях народних звичаїв та строїв у Галичині донині. Це ще один доказ, що предки АЙНІВ – переселенці із теренів Праукраїни – з Карпатії.

Зіставимо візерунок халата-роби АЙНІВ із найдавнішим візерунком на кістках мамонта у с. Мізині Чернігівської області (табл. № 6). Ідея цих візерунків засвідчує походження першооснови сучасної української вишивки, що дала поштовх усім слов'янським племенам прикрашати себе у побуті для БОГА. Власне з того починається Богом помічений народ, відповідно до легендарної оповіді про Богиню КУЛЯДУ, яка подарувала красу нашим предкам. Шкода, що нині наші вчені ще не доросли до розуміння, вивчення та ретельного пояснення національної цінності МІЗИНСЬКОЇ СКАРБНИЦІ.

На табл. № 3 дуже цікаві праукраїнські Тризуби № 4, які нагадують ТРИЗУБЕЦЬ АЙНІВ, що на с. 84, Світл. № 6; а № 7, 9, 19, 20 із символом Сонця над середнім раменом Тризуба, які вже відзначалися в день Свята Тризуба, що святкувалося посеред літа, коли нині святкують Трійцю чи Зелені Свята. І то в Мізинську епоху – 20 тис. років тому...

Дуже цікавий Тризуб № 10. Із закінченням середнього рамена знаком **ВІЧНОСТИ БОГА СВЯТОГО**, що видніється на скалі в с. Уріч Сколівського р-ну Львівської обл. Це перший знак зображення Бога Святого 150 тис. років тому. З тої пори наші предки вірують у БОГА.

ТАБЛИЦЯ № 4. АЙНИ різних місць проживання, різних матеріальних рівнів та поглядів, яких єднають мова, звичаї та релігія (не повною мірою).

Світлина № 1. АЙН із о. Гоккайдо

(світлина 1963 р.)

АЙНИ з о. Гоккайдо з побожною пошаною ставляться до своєї національної ноші, що її виготовляють власноручно, співаючи, тому пишаються нею як найдорожчим скарбом і вдягаються лише в релігійне чи національне свято (із книги А. Б. Спеваковського "Духи, оборотни...").

Світлина № 2. Старший айн з острова САХАЛІН

(Світлина 1890 року в опрацюванні П. І. Супруненка). Взято із книги А. Б. Спеваковського "Духи, оборотни..." Людина із прадавніми звичками АЙНІВ, але значно бідніша. Постійне переслідування і зневага зменшували змогу досягти хоч би середнього рівня прожиткового мінімуму.

ТАБЛИЦЯ № 5. АЙНИ-МОЛОДЯТА.

Світлина № 1. Молоде подружжя АЙНІВ.

Молодиця-айнка у найдавнішому головному уборі.

У 1930 р. Олена Кульчицька змалювала одяг українки-лемкіні в Галичині, у с. Сосниця біля Перемишля, де манера зав'язування головного убору майже тотожна звичаям АЙНІВ (див. світлину № 2). У світовій історії головних уборів це єдиний випадок в Україні й унікальна світлина в АЙНІВ.

Світлина № 2. Святковий одяг українки із с. Сосниця біля Перемишля. 1930 р. (Із кн. О. Л. Кульчицької "Народний одяг західних областей УРСР". – К.: Вид-во АН УРСР, 1959, табл. № 68).

Світлина № 3. АЙНИ в 1890 році (зображення із поштівки). Чоловік сидить по-козацьки, жінки навпочіпки, всі в національних костюмах, голова зав'зана у найдавнішому пракраїнському стилі, як на с. 53???, на табл. № 5 (одяг айнки та лемкині).

Острів Гоккайдо. АЙНИ в 1890 році

Світлина № 4. Хто не бачив сторічної Берегині хатнього вогню із 1912 року в національному вбранні на острові Гоккайдо?

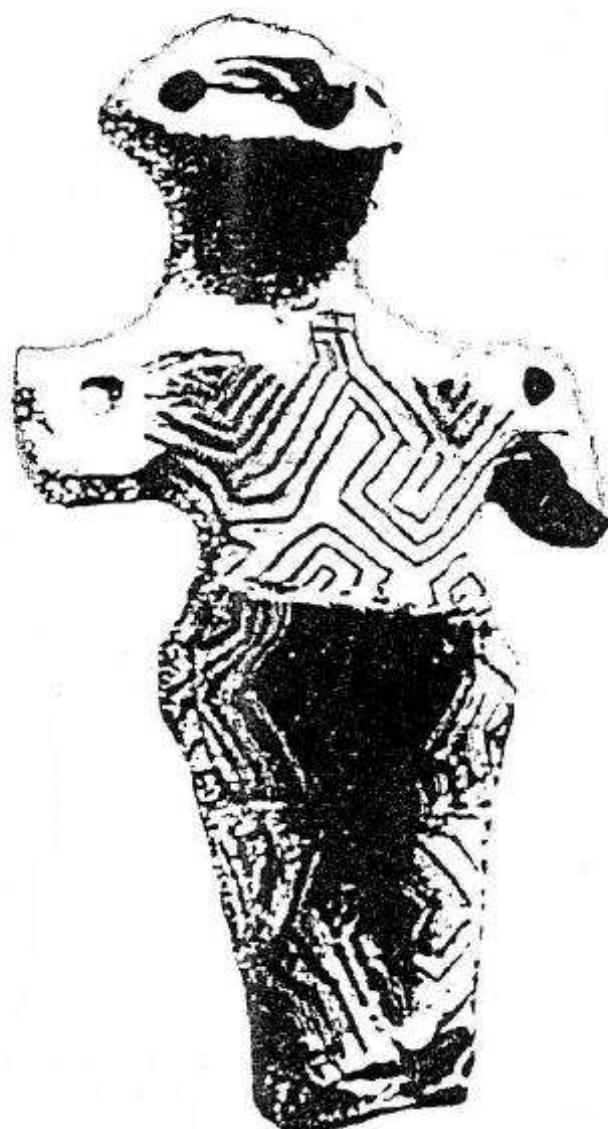
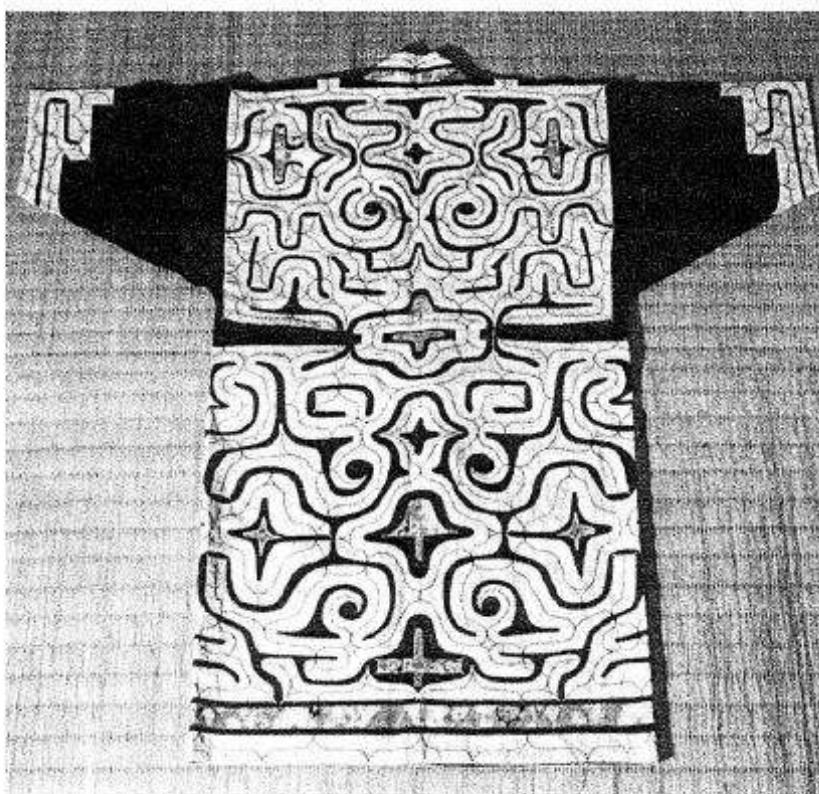

Із прадавніх часів у кожному домі хтось наглядав за вогнем. Не лише оберігав від пожежі, а й щоб не загасло багаття, борони Боже. То була б велика трагедія. Бо добувати вогонь у первісні часи було б дуже важко і для сімейства, не було б звареної їжі... За свій 100-річний вік ця найдорожча бабуся для АЙНІВ подарувала тисячі казок і пісень, які нині співає вся Японія. Жаль, що в Інтернеті не подана її назва.

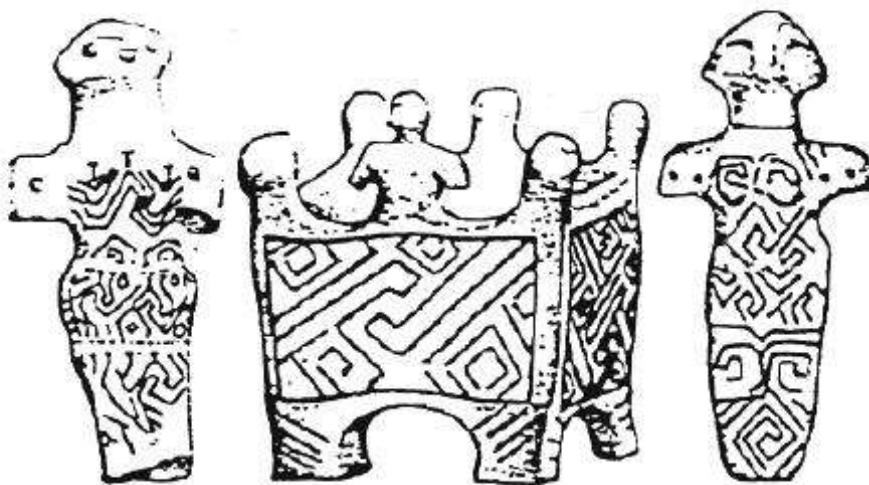
ТАБЛИЦЯ № 6. Чи впізнаємо подібність між візерунками національної ноші айнів і візерунками ПРАУКРАЇНСЬКОГО – МІЗИНСЬКОГО періоду – 20 тис. років тому?

Святковий халат-роба з візерунками у національному стилі – поєднання аплікації та вишивки на тлі темних кольорів.

Світлина № 2. Постать праматері у первісній вишивці із с. Мізин Чернігівської області.

Світлина № 3. Мізинські візерунки 20 тис. років тому.

На табл. № 2 зображена родина АЙНІВ, де дві жіночі постаті мають татуювання навколо уст. Те саме на табл. 8 і 9. Щось подібне робили далекосхідні евенки, чукчі й тунгузи, гляки й орочі. На великі релігійні свята намазували вуста чорною фарбою

(із ягід) і кавалери, і чоловіки. Проте обряд татуювання дівчат на початку статевого дозрівання мав переважно еротично-обрядове значення з метою передати, що виростає майбутня повноцінна дружина і матір, здатна продовжувати естафету свого роду і покоління. Айни-хлопці в тому звичаї виявляли неабияку радість до дівчини, щоб залишатися. Та це дозволялося після завершення всіх стадій татуювання, що починали після виповнення 12 років.

Виконувала обряд татуювання рідна матір або майстриня тієї справи за допомогою кінчика ножа соком зілля (переважно листя деревію) і сажі, що втиралася в надрізи шкіри після соку зілля. Починалося із тонкої лінії навколо вуст у 12 років одразу після першої місячки, а завершувалося у час повноліття і готовності до шлюбного життя. У ХХ ст. імператор Японії, переглядаючи звичаї АЙНІВ, визнав таке татуювання дівчат одним із варварських методів, що не сприяють вихованню молодого покоління, і заборонив назавжди. Тому на табл. № 9, світлині 1911 р., донька УМОН уже не татуйована. А в дідуся на лівій руці ампутований вказівний палець. Такий результат виконання вироку громадського суду АЙНІВ за першу крадіжку. За другу крадіжку відтинали два пальці, за третю – руку, а далі йшлося про смертельний вирок.

АЙНИ ненавиділи брехню й обман. Винних виганяли зі своєї громади. А це було найбільшою покарою, бо такого вигнанця ніколи ніхто не брав у

свою громаду. Подібні закони мали і ми на материковій батьківщині, вони донедавна діяли у гуцулів, а нині ще діють у деяких станицях українців Кубані.

Моральна ментальність АЙНІВ – давня арійська. Вони ніколи нікого не обдурювали, не вбивали і злодійство викорінювали зі здоровим тілом. Були співучі й веселі. Мали головний наказ – НЕ ВБИВАЙ! Бо душа вбитого не дасть тобі спокою і затягне тебе до гробу, але вже до ЧОРНОГО ГРОБУ, звідки душа твоя ніколи не вийде посланцем до ВСЕВІШНЬОГО, а перевтілюватиметься у страшне соторіння гадюки чи якоєсь іншої підземної потвори, що не даватиме спокою наступним поколінням.

У величезній масі літератури про АЙНІВ та їхній побут і духовність ніде не згадується про подібність цього народу хоч би найменшою рисою його ества до праісторичної сторінки життя українського народу. Ні промовисті археологічні знахідки на теренах нашої держави, ні козацькі звичаї гоління голови із залишком гривки на тім'ї, ні подібності у словах до нашої мови не простежуються. Ми проводимо аналогії між айнами й українцями вперше.

ТАБЛИЦЯ № 7. АЙНКИ з о. Гоккайдо з татуйованими вустами
(обидві світлини взято із книги: А. Б. Спеваковский. Духи, оборотни, демоны и божества айнов (религиозные воззрения в традиционном айнском обществе). – М., 1988).

Світлина № 1. Татуйована айнка ОРИТА СУТЕНО із с. Сідзунаї. Вона одна з небагатьох представниць айнського етносу, хто добре знає історичні та фольклорні традиції свого народу. Світлина 1982 р.

Чимало істориків культури АЙНІВ завдячують досконалій пам'яті та багатючим знанням стародавньої мови АЙНІВ ОРИТИ СУТЕНО, записавши її оповіді, пісні та легенди.

Світлина № 2. Айнка із татуюваними вустами з острова Гоккайдо (славетна майстриня художніх виробів). Світлина 1963 р.

ТАБЛИЦЯ № 8. Родина Айнів.

Світлина № 1. Дідусь – зліва, бабуся – справа із донькою УМОН та онучкою ГАРУНО (1911 р.). Взято із книги Каяно Шігеру "Our Land Was a Forest. An Ainu Memoir. – Oxford, 1994.

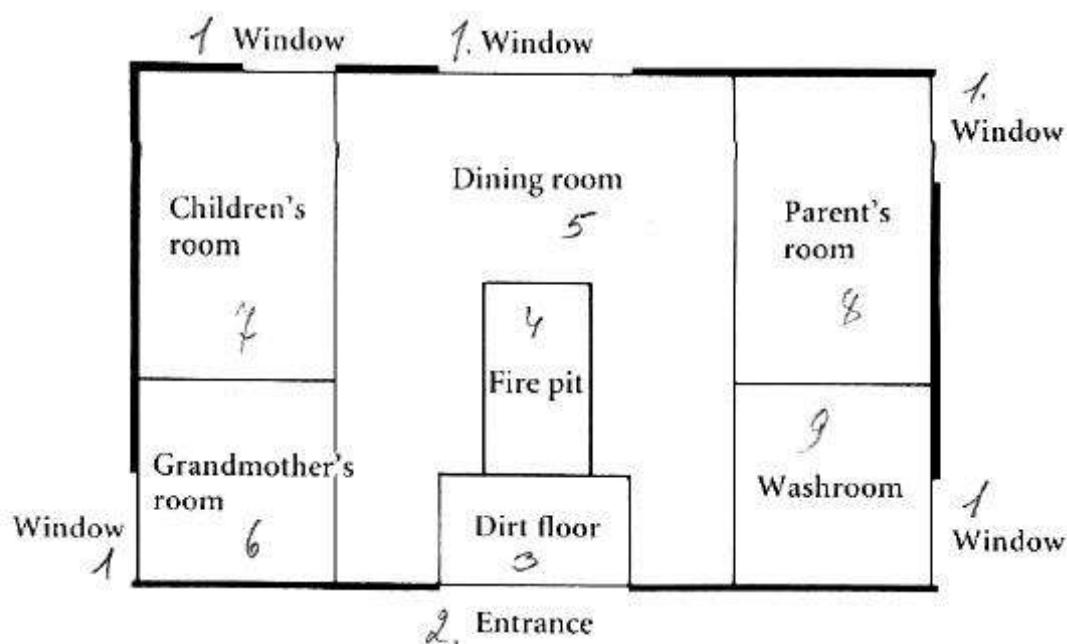

Ця родина є ріднею автора книги Каяно Шігеру. Три покоління Айнів у ХХ ст. зазнали великих змін як у соціальному, так і в національному житті.

ЖИТЛО АЙНІВ

АЙНИ тривалий час зимували у напівземлянках з вогнищем посеред житла, без стелі, з отвором у стрісі для виходу диму. Стіни були викладені із мати (плетеної тростини) товстим шаром, мали 1-2 вікна.

Каяно Шігеру подає план наземної будівлі, що має велике пізнавальне значення і для українців про найдавніші часи наших предків.

План житла АЙНІВ с. Каїдзава:

- 1) вікна;
- 2) вхід;
- 3) сіни (коридор);
- 4) заглибина для вогню (яма для домашнього вогнища);
- 5) вітальня;
- 6) кімната для стареньких;
- 7) кімната для дітей;
- 8) кімната для господаря з господиною;
- 9) ванна кімната.

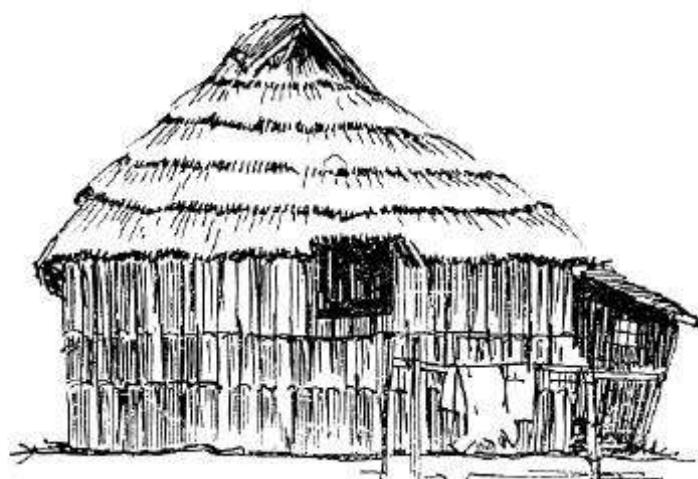
У сінях (коридорі) часто складають овочі та всілякі знаряддя й посуд. Вогонь важко добувати, у ямі для багаття повинно було горіти постійно. Доглядала за ним бабуся. Коли ж не було бабусі – дружина. Це вимагало величезних клопотів для дому. У тій ямі для вогню завжди були підвішені кухонні знаряддя. Біля дому було кілька (1-2-3) острішків чи стіжків сіна та соломи, зерна й овочів (табл. № № 9, 10). Біля житла на деякому підвищені – буда для ведмедя, де він виростав до двох років, потім його забивали і відзначали велике свято.

Будинок АЙНІВ – не юрта, як пояснювали тривалий час радянські вчені, а мовою Айнів – ЦИСЕ. У сс. СІСҮЕ озн.: "те, що знайшов та осягнув". В українській мові нині маємо похідні: прізвища ЦІСЬ, ЦІСІК.

Дотепер АЙНИ не вельми поспішають будувати великі кам'яниці. Біля кожного їхнього будинку – обгороджений клаптик землі – т. зв. ЗОВНІШНІЙ ВІВТАР – "інау ціпа", інакше "двір інау". Це найсвятіше місце кожного мешканця землі АЙНІВ.

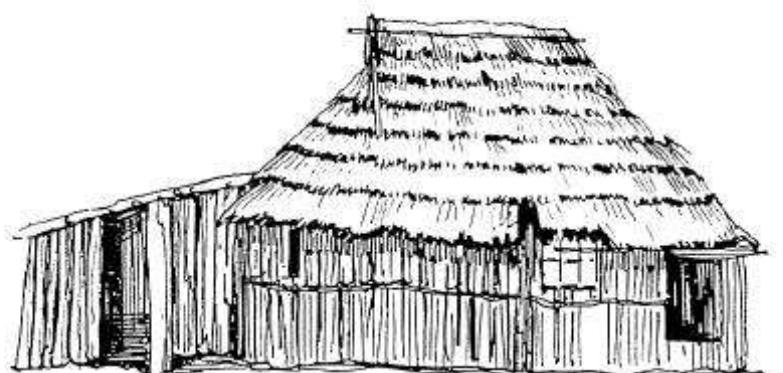

ТАБЛИЦЯ № 9. У такій ХАТИНІ курного типу жили одвічні прагнення зберігати батьківську астральну віру, безперервні прагнення до краси, що АЙНИ принесли на японські острови з материкового краю – далекого Подністров'я чи Подніпров'я в період зародження Трипільської культури в VIII-VII тисячоліттях до н. е.

Світлина № 2. Будинок АЙНІВ (вигляд із півдня). Світлина взята книги С. А. Арутюнова, В. Г. Щебенькова. Древнейший народ Японии. Судьбы племени Айнов. – М.: Наука, 1992. – С. 159, 161, 162, 163.

Світлина № 1. Будинок АЙНІВ (вигляд зі сходу). Світлина взята з книги С. А. Арутюнова, В. Г. Щебенькова. Древнейший народ Японии. Судьбы племени Айнов. – М.: Наука, 1992. – С. 159, 161, 162, 163.

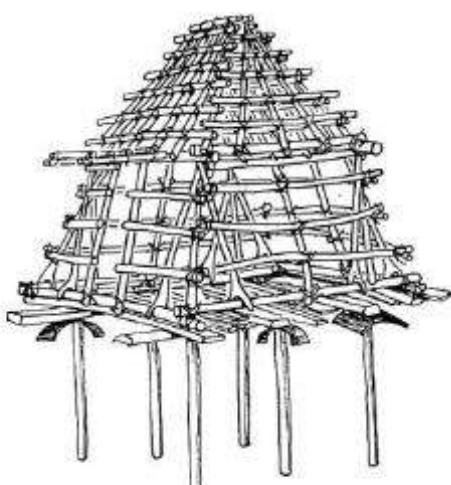

3

Світлина № 3. Три стіжки АЙНІВ різного господарського призначення: для сіна, снопів збіжжя та обмолоченої соломи.

Світлина взята з книги С. А. Арутюнова, В. Г. Щебенькова. Древній народ Японии. Судьбы племени Айнов. – М.: Наука, 1992. – С. 159, 161, 162,

163.

Світлина № 4. Стіжок АЙНІВ у первісному, не покритому вигляді. Світлина взята з книги С. А. Арутюнова, В. Г. Щебенькова. Древній народ Японии. Судьбы племени Айнов. – М.: Наука, 1992. – С. 159, 161, 162, 163.

ТАБЛИЦЯ № 10. ТРАДИЦІЙНІ ЖИТЛА АЙНІВ

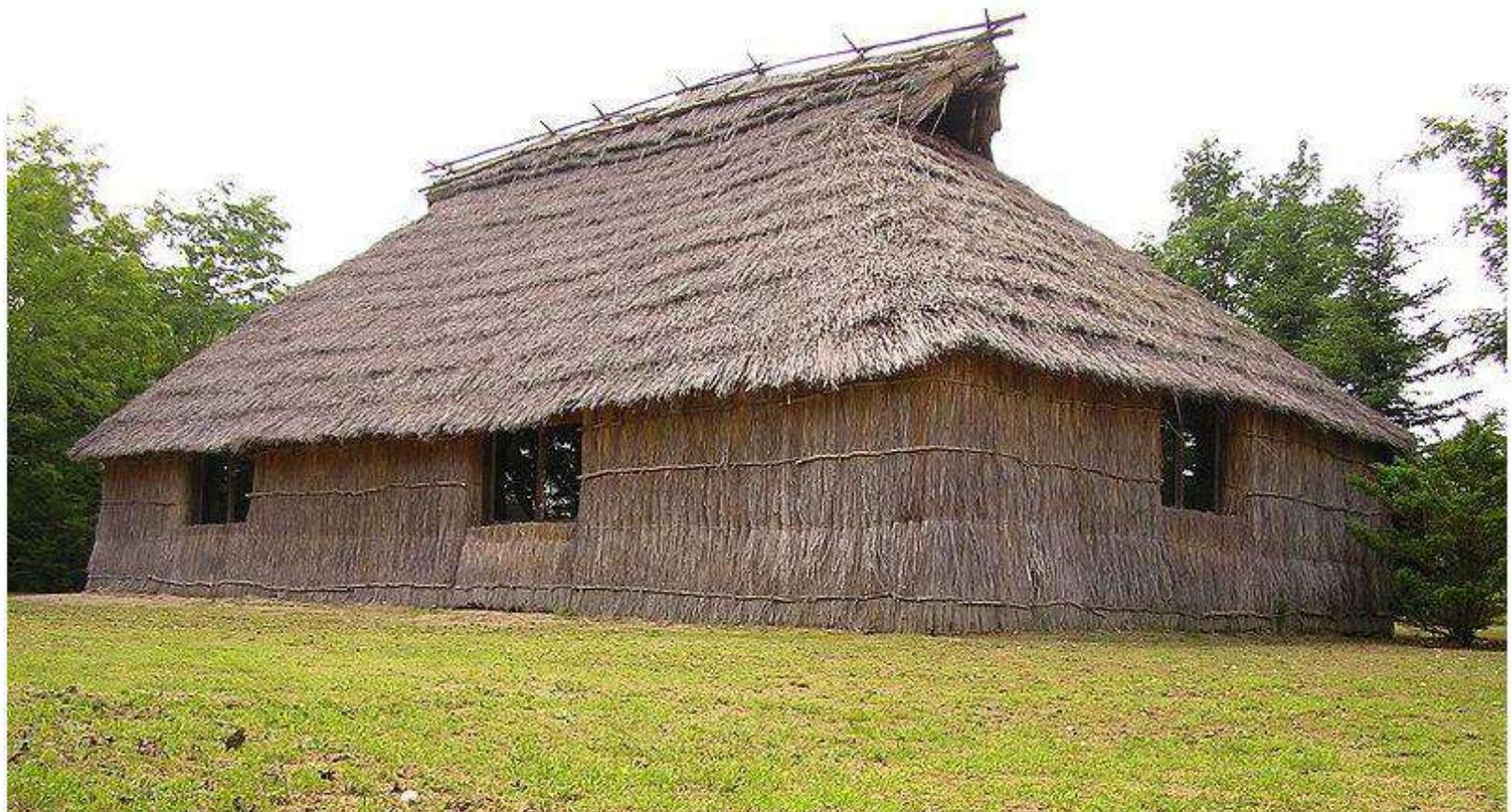
Світлина № 1.
Типове поселення АЙНІВ у с. Нібутани на о. Гоккайдо. ВЗИМКУ. На передньому плані на чотирьох палах стоїть БУДА для ведмедя, якого вигодовують і вбивають напередодні свята ВЕДМЕДЯ (із кн.: А. Б. Спеваковский. Духи, оборотни, демоны и божества айнов. – М.: Наука, 1988. – С. 128-129).

Світлина № 2.

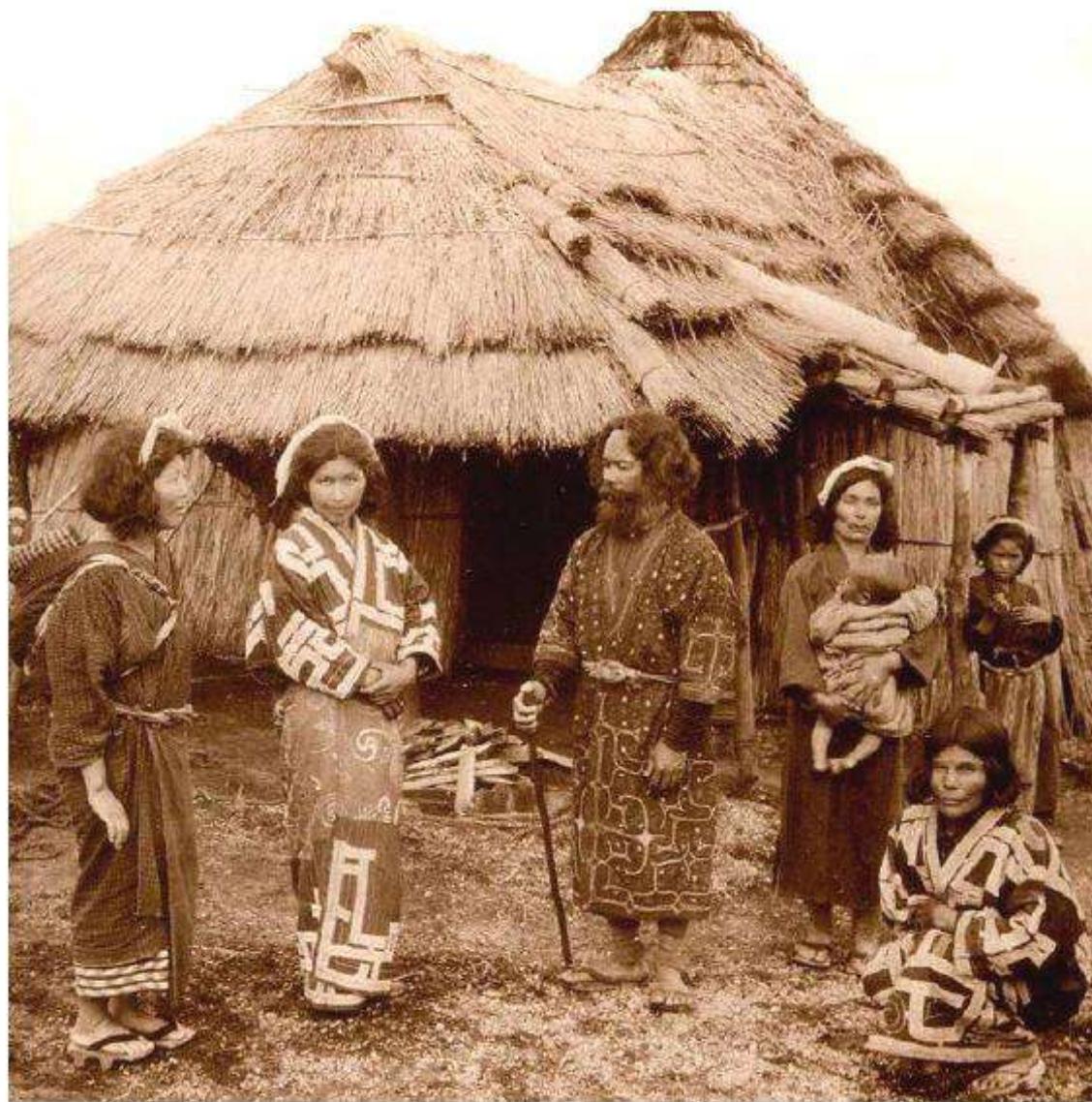
Окрім жителів, добре видно ведмежу буду на передньому плані.

Світлина № 3. Хата АЙНІВ, курна. Замість димоходу піднятий один кінець острішка.

Світлина № 4.

Чотири особи у білому вбранні – це вчителі й духовні наставники, інші – члени громади оселі на о. Гоккайдо.

Світлина № 5. Таким родинам АЙНІВ хоч би невелику фабрику чи ферму, щоб якось прожити й мати змогу утримувати свою найдавнішу мову, культуру і виховувати дітей. Марнується суспільний потенціал такого чудового народу, як АЙНИ.

Світлина № 6.

БУДИНОК в гірському лісі, куди Айни виrushали на відпочинок. На передньому плані – підвішена національна РОБА з особливим візерунком найдавнішого стилю. (З книги Каяно Шігеру "Our Land Was a Forest. An Ainu Memoir. – Boulder – San-Francisco – Oxford, 1994. – С. 12).

СВЯТО ВЕДМЕДЯ

Плем'я АЙНІВ має дуже давній світогляд. Треба вважати, що його першопочатки сягають далеких, ще дотрипільських, часів на материковій батьківщині. Японські острови цей народ вважав райським закутком цілого світу. В річках кишло від риби та водяного звіра, земля вгиналася від ягід і диких овочів. Близькі моря дарували рибу, морські трави та пушного звіра. У лісах множилася величезна кількість оленів, зайців, ведмедів та іншої дичини. Багато тисячоліть АЙНИ тут розкошували і зростали у щасті.

ТАБЛИЦЯ № 11.

Світлина № 1 ПОЛОВАННЯ НА ВЕДМЕДЯ, який РОЗДЕР КОНЯ.

Світлина № 2. РИТУАЛЬНА ПРОГУЛЯНКА ВЕДМЕДЯ ПЕРЕД ЙОГО ВБІСТВОМ (на о. Сахалін у 1905 році).

Сильний багатомільйонний здоровий народ, який оволодів усіма островами, що їх нині називаємо одним словом, – Японія. М'ясна високовітамінна і

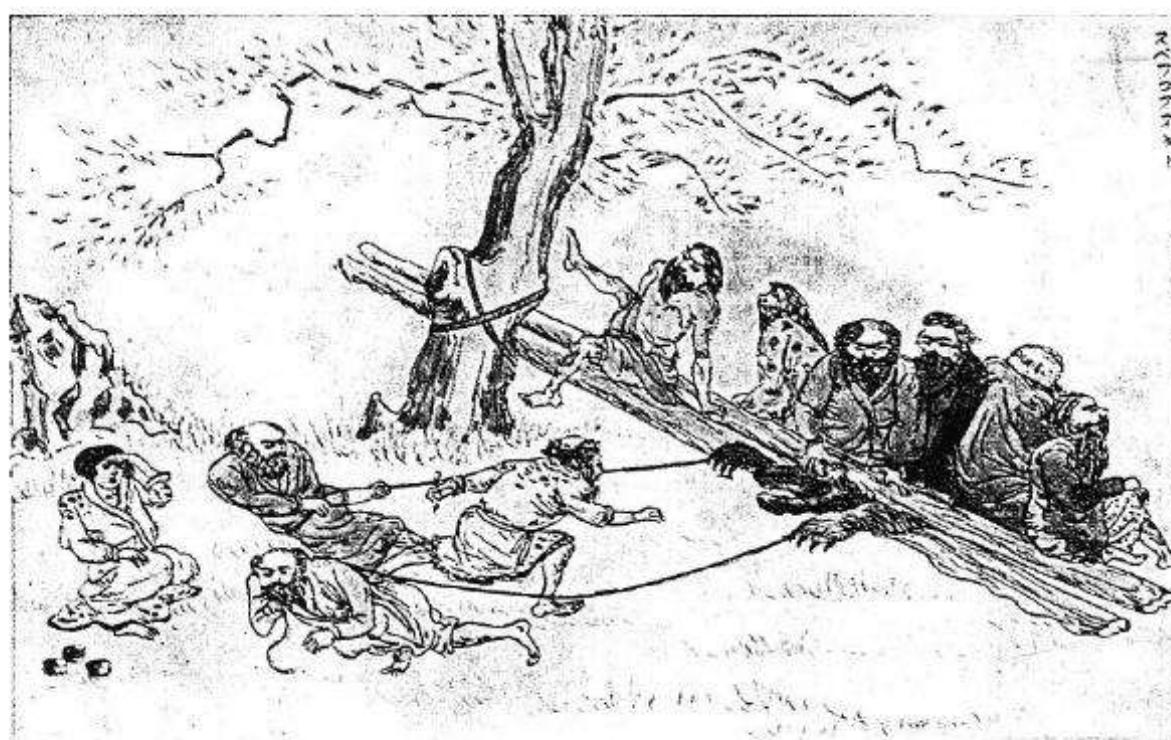
висококалорійна їжа створила сприятливі умови для високої популяції цього народу.

Надто вже до смаку прийшлося м'ясо ведмедя. Воно містить у собі у багато разів більше вітаміну Е, ніж наша свинина. Тому в цього народу потужно розвинулися третинна волосистість і висока популяційна здатність. Ведмідь для АЙНІВ – БОЖЕСТВО. До нього треба шанобливо ставитися, доглядати його, до відповідного часу ним милуватися, а прийде час – з'їсти. Полювали на ведмедя з ранньої весни. Малих ведмежат хапали і вдома в окремій буді виховували до двох років, потім забивали і справляли свято цілий тиждень, напиваючись, наїдаючись і нагулюючись. Ведмеже свято – вияв духу цього народу. Деякі ритуали подані на таблицях № № 12, 13.

ТАБЛИЦЯ № 12. РИТУАЛЬНЕ ЗАДУШЕННЯ ВЕДМЕДЯ В АЙНІВ на о. ГОККАЙДО (всі світлини взяті з книги А. Б. Спеваковського "Духи...").

Слово КАМУІ-БОЖЕСТВЕННИЙ у мові АЙНІВ не зобов'язує молитися, як до БОГА. В АЙНІВ слово КАМУІ на рівні нашого "чудовий" чи "прекрасний".

Світлина № 1. Так умертвляли ведмедя в 1925 р.

І хоч його називають шанобливо БОЖЕСТВОМ, проте людина повина перевершувати ведмедя.

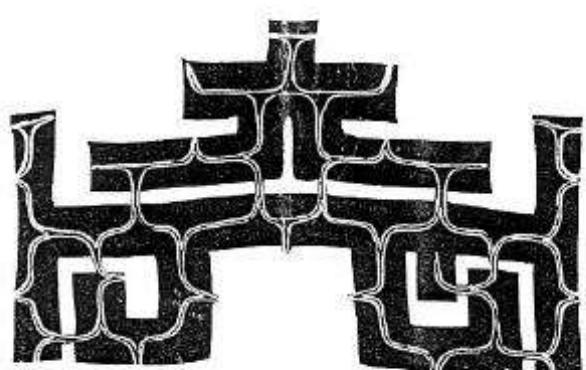
АЙНИ до всього гарного і конче потрібного ставляться як до БОЖЕСТВА (камуї).

На церемонію ритуального задушення ведмедя поспішли як на велике свято чоловіки з усієї округи у святковому національному вбранні.

Світлина № 2.

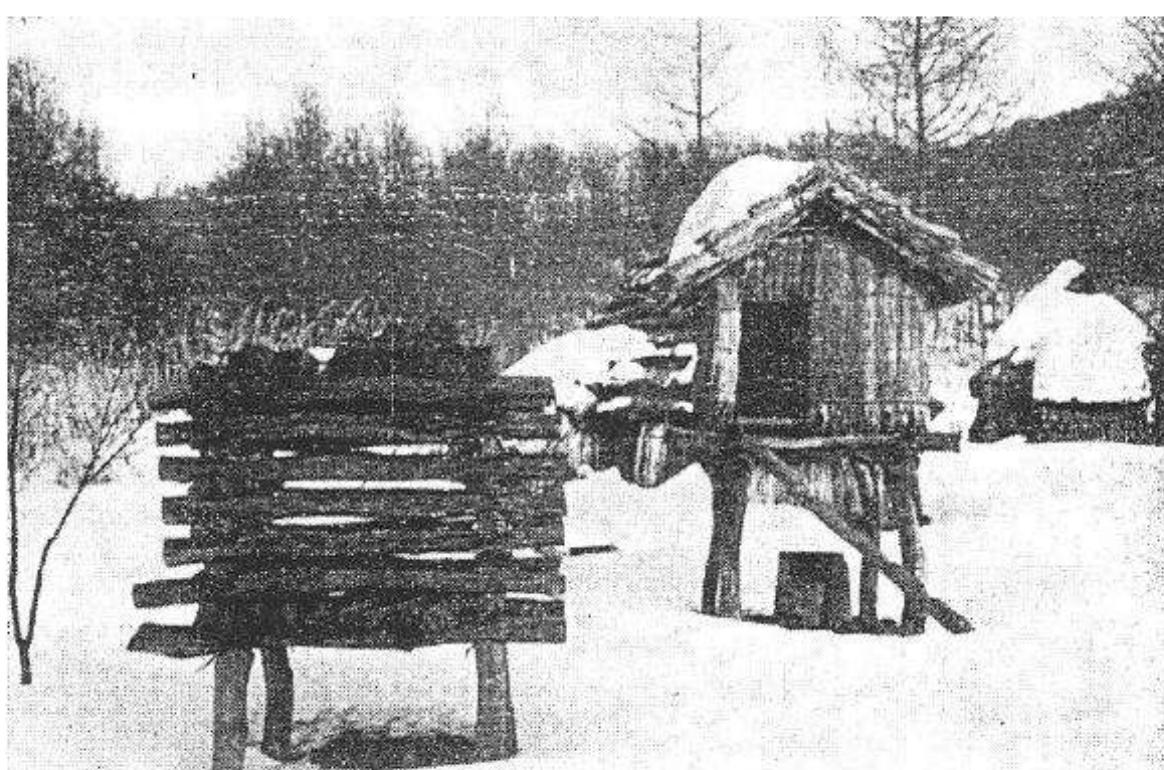
1955 р. Лежить мертвий ведмідь, АЙНИ відспівують молитву перед розбиранням, тобто перед патранням і збереженням шкіри чи хутра для дому.

Світлина № 3. Прадавній національний знак Айнів, що символізує ВІДРОДЖЕННЯ і ЖИВУЧІСТЬ на основі невидимого коріння з рідним материком, звідки плине могутня сила життя. Цей знак на рівні АСТРАЛЬНОГО.

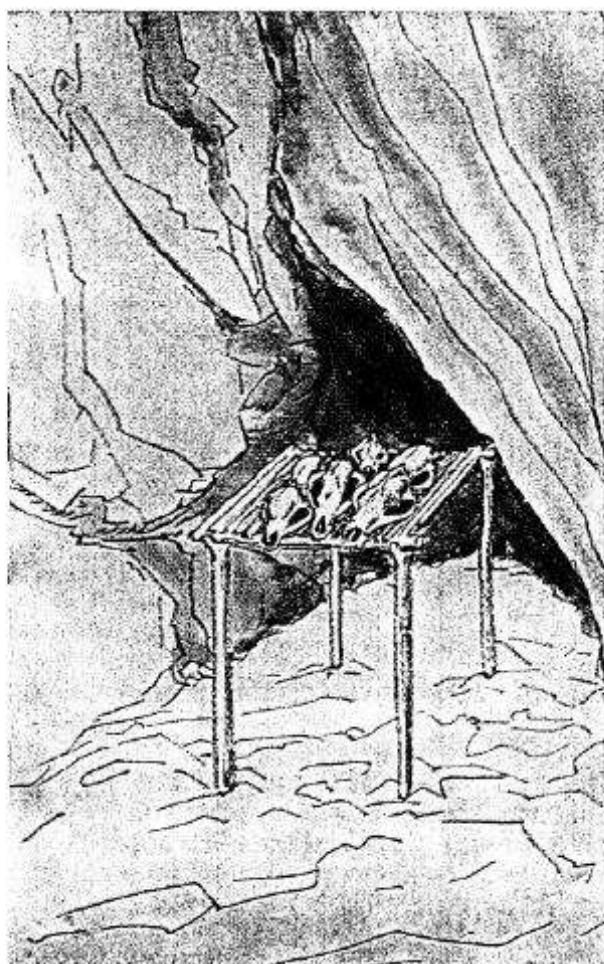
Світлина № 4. ВЕДМЕДІ ДЛЯ АЙНІВ – СВЯЩЕННА ТВАРИНА, яка додає їм сили та снаги до життя. Всі події, пов’язані з ведмедем, – на

особливому рахунку, в особливій пошані. Тому і клітка (чи буда) для ведмедя завжди стойть посеред кожного подвір’я айнагосподаря. Хоронять

кістки ведмедя в почесному місці, черепи підвішують на розчепах дерев.

Ця світлина № 4. КЛІТКА (буда) ведмедя в с. НІБУТАНИ на о. Гоккайдо вже зроблена в 1987 р. Взято із книги А. Б. Спеваковського "Духи, оборотни, демони и божества АЙНОВ". – М.: Наука, 1988. – С. 128-129.

Світлина № 5. ЗАХОРОНЕННЯ

ВЕДМЕЖИХ ЧЕРЕПІВ НА ПОМОСТІ БІЛЯ ВХОДУ ДО ПЕЧЕРИ У ГРАНІТНІЙ СКЕЛІ.

За прадавнім віруванням АЙНІВ, це зроблено з метою показати всім духам, які входять і виходять із печери, що потрібно благословити розмноження ведмедів для щасливого життя і здоров'я АЙНІВ.

Без ведмедя в буді на подвір'ї АЙНИ почуваються хворими, голодними і скривдженими долею.

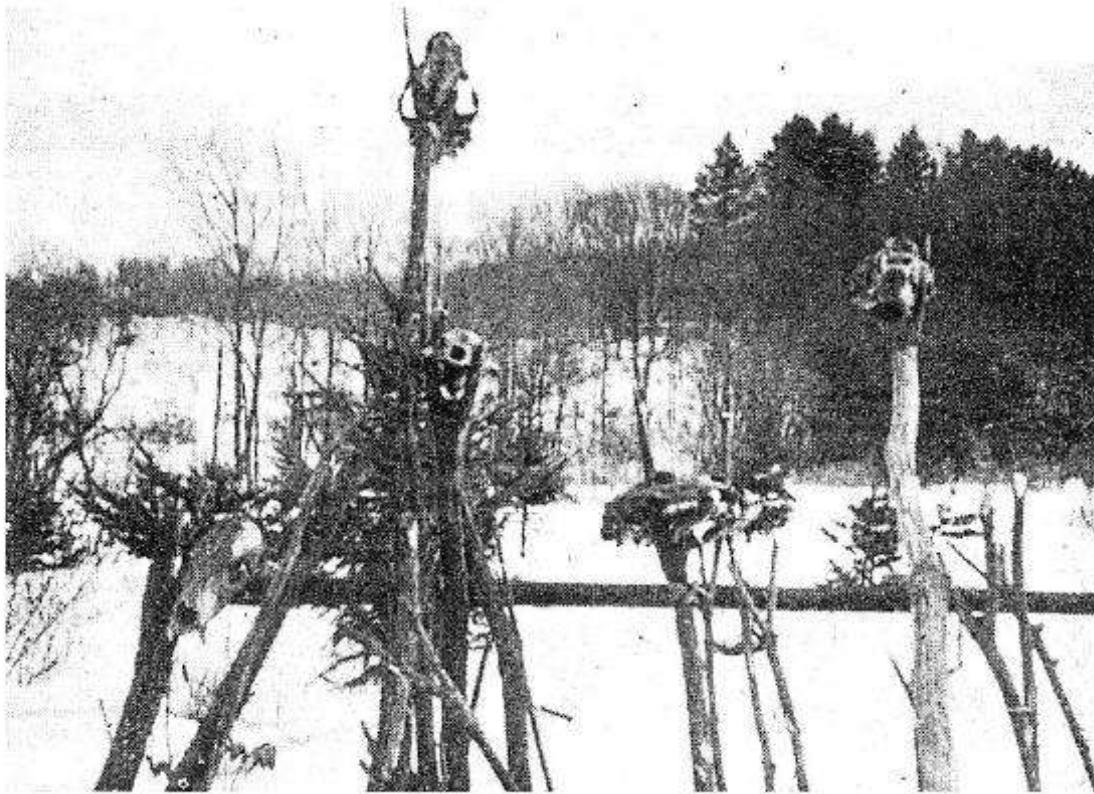

Світлина № 6.

АЙНИ в с. Нібутани на о. Гоккайдо захороняють череп ведмедя на розчепах засохлого дерева – НУСАСАН (світлина 1987 р.), щоби, за віруванням, дух ведмедя зберегти і

йому поклонятися.

Світлина № 7.

Інші айни-господарі у с. Нібутани роблять спеціальну СВЯЩЕННУ огорожу, де розвішують черепи ведмедів. Такий "цвинтар" у 1987 р. зробив фаховий мисливець (мовою АЙНІВ – МАТАГІ)

КАНДЗАВА КЕНДЗИРО.

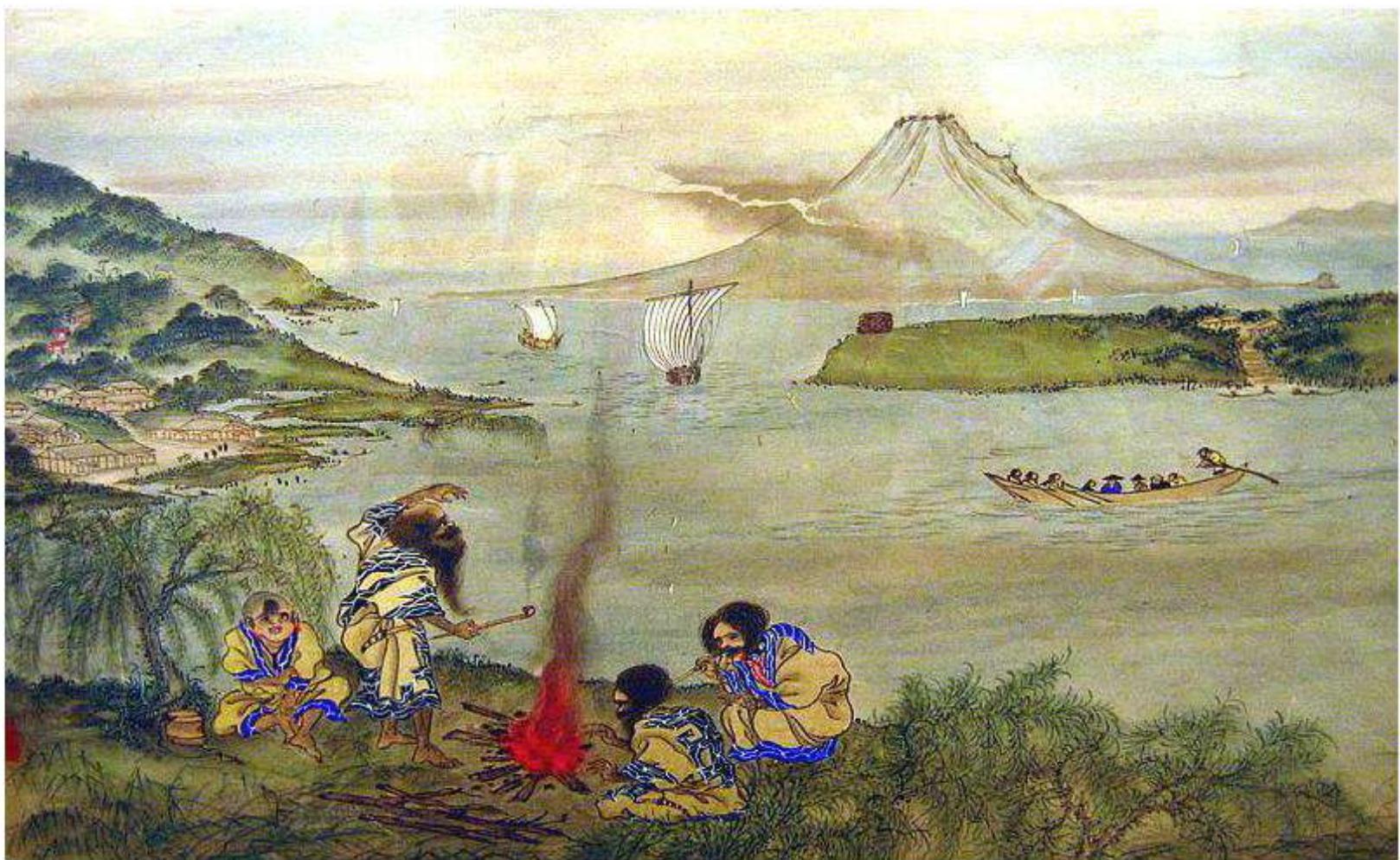

Світлина № 8.

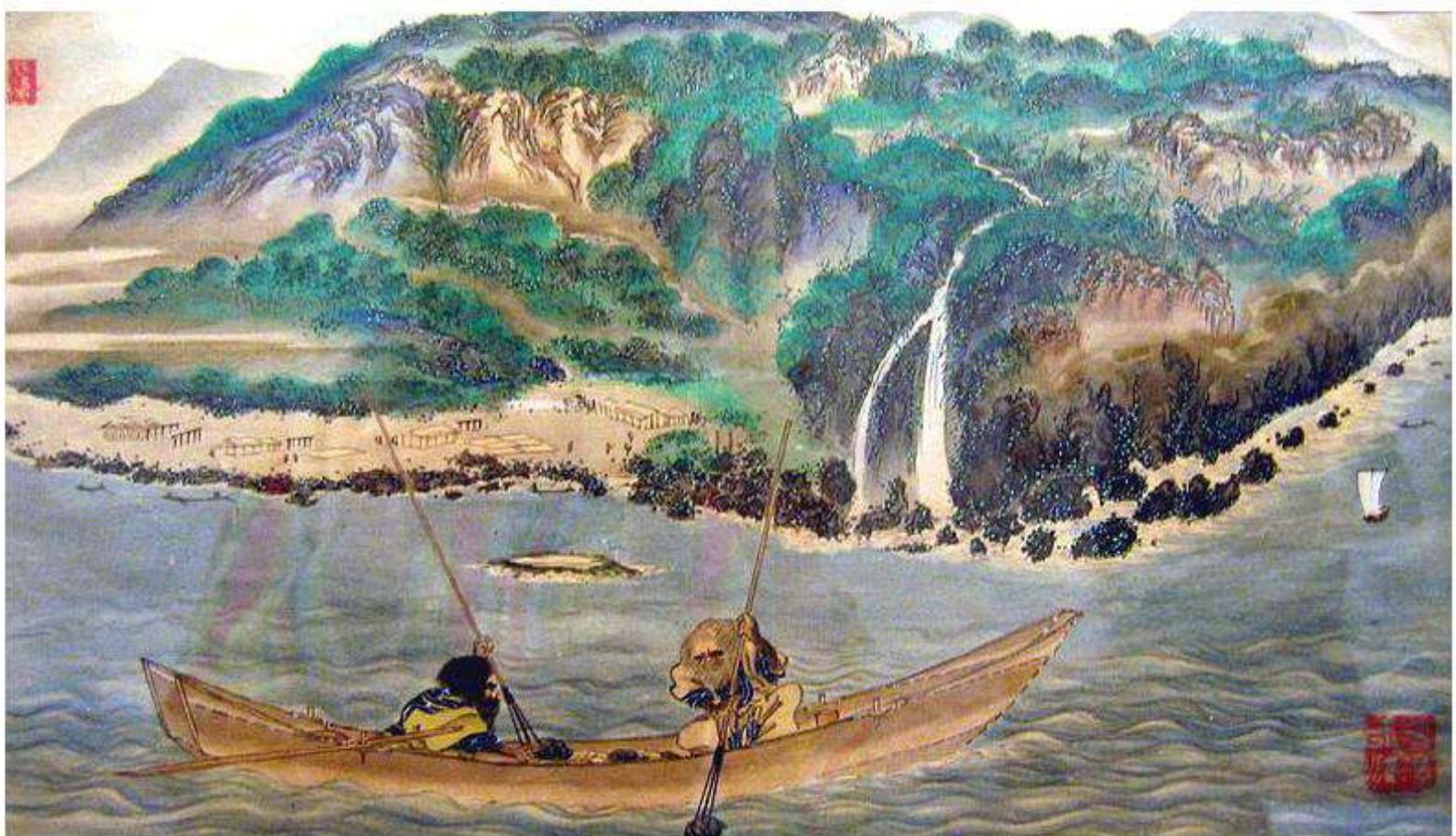
Евенкійські АЙНИ Охотського р-ну Хабаровського краю також віддають перевагу поодинокому "повітряному" захороненню черепів ведмедя 1976 р. Дивлячись на Айнів Сахаліна, Евенкії та Камчатки, здогадуємося, що таки були контакти із Материковим Краєм - Праукраїною. Це помічаємо з мистецьких виробів у побуті й для музейного збереження.

**ТАБЛИЦЯ № 13 ПОГЛЯНЬМО зори НА СКАЛИСТУ ЗЕМЛЮ
ЗАБУТИХ БОГОМ І ЛЮДЬМИ АЙНІВ**

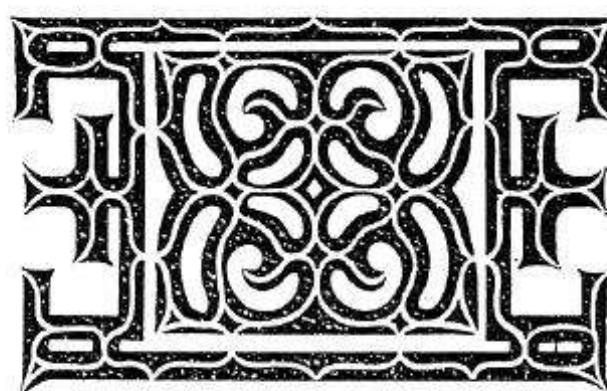
**Світлина № 1. Старійшина АЙНІВ чекає на урядовців-японців з новими
указами та правилами.**

**Світлина № 2. Полювання на японського оленя (япон. мовою – СИКА)
проводиться обов'язково із собаками.**

СУЧАСНІ АЙНИ, ЇХНІ ПРАЦЯ, ТВОРЧІСТЬ І ВІРА

Сучасні АЙНИ (табл. № 15) мають дуже мало своїх історичних пам'яток (табл. № 16, світл. № № 1, 2); вони умільці ловити рибу (табл. № 17), добрі ткачі, вишивальниці, різьбярі та майстри з домоводства (табл. № № 18, 19, 20). У дечому їхній побут нагадує побут наших карпатців (табл. № 20, світл. № 3).

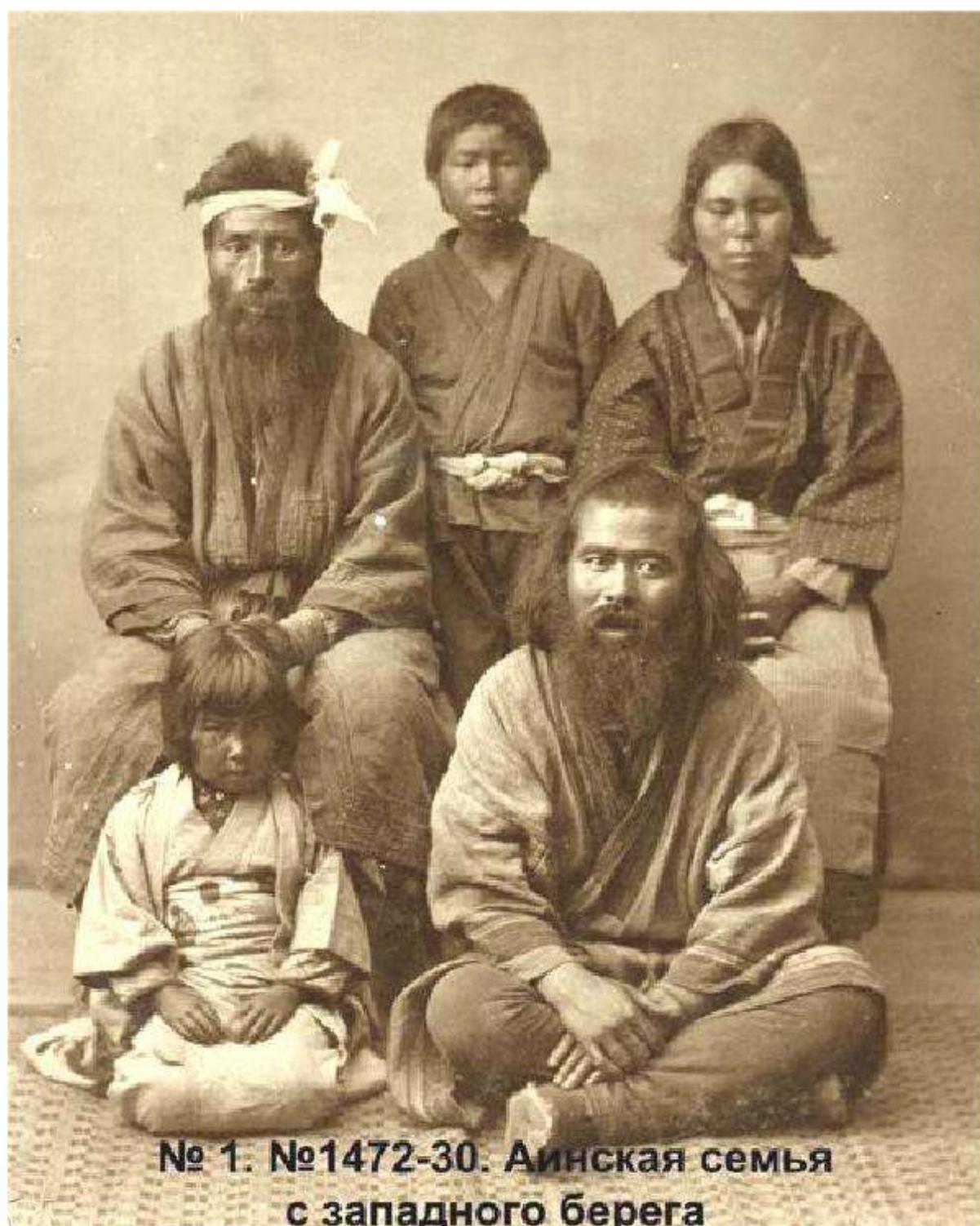
ТАБЛИЦЯ № 15. СУЧАСНІ АЙНИ.

Світлина № 1. Шлюбна пара Айнів. Молодий – Каяно Шігеру, молода – Каяно Рейко – активна діячка культури Айнів у сучасній Японії.

Світлина № 2. Дідусь. Культурний діяч АЙНІВ КАЯНО ШІГЕРУ – автор книги "Пам'ять про АЙНІВ".

№ 1. №1472-30. Аинская семья с западного берега

Світлина № 3

Родина АЙНІВ із західного берега Сахаліну. Скромна і не дуже багата. Голова сімейства сидить по-козацьки. Старший брат сидить на лаві з перев'язаною головою та кокардою з лівого боку, як і карпатці – кавалери носять прикраси на капелюхах зліва, а після одруження всі прикраси на голові прикріплюють справа. Чому? Відповідають: – Так Бог велів. Хоч насправді тут Бог таки утаємничив велику біомагнітну силу нервового стану, здоров'я і потужність людського біоструму.

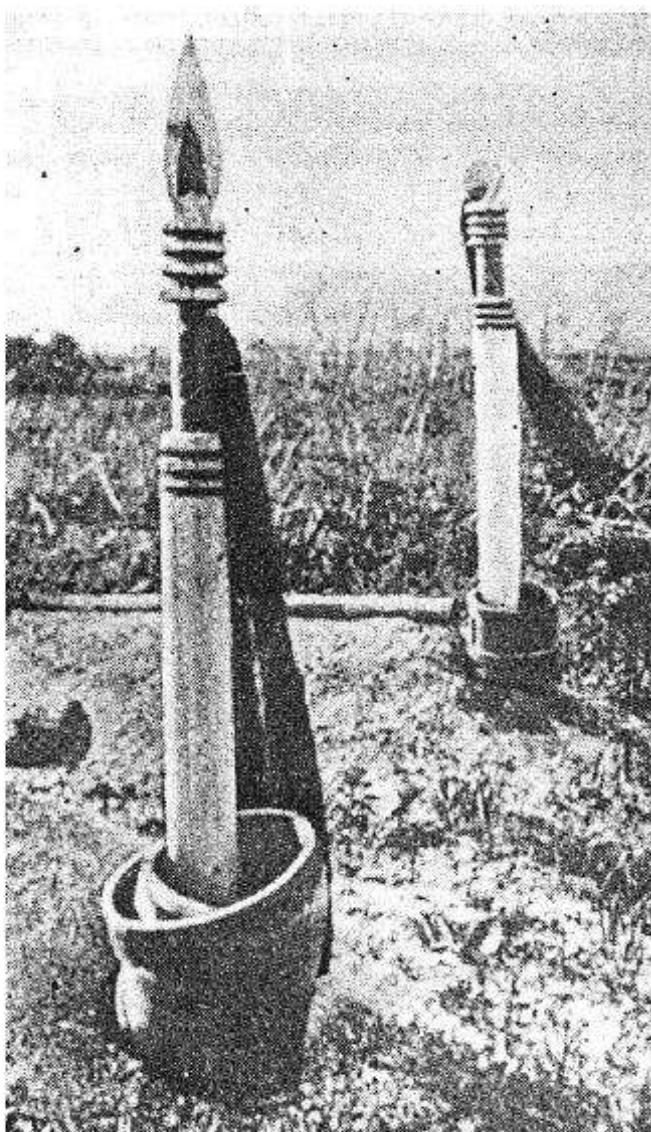
Після поразки Японії у Другій світовій війні багатьох АЙНІВ з родиною пересилили на острів Гоккайдо, щоб не підозрювати у шпіонажу. Таким чином, на острові значно збільшилося АЙНІВ із Сахаліну, Курильських островів і навіть із Камчатки.

Світлина № 4. БАБУСЯ

(мати Каяно Шігеру).

ТАБЛИЦЯ № 16. АЙНИ МАЮТЬ СВОЇ ЦВИНТАРІ ТА НАДМОГИЛЬНІ ПАМ'ЯТНИКИ. АЙНИ МАЮТЬ СВОЇХ НАЦІОНАЛЬНИХ ГЕРОЇВ І ВМИЮТЬ ОБРОБЛЯТИ ЗЕМЛЮ.

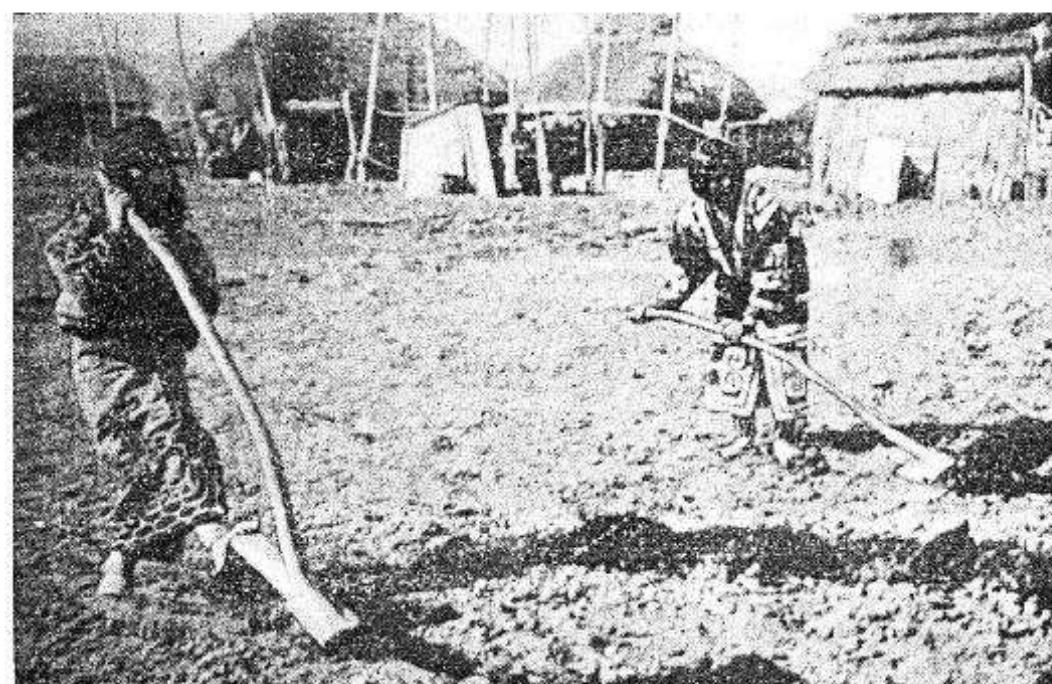
Світлина № 1. НАДМОГИЛЬНІ ПАМ'ЯТНИКИ (чи пам'ятні стовпи) АЙНІВ о. Гоккайдо. Із кн.: А. Б. Спеваковский.

"Духи, оборотни...". Світлина 1955 р.

Світлина № 2. ПАМ'ЯТНИК НАЦІОНАЛЬНОМУ ГЕРОЄСВІ АЙНІВ СЯКУСЯЇНУ у с. СИДЗУНАЙ на о. ГОККАЙДО. Світлина 1987 р.

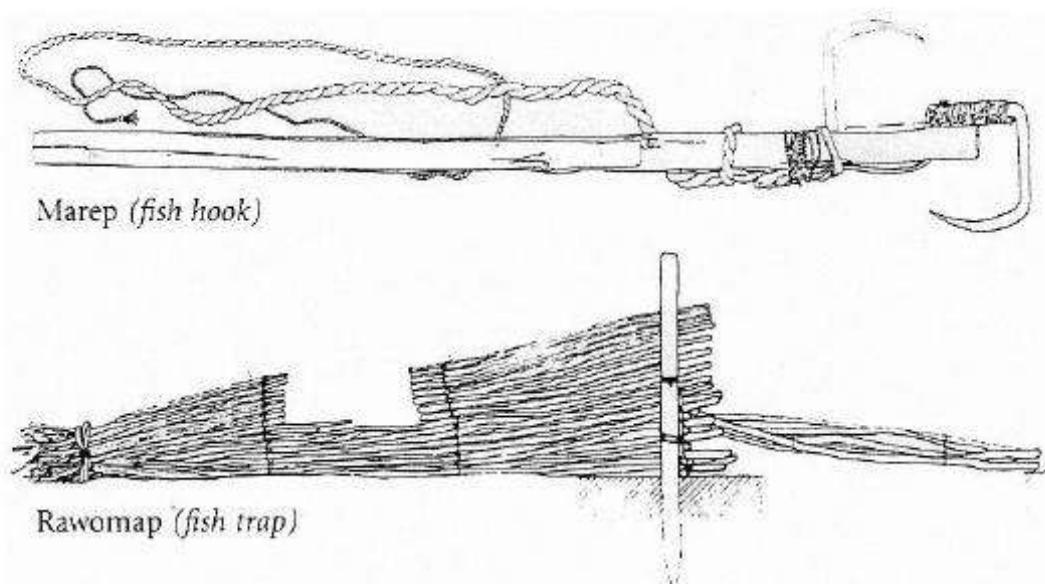

Світлина № 3. Сім'я АЙНІВ обробляє землю. Архаїчна експозиція з Музею АЙНІВ с. СИРАОЙ на о. Гоккайдо. Світлина 1987 р. З кн. "Духи, оборотни..."

ТАБЛИЦЯ № 17. АЙНИ – НЕПЕРЕВЕРШЕНИ РИБАЛКИ.

Світлина № 1. Знаряддя для вилову риби в АЙНІВ із о. Гоккайдо.

Світлина № 2.

Вилов риби за допомогою
т. зв. марека. 1955 р.

Світлина № 3. Риболовля із запаленим факелом зі скрученої та висушеної кори дерева. Тоді легше впіймати трубача, кету, горбушу та ін.

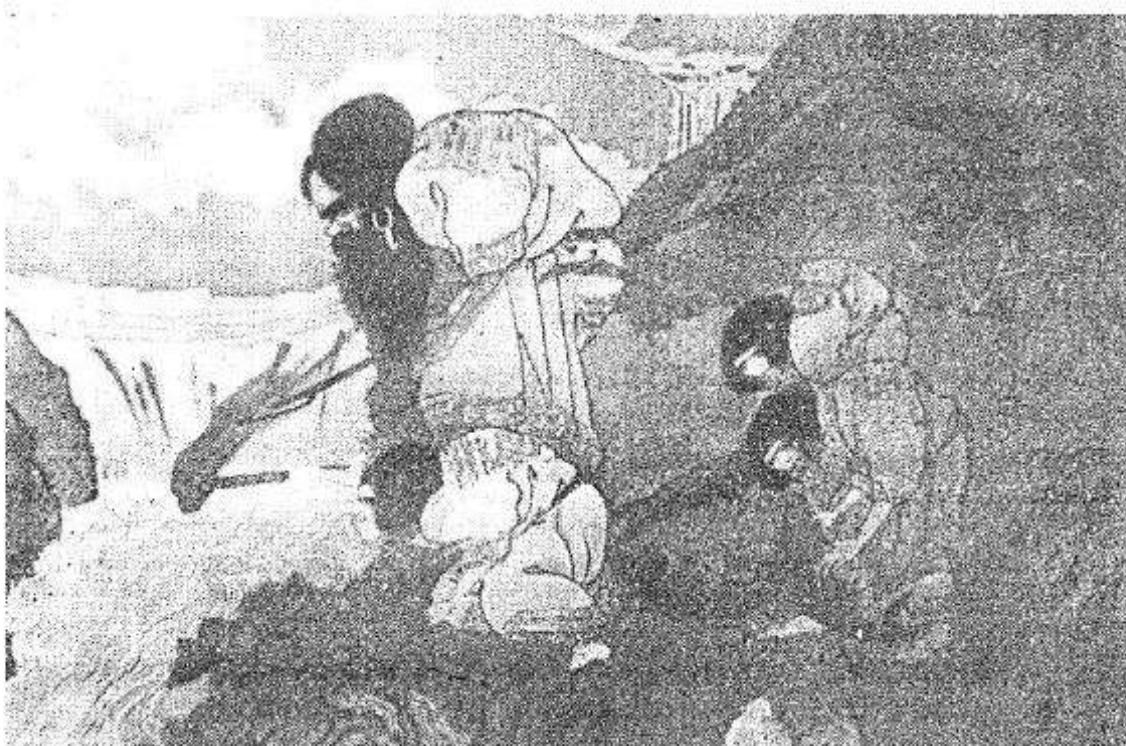
Світлина № 4. Виловлювання трубача в Хироо.

Світлина № 5. Одяг із риб'ячої шкури, яким пишаються АЙНИ навіть у свята.

Світлина № 6. Нічний вилов риби за допомогою палаючої тріски і марека (піки з гачком). Світлини із книги О. Б. Співаковського.

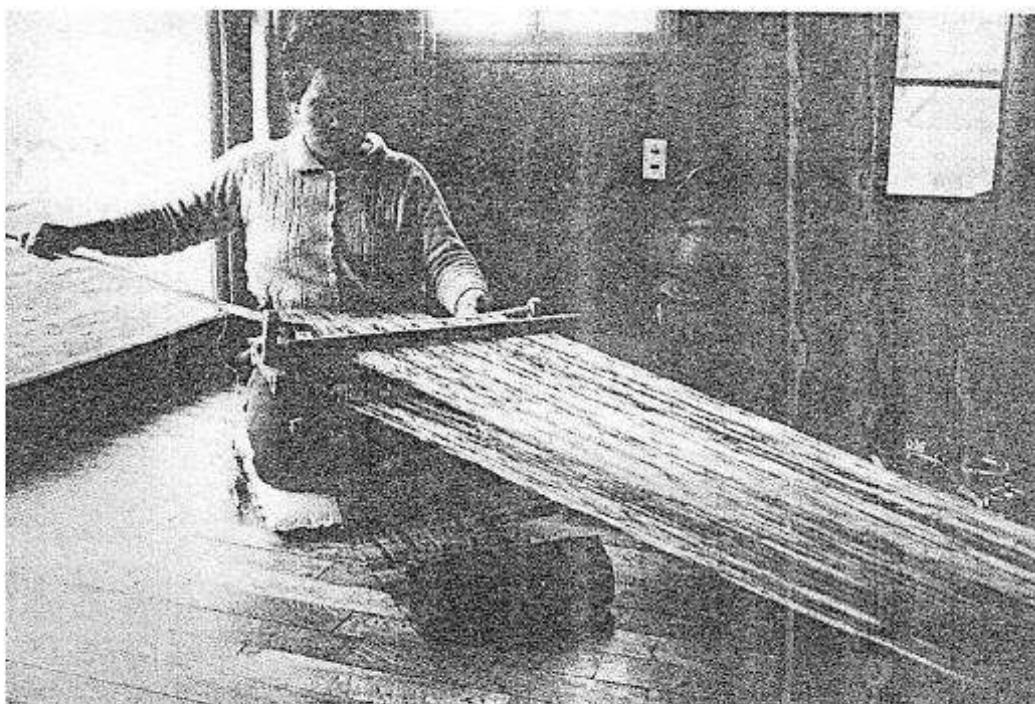

ТАБЛИЦЯ № 18.

АЙНИ – ДУЖЕ ПРАЦЬОВИТИ Й УВАЖНІ в РОБОТІ ткачі, різьбярі, піснярі та майстри народного мистецтва.

Світлина № 1.

Каяно Рейко – ткаля.

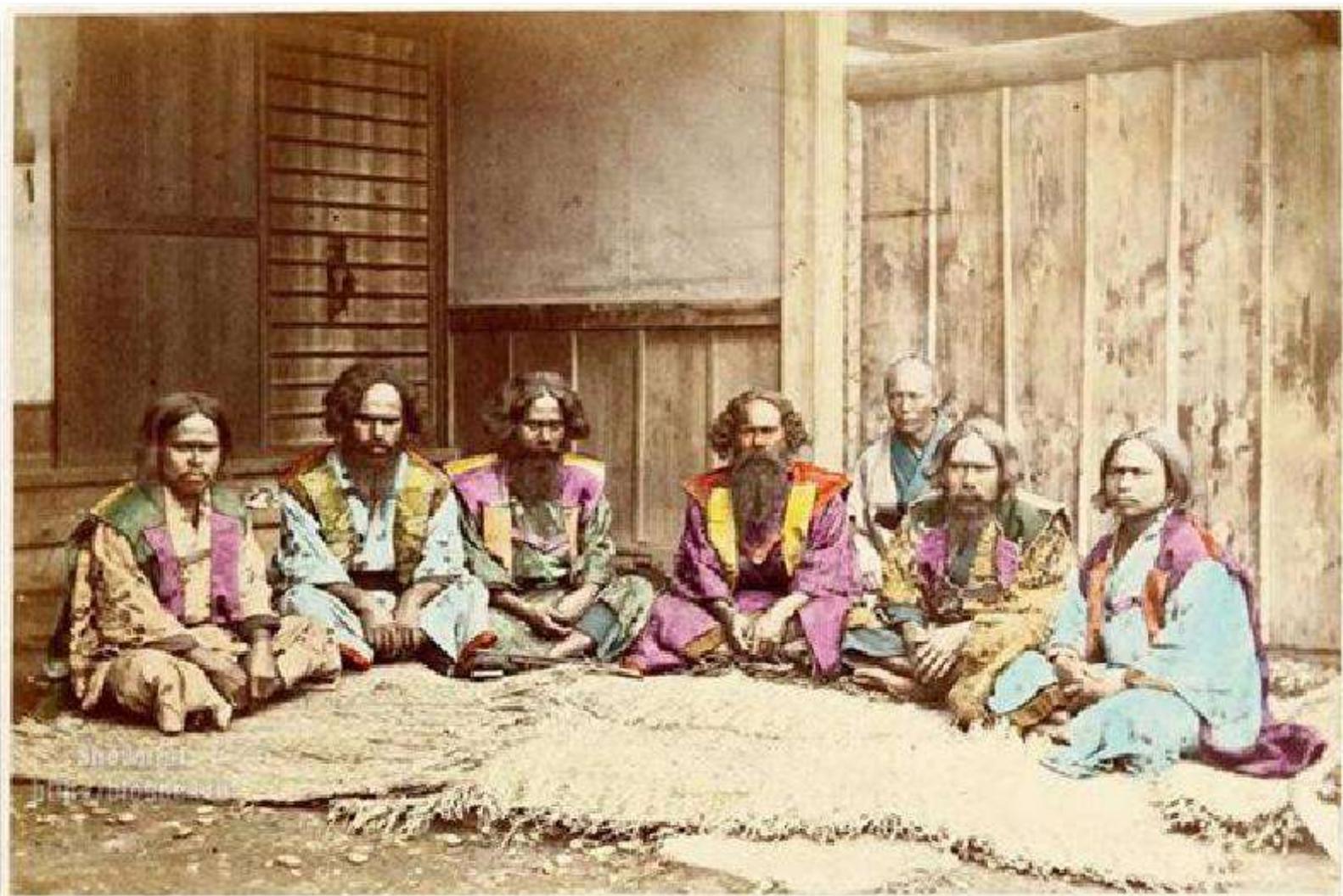
Світлина № 2.

Народне засідання
Айнів провадиться щотижня.
Всі вони мають цвіт
хризантеми – символ
СОНЦЯ.

На передньому плані – К. Шігеру із дружиною Каяну РЕЙКО (із книги К. Шігеру). Пох.: укр. прізв. Рейко, Рейкович.

ТАБЛИЦЯ № 19. Порівняння айнського та козацького засідань.

Світлина № 1. АЙНСЬКЕ ЗАСІДАННЯ СТАРІЙШИН.
ПРОВАДИТЬСЯ СИДЯЧИ ПО-КОЗАЦЬКИ.

Світлина № 2. В. Божинський. Козаки укладають Кахтир (історію).
2002 р.

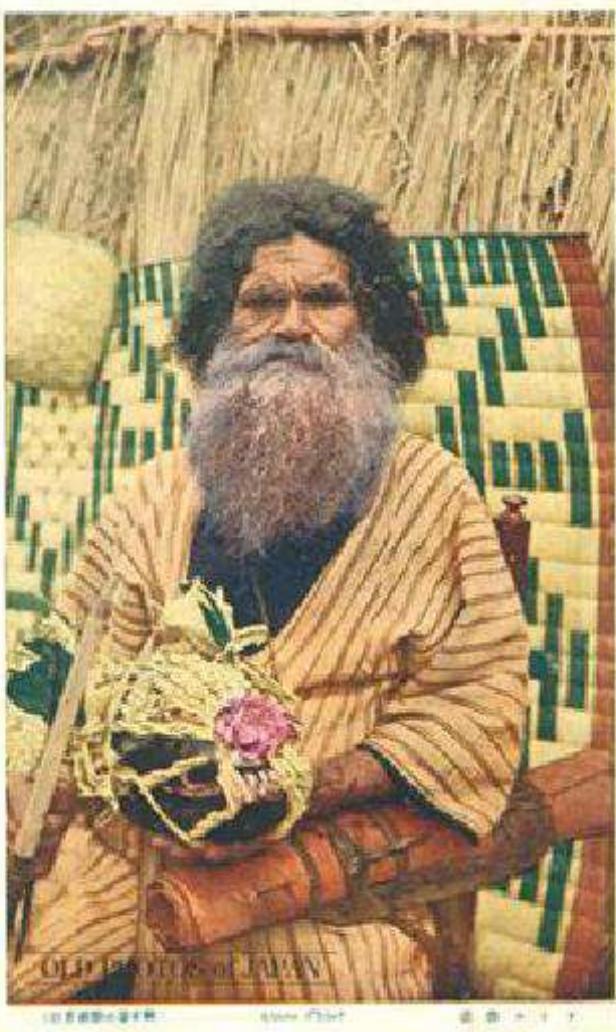

ТАБЛИЦЯ № 20. Українці в такому вінку виходять на свято ІВАНА КУПАЛА. Айни також мають подібні весняні та літняні свята релігійно-побутового спрямування.

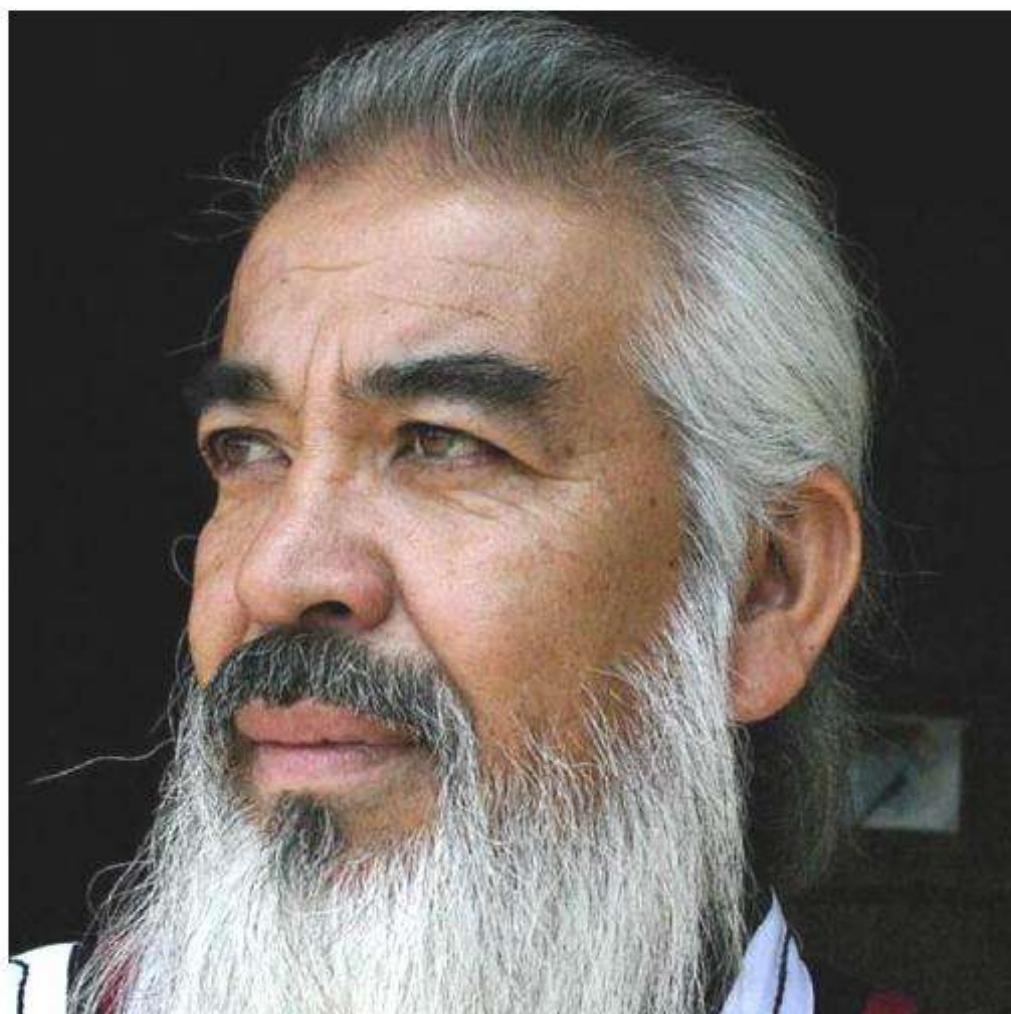
Світлина № 1. Учитель АЙНІВ.

Світлина № 2. Учитель АЙНІВ.

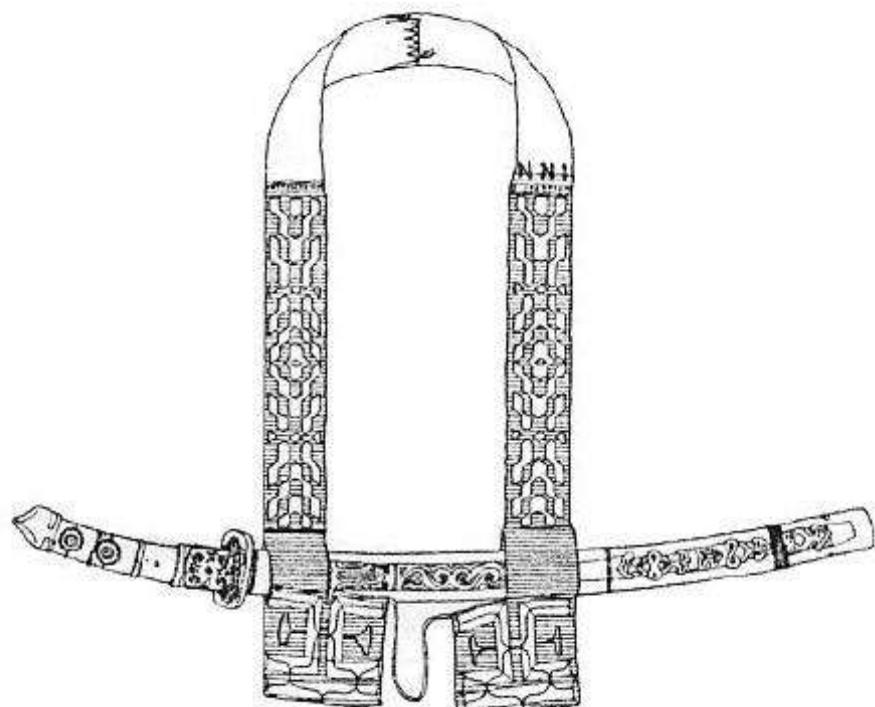

Світлина № 3. Духовний провідник АЙНІВ.

ТАБЛИЦЯ № 21. ПРАЦЬОВИТИ АЙНИ.

Світлина № 1. Традиційний пояс із шаблею, що його виробляють Айни в домашніх умовах. Без шаблі нема АЙНА, бо вороги чатують чи в то лісі, чи на узлісся, чи й у дорозі.

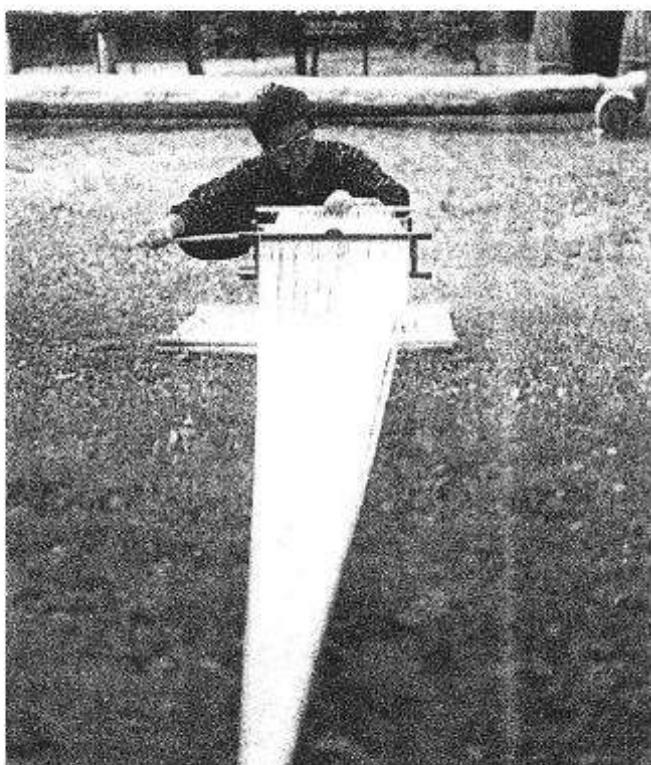

Світлина № 2. Різьбяр і знавець національних візерунків.

Світлина № 3.

Ткацькі та художні вироби АЙНІВ користуються чималим попитом у Японії, особливо серед туристів.

Світлина № 4.

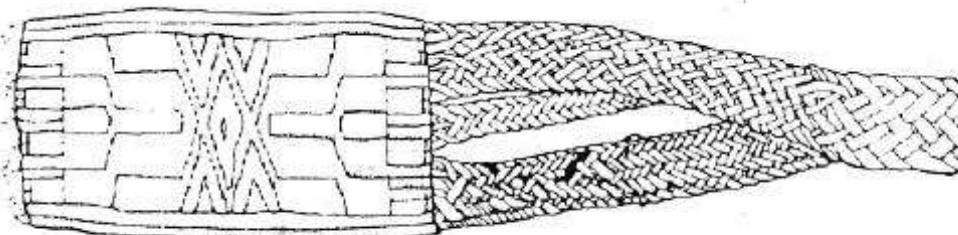
Каяна Рейко за допомогою свого онука перед початком ткання витягує нитки (основу) на всю довжину та пристосовує ткацьке знаряддя до праці.

Одяг (аттусі) виготовляють із внутрішньої кори дерева – бересту. Варять її з вугіллям, полощуть, сушать, рвуть на тоненькі довгі смужки, прядуть, змотують у клубочки, роблять основу і тчуть або спілтають у пояси

чи полотно для свого одягу, прикрас і всіляких інших потреб. Таке саме полотно роблять із кропиви та інших волокнистих рослин.

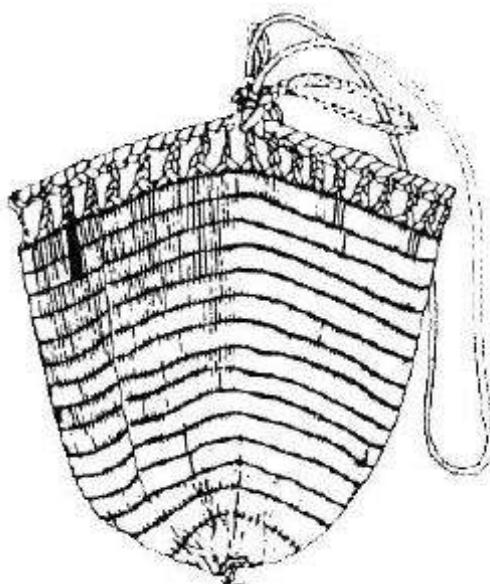
Світлина № 5.

ТАРІПЕ – пов'язка на голову з геометричним зображенням СОНЦЯ, як і в Україні донині.

Світлина № 6. ТАМАСАЙ – жіноче намисто.

Світлина № 7. САРАНІП – жіноча торбина.

ТАБЛИЦЯ № 22. АЙНИ опихають просо у ступі, яку називають ЮТА. Опихають і співають або приспівують, завжди мають окрему пісню до кожної праці. За визначенням жерців-Айнів, жодна праця не матиме користі без пісенної молитви до ВСЕВІШНЬОГО. Ласкавою мелодією вони намагаються пробудити добрих ДУХІВ, які обов'язково принесуть із НЕБЕС удачу, урожай чи звичайну користь від розпочатої праці. АЙНИ вірять: "Хто починає працювати без пісні, тому руки не складаються у даній справі, та й ноги заплітаються, ніби заважають". Таке саме повір'я побутувало в праукраїнців. Про це розповідають тисячі наших прадавніх пісень і численні старенські галичани.

Світлина № 1. Три жінки опихають просо, наспівуючи пісню. На передньому плані чітко видніється буда (клітка) для ведмедя.

Світлина № 2. Дерев'яна ступка, що нею користувалися селяни Закарпаття на початку ХХ ст.

Порівняймо процеси побутової праці в АЙНІВ та наших карпатців в історичних паралелях боротьби за існування як близьке відлуння спільногого походження з народом материкової Праукраїни XV–VIII тисячоліть до н. е. Тобто задовго до початку преславної пори Трипільської культури.

МИСТЕЦТВО АЙНІВ

Найдавніше мистецтво Айнів загинуло у тисячолітньому змаганні проти напасників. Їхня культура генетично близька і зрозуміла для українців. Вона, як і наша, сонцесяйна та оптимістична, із найдавнішими символами відродження і розвитку, вся в безупинному прагненні до НЕБЕС – на розмову та молитву до ВСЕВИШНЬОГО про СИЛУ ТЕРПІННЯ ПЕРЕЖИТИ ТЯГАР СУЧАСНОСТИ і ДАР МОГУТНЬОГО РОЗУМУ, щоби вирватися з ТОЇ СКРУТИ й почати ВІЛЬНИЙ РОЗВИТОК ВІЛЬНОГО ЖИТЯ.

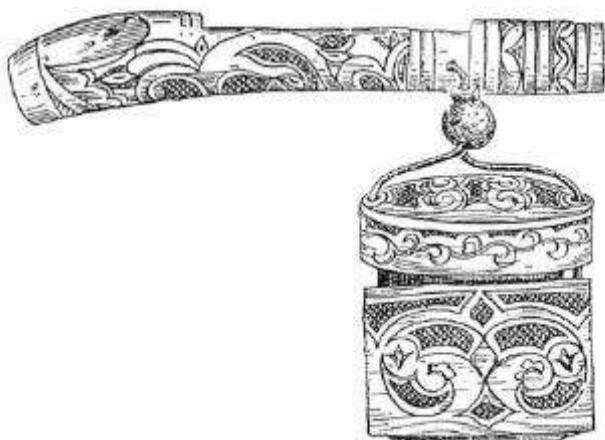
Своєю найдавнішою символікою мистецтво АЙНІВ нагадує нам українське, особливо гуцульське і лемківське, давнє й сучасне мистецтво.

Символіка АЙНІВ сягає Мізинської епохи. Повернімося до таблиці № 4, придивімося до різьбленого Тризубця № 10. Там, на верхів'ї середнього рамена, є значок у вигляді писаної букви Г. Цей знак виявили на скелі у Карпатах, у Сколівському районі, йому деякі археологи дають до 150 тис. років. Він вельми поширений на теренах України. Вивчення його доводить, що, власне, так найперше праукраїнці зображали цей символ БОГА Святого на Землі. А з 45 тисячоліття до н. е. цю місію на вищому рівні доручають

ТРИЗУБОВІ. Бо народ уже дійшов до знання, що Землею піклується ДУХ ТРИЄДИНОГО ПЕРЕБУВАННЯ БОГА. Тобто життя на планеті можливе лише у присутності землі, вологи (води) і сонячного тепла. Це і є наш ТРИЗУБ, як Божа ікона. Якраз ЙОМУ випала місія виконувати символ Триєдиноого Бога на нашій Землі аж до 5508 року до н. е. А відколи після встановлення Другого Трипільського чи Праукраїнського КАЛЕНДАРЯ брахмани і волхви передали ТРИЗУБ на символ України навічно. А БОЖУ силу ІКОНИ присвятили символу СОНЦЯ. Оцю давнину і вміщує в собі мистецтво АЙНІВ.

У табл. № 22, світлина № 1 бачимо постать людини із трьома символами Сонця на рівні свого серця. На широко розпростертих ногах руки виглядають живим символом рівноваги та гармонії людського існування, яке виразно бачать пильні очі даної фігури, що дуже нагадує витвір раннього трипільського періоду в нашій Україні з VIII тисячоліття до н. е. Табакерка з футляром (світлина № 2) має візерунок, що символізує прорив через тяжку перепону, розвиток і забруньковану надію на майбутній розвиток у повній гармонії з довкіллям. Світлина № 3 має таку саму величаву символіку. Крім того, є дерево життя і той самий знак, що має форму писаної літери Г і називається символом ВІЧНОСТИ БОГА СВЯТОГО (скорочено – "символ Вічності"). Кожен витвір айна-різьбяра вартує оцінки за вимірами високого мистецтва. (Опис на табл. № № 22, 23 і 24.)

ТАБЛИЦЯ № 22. ПОБУТОВЕ МИСТЕЦТВО АЙНІВ певною мірою нагадує праукраїнське мистецтво ГУЦУЛІВ та їхню донинішню символіку (див.: С. А. Арутюнов, В. Г. Щебеньков. Древнейший народ Японии. Судьбы племени айнов. – М.: Наука, 1992. – С. 176-177).

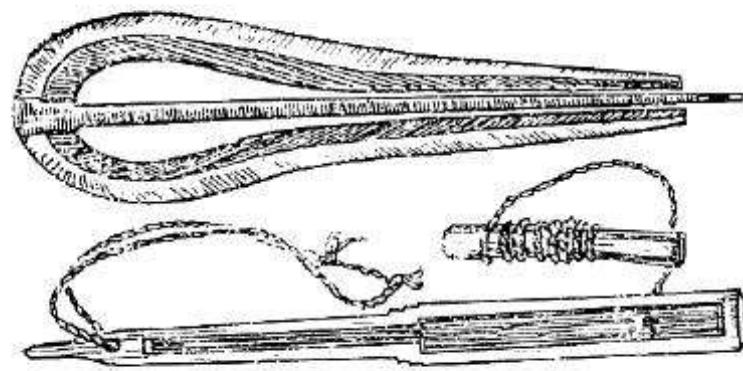
Світлина № 1. Фігурка.

Світлина № 2. Табакерка з футляром для трубки.

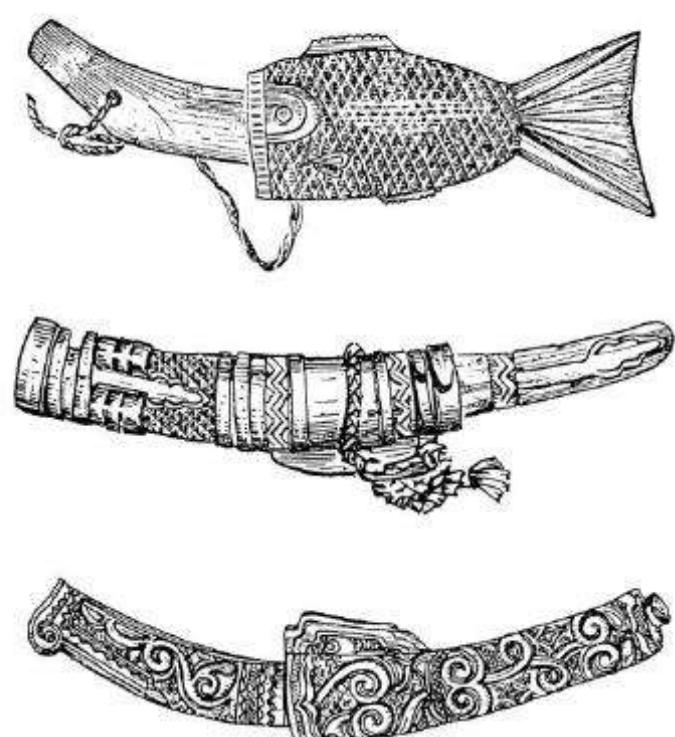

Світлина № 3. Лопатки для розкладання їжі. Ложки. Візерунки нагадують праукраїнську символіку.

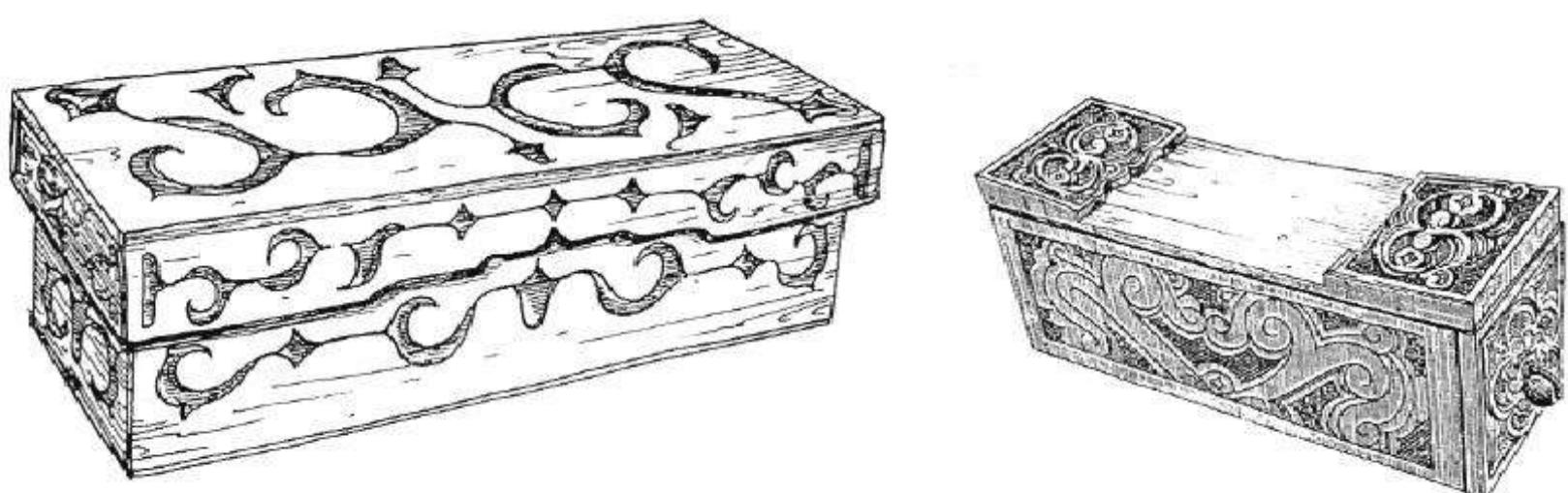
Світлина № 4.

України, гуцульська дримба – один із найдавніших музичних інструментів АЙНІВ.

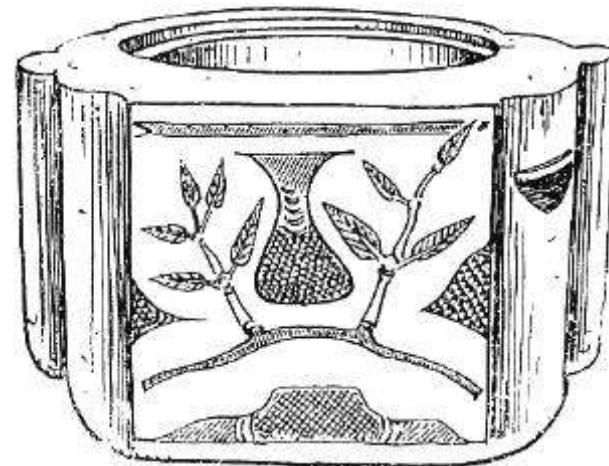
Світлина № 5. Ножі для АЙНІВ – обов'язковий атрибут існування. Це не лише знаряддя праці чи захисту від нападника, а й коштовна річ, і пам'ятка цього роду. Оздоблювалася зразково найдавнішими візерунками у стилі астральних символів материкового краю. (Усі світлини взяті із кн.: С. А. Арутюнов, В. Г. Щебеньков. Древнейший народ Японии. Судьбы племени айнов. – М.: Наука, 1992.)

Світлина № 6. У різьблених візерунках на домашніх скринях та куферках АЙНІВ переважають символи розвитку народу.

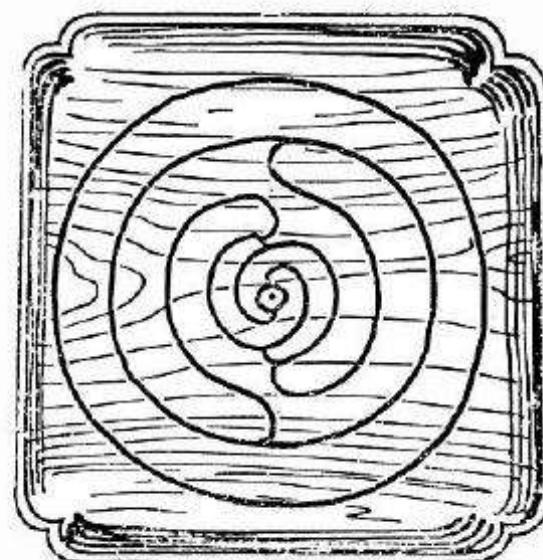

ТАБЛИЦЯ № 23. ВИДИ ДЕРЕВ'ЯНОГО РІЗЬБЛЕНого ПОСУДУ АЙНІВ (взято із кн.: С. А. Арутюнов, В. Г. Щебеньков. Древнейший народ Японии... – С. 172-173).

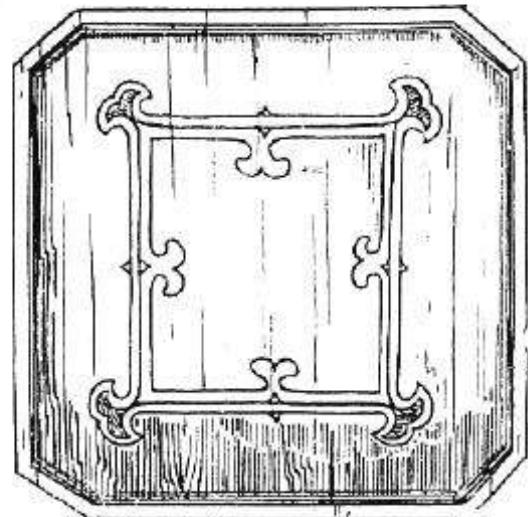
Світлина № 1. Дерев'яна чаша. Малюнок символізує відродження народу з прабатьківського кореня.

Світлина № 2. Таця. Малюнок символізує спіралеподібний розвиток у любові, злагоді і взаємній доброзичливості.

Світлина № 3. Дерев'яна таця, що має на кутах і стінках один-єдиний символ. Карпатці називають його символом ЛАСКАВОЇ ПРИХИЛЬНОСТІ Й ГОТОВНОСТІ ДО ГОСТИННОГО ПРИЙОМУ за столом ДОСТАТКУ І ЖИТТЄВОГО ДОБРОБУТУ (благодаті), що має форму рівнораменного хреста і зображеній у центрі таці на світлині № 4.

Світлина № 4. Дерев'яна таця – це ТАЦЯ із зображенням на ній трьох прадавніх арійських знаків: СВАСТИКИ у значенні радісного рухливого ЩАСТЯ, ВСЕДАЙНОГО БОГА СОНЦЯ, рівнораменного ХРЕСТА – символу ДОСТАТКУ, ДОБРОБУТУ І ЖИТТЄВОЇ БЛАГОДАТІ. В археології цей символ ще називають "символом родючості" (див.: М. Бандрівський. Сварожі лики. – Львів: Логос, 1992. – С. 44). Ця СВАСТИКА ніби навприсядки танцює, підглядаючи лукаво, чи спостерігає хтось за нею, чи звітається хтось з нею, як із прадавньою рідною матір'ю, що Сонце розбудила для ЗЕМЛІ.

Світлина № 5. Види дерев'яного різьбленого посуду АЙНІВ. Дерев'яна таця з вирізьбленим у центрі спареним знаком, що його археологи спрошено називають "ЕСОВИДНИМ ЗНАКОМ". Проте в праукраїнському мистецтві, ієрогліфічних знаках і найдавнішому народному мистецтві цей символ виступає як символ НАЙПЕРШОГО ЗОБРАЖЕННЯ ПРИСУТНОСТИ БОГА НА ЗЕМЛІ. Цей знак має своє найдавніше зображення (близько 150 тис. років) на скелях українських Карпат, як і знак РОДЮЧОСТИ, що описав М. Бандрівський у книзі "Сварожі лики". – Львів: Логос, 1992. – С. 22). Пізніше цей знак означав СВЯТІСТЬ або символ СВЯТОГО. А в праукраїнських ієрогліфах, що вціліли у давньому єгипетському ієрогліфічному письмі, у значенні "СВЯТОГО", а потім просто для позначення букви С, тільки у зворотному вигляді.

Малюнок на світлині № 5 може стверджувати духовну вірність БОГОВІ, який крокує по Землі, даруючи всіляку благодать як нагороду за старанну працю і вірну любов до краси на славу Бога і собі на достаток.

Світлина № 6. Дерев'яна таця із ТРИЗУБОМ.

Має зображення прадавніх символів РОЗВИТКУ НАРОДУ, що підноситься у вигляді Дерева ЖИТТЯ з ТРИЗУБОМ на завершенні. ТРИЗУБ – другий символ вищого філософського тлумачення ПЕРЕБУВАННЯ БОГА НА ЗЕМЛІ У ТРИЄДИНОМУ поєднанні Сонця, води і ґрунту, тобто Землі. Найдавніший ТРИЗУБ на гуцульській землі виявив український археолог О. П. Черниш на Буковині у с.

Молодове в 1959 році на жезлі із мамонтової кістки, якому вчені дають 45 тисячоліть. ТРИЗУБ є другим Астральним втіленням філософської ІКОНИ ВСЕВІШНЬОГО. Отже, з тієї пори можемо говорити про релігію наших

предків. А Ю. Шилов виявив більший ТРИЗУБ, якому вчені дають 44 тисячі років (надруковано в газеті “Персонал-Плюс”, 2007 рік.)

ТРИЗУБЕЦЬ був завжди вірним супровідним знаком наших предків. АЙНИ зберегли цей священний знак своїх предків донині.

Світлина № 7. Громада АЙНІВ.

Світлина 8. Громада АЙНІВ

Сучасний японський (монголоїдний) уряд вже давно забув про ту величаву спадковість від корінних АЙНІВ – і мову, і культуру, і працьовитість, і кмітливість, і лагідність, і винахідливість, і співучість як у праці, так і на дозвіллі. Тепер вони шалено хочуть позбутися одного слова АЙНИ, називаючи їх „дикунами, варварами, маргіналами” (по-японськи – ебісу), а себе називають зухвало і не заслужено „протояпонцями”, що нібито „дали АЙНАМ усе”. Годує АЙНІВ власна праця, полювання на звірину і риболовля. Із родючих ділянок землі давно повиганяли... Кам’янистий ґрунт родить просо, різні трави, виноград, садовину, ліс і тростину для покриття дахів, які так часто вітри розносять. Добре, що зими не вельми морозяні...

Світлина № 9. Айнка і гуцулка.

Айнка за 15 тисячоліть не втратила генетичного прагнення до материнської краси і лагідної вдачі. Високий гердан і коралі дуже близьке для галичан, гуцулів та лемків, від імені яких інше дівча – наша сучасниця із Гуцульщини, де вільна воля і така співуча сама вібрація рідної Землі, що дає натхнення до створення краси.

Тож порівняймо і переконаймося у прекрасному і справедливому доведенні вчених і Самого Бога Всевишнього, що українські Гени є найсильнішими та найбагатшими для нації і для світу.

Світлина № 10. КАОРІ ТАХАРА,
походить з о. Гоккайдо. Батьки її – АЙНИ. Прекрасно навчалась у домашніх школах, тобто у Японії. У 2005 році закінчила Вищу школу соціальних наук у ПАРИЖІ, здобула фах історика. Нині працює при Посольстві Японії у Франції у

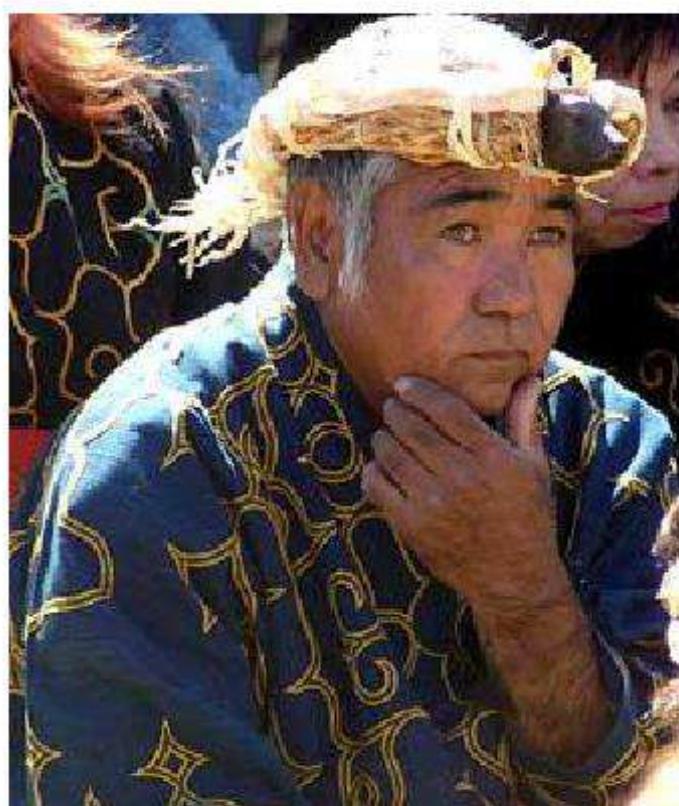
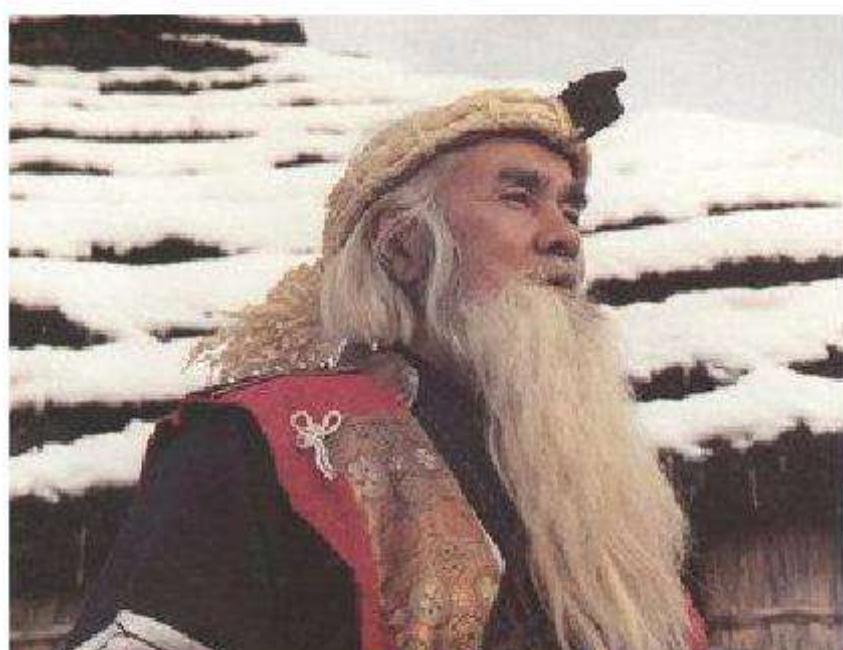
відділі “Проблеми Айнів”.

Отже, в Айнів є якась надія...

ТАБЛИЦЯ № 24. АЙНИ та ГУЦУЛИ.

Гуцули колись подовжували висоту своєї шапки посередині тім'яної ділянки спеціальною прикрасою для більшого контакту з космосом. АЙНИ це все здобули спереду і догори у вигляді потовщення чи дашка на шапці.

Світлина № 1. Духовна особа АЙНІВ.

Світлина № 2. Духовна особа АЙНІВ.

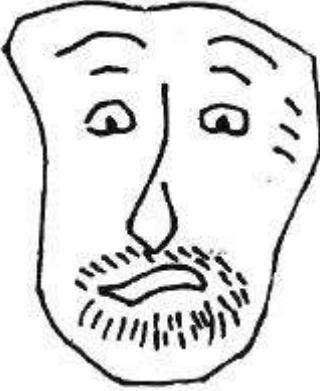

Світлина № 3. Гуцул
трембітує на малій трембіті із рогу.

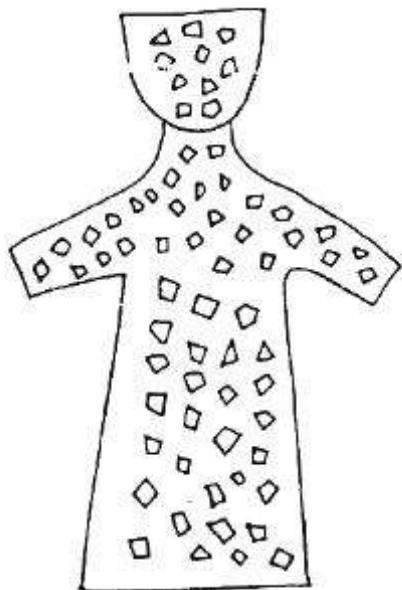
ДУХОВНИЙ СВІТ АЙНІВ

Духовний світ АЙНІВ прадавній, багатоючий і повчальний. Вони визнають Верховного Бога, але безпосередній зв'язок постійно тримають із Богинею Вогню, вона ж Богиня СОНЦЯ – ШИНТА. Називають її так, бо за допомогою вогню, який щодня палає в кожній хаті, Богиня бачить кожного айна, кожну хату і навіть чує, про що вони розмовляють, чи не грішать часом. Поза тим світ навколо оточений різними духами, злими і добрими, помічниками і руйнівниками домашнього і вуличного життя. Всі ті духи мають свої назви, свої печери, безодні та верхів'я, до яких "ніколи нікому не можна появлятися, бо тут же згине". Таким недоступним верхів'ям для АЙНІВ на о. Гоккайдо є гора Асахи заввишки 2290 м над рівнем моря. На Курилах є найбільший вулкан із айнською назвою «Цяця» (японці вимовляють «Тятя») заввишки 1819 м над рівнем моря.

І печера глибиною 10 і більше метрів також повинна бути неприступною для людей. Нині ми відповідно науково пояснююмо цю заборону. АЙНИ пояснювали цей факт наявністю злих духів у цих місцях.

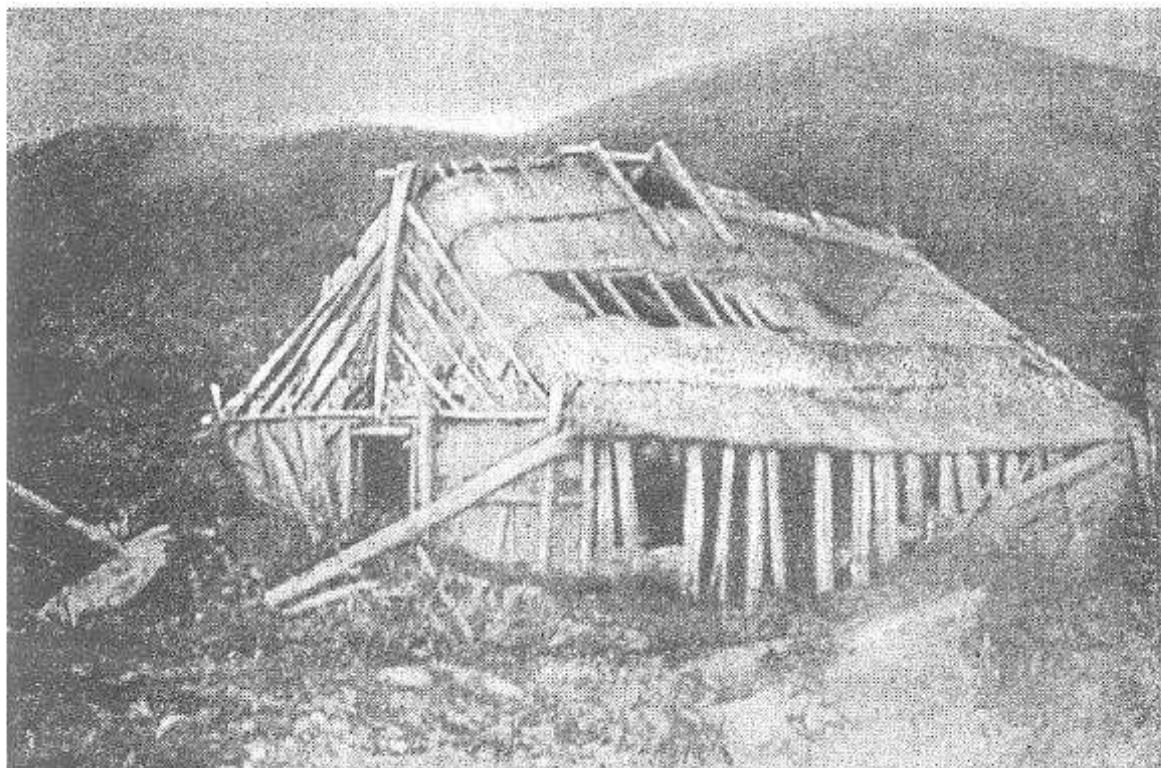
Вважають, що назва **ФУДЗІРУ** походить від назви гори ФУДЗІ на о. Гонсю, що має також айнське походження. **Фудзіру** – лихий дух-перевертень, який приносить багато лиха зазнайкам, які подумки і в привселядному самохвальстві вдають себе вищими за гору ФУДЗІ. Часто буває, що тут же з'являється ФУДЗІРУ і всім виказує цю неправду. Хвалько горбиться із сорому, покидає компанію, "хвіст підібгавши". ФУДЗІРУ. Цим лихим духом часто й донині застрашують малих дітей від надмірної хвальби. А дорослі часто кажуть, що бачили ФУДЗІРУ, особливо перед тим, як мають похвалитися прилюдно про неймовірне.

Інший малюнок Айнів із серії **ЛИХИХ ДУХІВ – ВАСАНГА**. У сс. **vasanna** ж. р. досл. – 1. Та, що розбиває посуд, ящик, будь-яку оболонку; 2. Та, що руйнує мрії, задуми, враження і прагнення, фантазію та уяву. Той страшний ДУХ ДОМАШНЬОГО ЛИХА та руйни всього цілісного, навіть одягу, за враженням АЙНІВ, може розсипати житло на малесенькі друзки, коли в домі будуть постійно сварка, ненависть і лихослів'я. Ми бачимо, що й складається ота **ЛИХОТА** зі шматочків якогось розбитого предмета. Дуже повчальна ідея виховного спрямування.

ТАБЛИЦЯ № 25. В АЙНІВ існує повір'я: не торкатися маєтку самотніх, які померли у власному домі без свідків із сільської громади або загинули в морі чи втопилися у ріці. До такого будинку довго ніхто не торкається, щоби той **ЛИХИЙ**, який забрав попередника, не наважився взяти ще й іншого. Такі будинки прилюдно спалюють, як видно на світлині № 2, із відповідними заклинаннями і молитвами. Або залишають без догляду, не торкаючись, до повного розвалу.

Світлина № 1. Покинутий дім айна, що втопився у морі з невідомих причин (взято із кн.: А. Б. Спеваковский. Духи, оборотни, демоны и божества айнов. – М.: Наука, 1988. – С. 129).

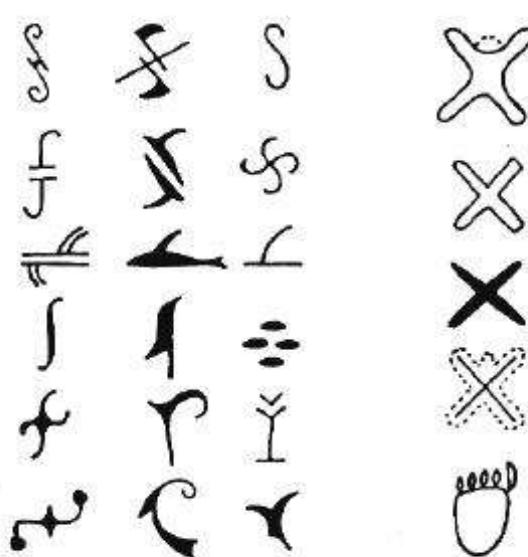

Світлина № 2. Прилюдне спалення самотнього айна, який помер несподівано і без свідків.

Айни пояснюють це досить важливим аргументом: "НЕ ПЕРЕДАВ ДУШІ СВОЄЇ КОМУСЬ ІЗ ЙОГО РОДИЧІВ АБО ГРОМАДИ СЕЛИЩА". Його іменем ніхто не називатиме новонароджених і ніхто не називатиме його імені на поминках у поминальні дні під час великих свят у році. З цієї причини старенькі люди не хотути бути самотніми у важкі хвилини немочі своєї. Тому великою карою з НЕБЕС вважається безплодна родина. АЙНИ знають багато рецептів для запобігання цьому горю. Та монголоїдам-японцям таємниці не відкривають.

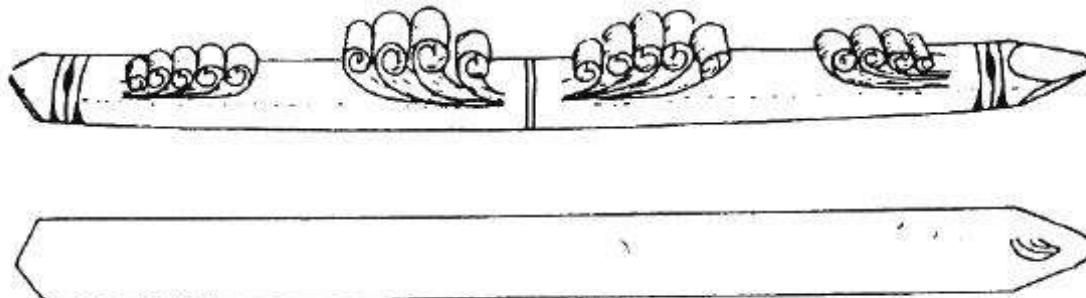
ТАБЛИЦЯ № 26. Астральні знаки АЙНІВ, які вони привезли з материкової колиски і зберегли донині. Деякі з них АЙНИ набули, проживаючи на японських островах (див. кн.: А. Б. Спеваковский. Духи, оборотни, демоны и божества айнов. – С. 115).

Світлина № 1.
Камуй ітокпа [Maraini, 1942, с. 9, 10, 32, 34].
Символічне зображення: 1 – репун камуя; 2 – кімун камуя; 3 – тікан камуя;

4 – тюп камуя; 5 – кім камуя. У **п'ятому** стовпчику бачимо сім ТРИЗУБІВ первинного типу у вигляді сходу СОНЦЯ.

Світлина № 2.

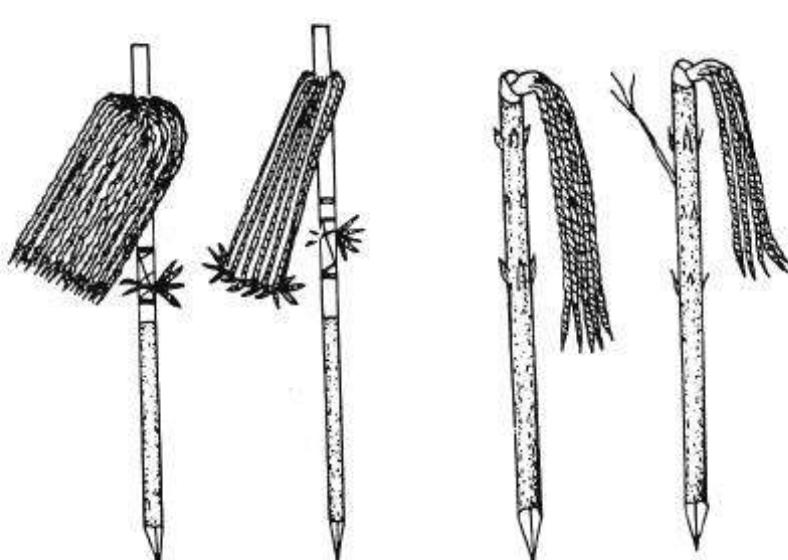

Ритуальні предмети для пошанування Божеств.

На шматочку верби айн НОМОТО КАМЕО в селі СІРАОЙ витяв у 1985 році мистецький букет із дерев'яної стружки, що має для АЙНІВ божественне значення й призначений на офіру духам, аби вони попросили Всевишнього допомогти в якісь справі. Називають АЙНИ цей виріб "**КІКЕ усь пасюй**". Нам знайоме ще із праукраїнської мови слово КИКОТЬ, його й донині вживаємо на означення куска, ліктя чи куска руки. АЙНИ зберегли це слово у значенні "ОБРІЗОК, ВТИНОК чогось, кусок". Таких корінних основ у мові АЙНІВ, а відтак і в сучасній японській мові чимало, вони своїм звучанням та значенням нагадують праукраїнську і навіть досанскритську мову – малофлективну з переважним аглютинативним словотвором.

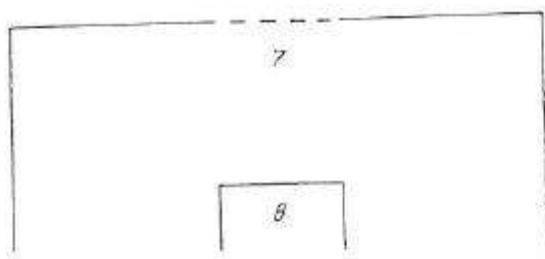
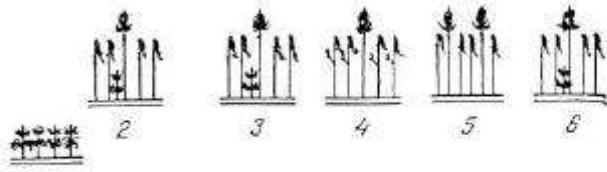
ТАБЛИЦЯ № 27. Різні види дерев'яних букетиків – ІНАУ, що призначені для поминання предків та близької рідні.

У Санскриті слово **ІНАУ** означає "ЯКРАЗ ДЛЯ СОНЦЯ", тобто **«якраз для БОГА СОНЦЯ»** або просто "...для Бога". В АЙНІВ СОНЦЕ донині є найбільшим втіленням божественної сили. Це ж для СОНЦЯ – найбільша пожертва – "ТЕСАНІ НЕВ'ЯНУЧІ БУКЕТИ" із відповідних сортів дерева.

Світлина № 1. Основні види інау [Кубодера, 1968, с. 216, 226]: 1 – кіке парасе інау; 2 – кіке тиное інау; 3 – поі сюту інау; 4 – хась інау.

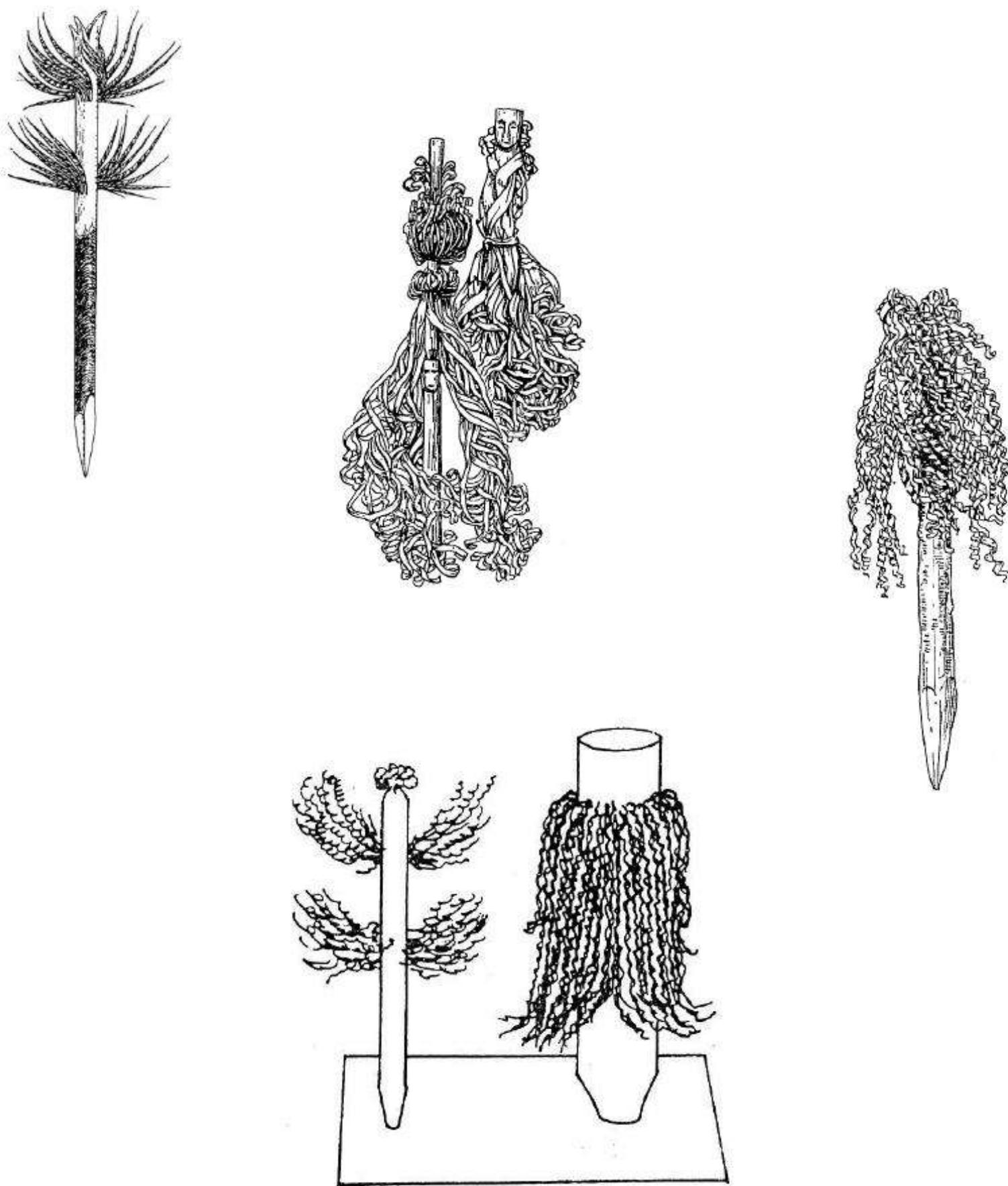
Кожен букет (інау) має свою назву та призначення. Найчастіше створюються неповторні букетики. Стрічки дерев'яної тоненької стружки можуть бути поодинокі, сплетені і переплетені, перекручені в різному порядку та з іншим завершенням.

Нусасан [Munro, 1963, с. 41]: 1 – нуса для пошанування предків; 2 – нуса для нуса кор камуя; 3 – нуса для сарамба камуя; 4 – нуса для хасьинау ук камуя; 5 – нуса для пасе анекми; 6 – нуса для вакка усь камуя; 7 – священне вікно; 8 – багаття.

НУСАСАН у **Санскриті** означає "ПОЖЕРТВА ДІЯ ПОХВАЛИ". Тут мається на увазі "для похвали перед Сонцем". АЙНИ успадкували і мали щастя не забути найбільший обов'язок перед покійними батьками – завжди пам'ятати і з великою пошаною згадувати їх, бо в цьому полягала запорука майбутнього успіху їхніх нащадків у безперервному продовженні роду.

ТАБЛИЦЯ № 28. Типи букетів із дерев'яної стружки. Майстрами цієї справи є лише АЙНИ на о. Гоккайдо.

Світлина № 1. Типове інау

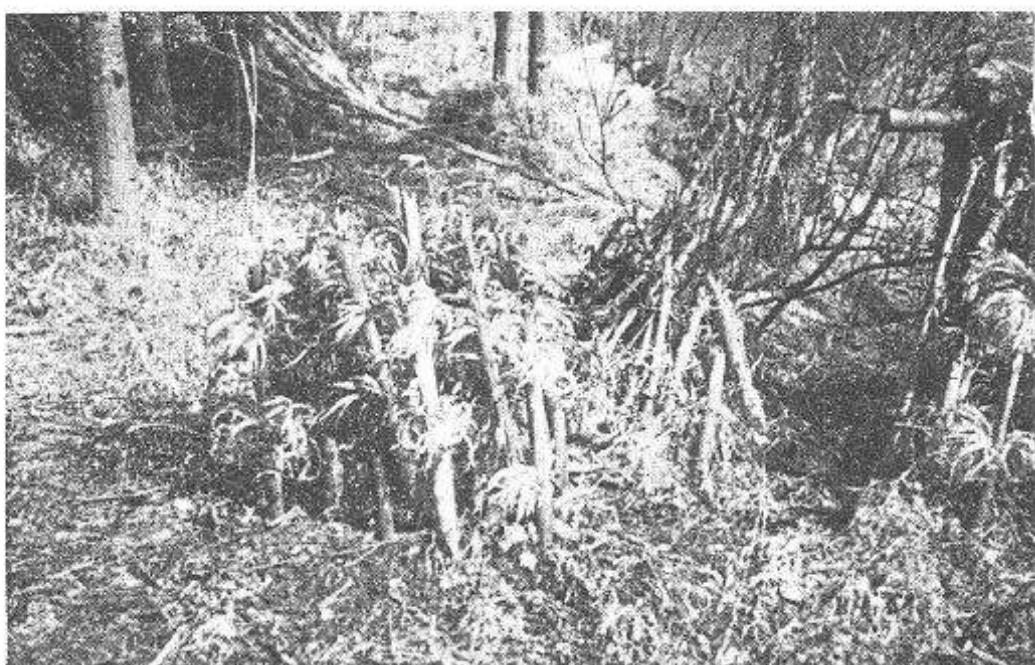
Нев'янучі букети із тесаного дерева для родинної радості (Кінасют камуй і тисе кор. камуй).

Айн Номото Камзо
(селище Сираой на о.
Гоккайдо) в 1986 році
вітесав цей букет, що не
в'яне, як велику офіру
БОГОВІ за родичів.

Інау з елементами
антропоморфності.

ТАБЛИЦЯ № 29. Айнівські тесані дерев'яні букетики потребують особливої айнівської назви. Бо ці, здається, звичайні букетики із тесаних дерев'яних стружок в очах сучасних європейців не сягають найсвятіших лабіринтів людської душі. Ці "букетики" нині у світі вивчаються за місцевими назвами самих АЙНІВ.

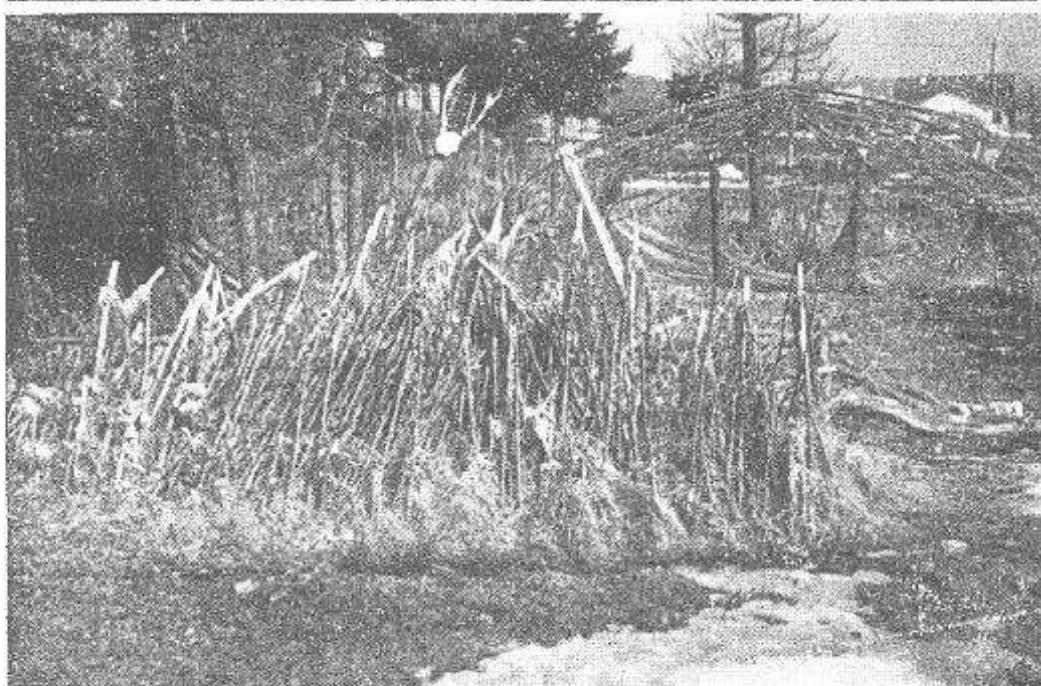

Світлина № 1.

Синураппа ІНАУ із села
Сидзунай, тобто найсвятіше
місце для пошанування
пам'яті своїх предків.

Світлина О. Б.

Співаковського. 1987 р.

Світлина № 2.

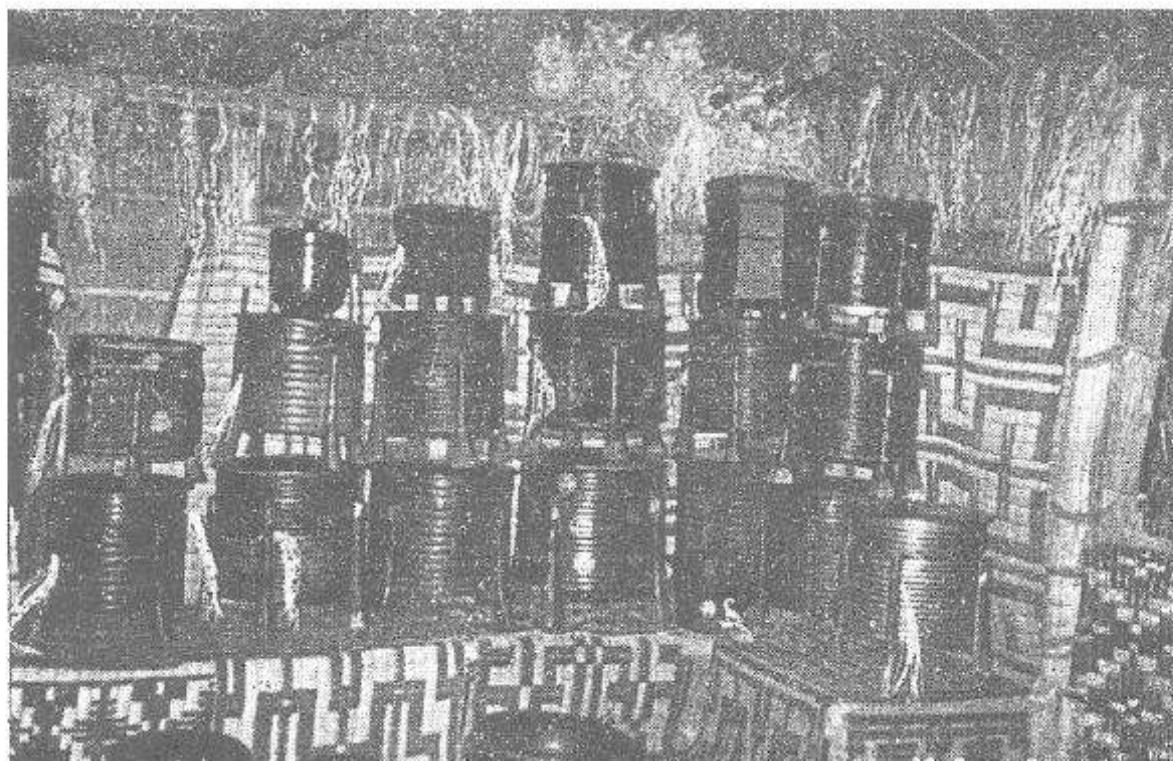
Священне місце
НУСАСАН айна Кудзuno
Танудзиро в с. Сидзунай
на о. Гоккайдо. Світлина
від О. Б. Співаковського.
1987 р.

Світлина № 3.

Кудзuno Танудзиро в с.
Сидзунай. 1987 р. До
найсвятішого місця у
своєму садку АЙНИ
підходять у свяtkовому
національному одязі.

ТАБЛИЦЯ № 30. Витвори з тесаного дерева у побуті АЙНІВ на почесних місцях.

присутності ВСЕВИШНЬОГО для охорони домашнього маєтку.

Світлина № 1.

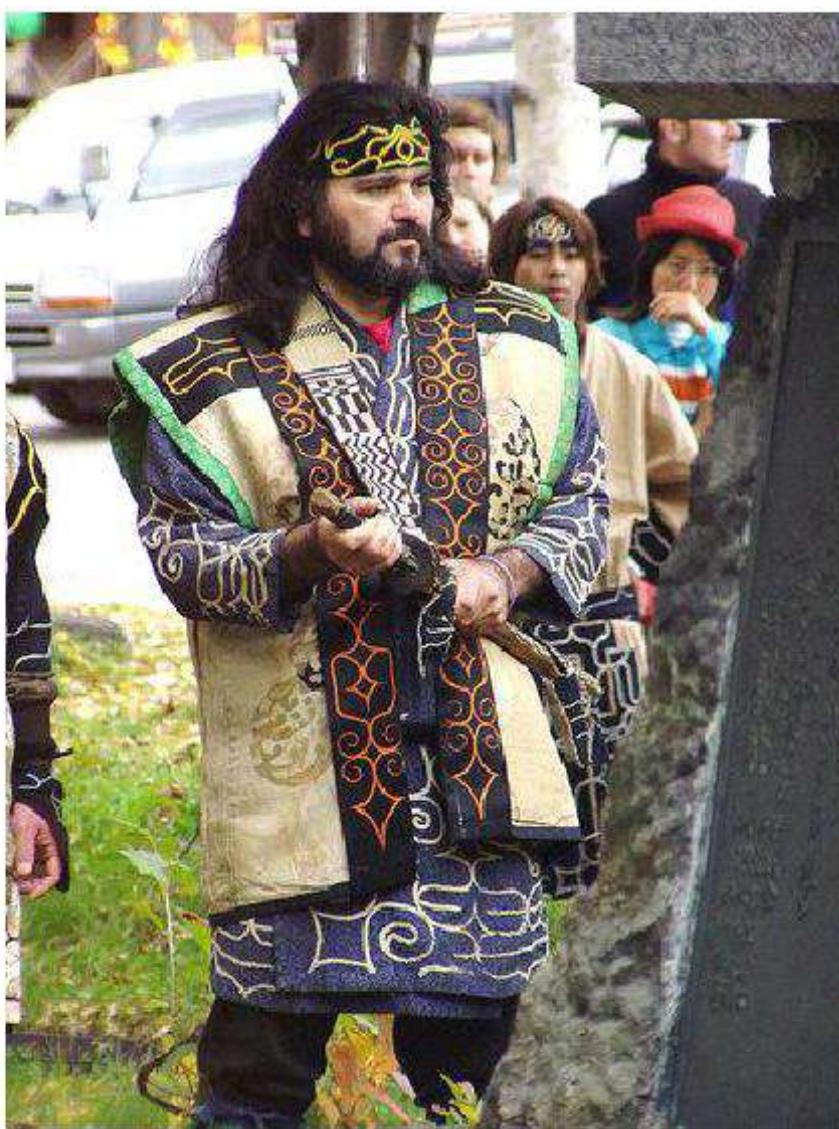
Інау кіке в домі

айнки Оріти Сутено
в с. Сидзунай.

Світлина із 1967 р.

Взято із книги О. Б.
Співаковського. Тут
ІНАУ КІКЕ слугує
атрибутом

Місце для зберігання родинних коштовностей, особливо японського лакованого посуду для священних алкогольних напоїв, АЙНИ називають ІНУМА ИКИР. У тому приміщенні дуже багато ІНАУ КІКЕ для охорони цього найдорожчого скарбу. Окрім того, бачимо ВИШИВКУ ліворуч унизу і праворуч скраю у вигляді хрестиків та ромбиків, що мають захисне значення з боку землі. Ця вишивка дуже подібна до праукраїнського візерунка і формою, і змістом. Українська вишивка і нині має захисне значення для всіх її шанувальників і творців. Отже ІНАУ КІКЕ охороняє згори, а вишивка давно має свій код охоронця на ЗЕМЛІ Святій, тут, вдома. Така логіка АЙНІВ щодо вишивки збігається з трактуванням вишивки, різьблення та малюнків праукраїнців Мізинської і Трипільської доби, що маємо нині повне відображення у візерунках української народної вишивки.

Світлина № 2. Такого АЙНА
називаємо **КРЕМЕЗНИЙ**. Він із
знаменитою повязкою шінтеїста є
проводник громади. Дуже нагадує нам
людину КОЗАЦЬКОГО типу, а
сучасна російська преса називає
тунгусом, алтайцем чи навіть
австралідом. Бо таким чином
відвертають увагу від справедливої
назви чистого **ГЕНЕТИЧНОГО**
ПРАУКРАЇНЦЯ – терперішнього АЙНА, за 10–15 тисяч років зберіг
чистоту своєї вроди. А це якраз і запевняє нас у правильному тлумаченні
походження АЙНІВ та їхньої мови і найдавнішої культури, що дає нам уяву
про первісний побут праукраїнців, особливо після ПОТОПУ 180 тисяч років
тому.

ТАБЛИЦЯ № 31.

Світлина № 1.

РОЗКІШНИЙ АЙН не самурай, але воїн за свою мову, за свою душу, за свій рідний край, за народ. Завдяки таким АЙНАМ ще живе мова АЙНІВ, котра запліднила японську мову і культуру, зачарувала навіть своїх загарбників, що заговорили айнською мовою, але чогось виганяють АЙНІВ лишень на північ. Чи то справедливо? Треба про це в ЮНЕСКО заговорити...

ТАБЛИЦЯ № 32. ВЧИТЕЛ ТА ЗРАДНИКИ АЙНІВ.

Світлина № 1. ОДВІЧНІ ВЧИТЕЛІ У СЕЛАХ І СЕЛИЩАХ РІДНИХ АЙНІВ, ДЕ Й ВІДДАЛИ ВСЕ НАЙДОРОЖЧЕ: ЗДОРОВЯ І ЗНАННЯ.

Світлина № 2. ЗРАДНИКИ АЙНІВ У БОРОТЬБІ ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ І ВІЛЬНЕ КОРИСТУВАННЯ РІДНОЮ МОВОЮ.

Ainu ancestry

Ainu Ancestry

Ainu Ancestry

Кожен із них мав предків АЙНІВ (ANCESTRY – предки, родичі), але не признаючись, з'японізувавшись, зrekлися своїх імен і вже з японськими іменами пішли на службу в японські державні установи. До АЙНІВ не

приздавалися ніколи. Проте для нас дуже важливий іхній антропологічний вигляд із європейськими рисами обличчя, що й підтверджує праукраїнське походження АЙНІВ.

Світлина № 3.

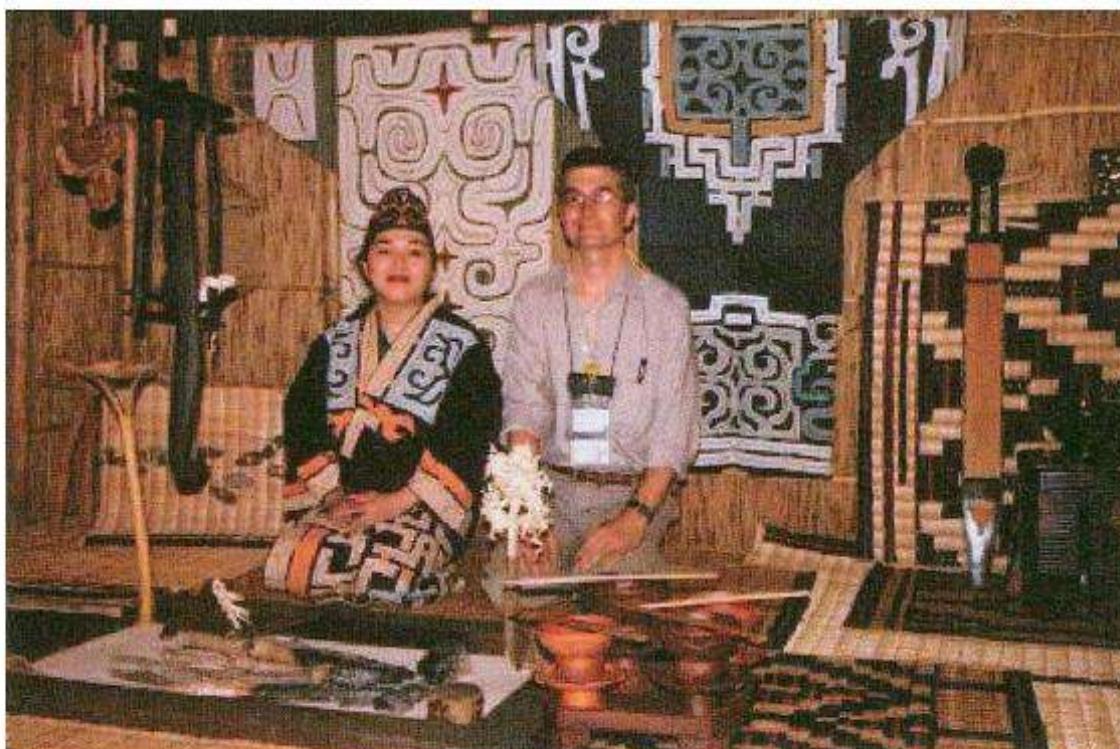
Студенти білої раси – АЙНИ, аборигени Японії на 22. 11. 2006 рік.

Світлина № 4.

Проте одна студентка поважніше поводиться. Вона думає про завтрашній концерт. Відрадно, що молодь АЙНІВ вільна, щаслива, грайливо усміхнена. Це властива ознака відродження нації.

Світлина № 5. Батьки донечки-солістки.

Багатюща орнаментика на сцені певною мірою нагадує проукраїнські візерунки ще Мізинського типу, які й донині бачимо на творах української Карпатії.

Світлина № 6. Виконується айнська народна пісня у супроводі народного струнного інструменту..

Світлина № 7. Стародавня українська вишивка, що певною мірою схематично нагадує чимало візерунків та аплікацій у побуті АЙНІВ.

ТАБЛИЦЯ № 33. Бурхливе і різноманітне поєднання СИМВОЛІВ РОДЮЧОСТИ ТА СИМВОЛІВ ВІЧНОСТИ залежало не лише від мистецького поєднання буйності фантазії, а й нечувано по-мистецьки побудованої первісної віри: інкрустованої в найдорогоцінніші логічної ймовірності, найпростішої раціональності і найсвятішої переконливості, що візерунки української народної вишивки генетично нагадують АЙНАМ материкову Праукраїну. Це помітно з айнського національного декору вишивки, різьби та аплікацій.

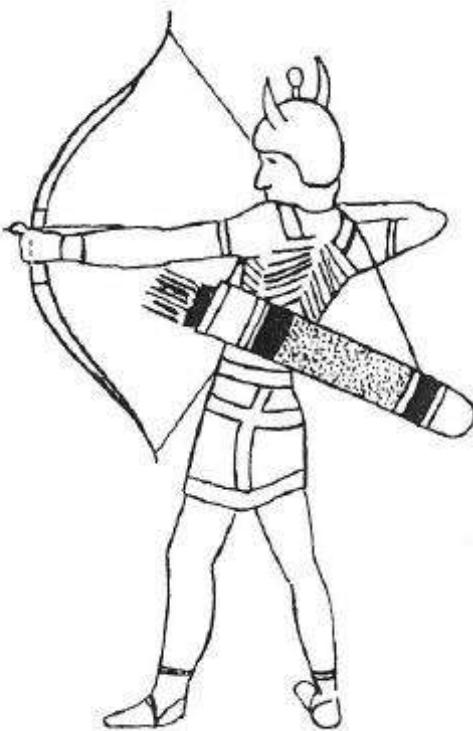
ТО ХТО Ж ТАКІ ПРОТОЯПОНЦІ? ПРАДАВНІ АЙНИ чи значно пізніші пришельці-окупанти – монголо-китайці? Нехай розсудить історія фактів.

ТАВЛИЦЯ № 34. ЗВІДКИ ПОХОДИТЬ ШАПКА-РОГАЧІВКА У ЯПОНСЬКИХ САМУРАЇВ?

Адже вони прямі спадкоємці колишніх воївничих АЙНІВ. Щоб відповісти на це запитання, треба повернутися на материкову праобразківщину АЙНІВ – Праукраїну. Бо тільки тут виникла ідея ШАПКИ-РОГАЧІВКИ.

Шапки-рогачівки – здобуток ПЕРЕД-Трипільського періоду, коли у праукраїнців вже із 45-го тисячоліття був Божественний Тризуб, а від 5508 року до н. е. виникає ідея Божественного символу СОНЦЯ, тобто за символ БОГА яко ікони, до якої люди повинні молитися. Тоді Священний Тризуб брахмани і волхви передали княжій управі держави Праукраїни на ГЕРБ, а сонцепоклонницька віра запанувала з 22 березня 5508 року до н. е. по 988 р. Після цього народ княжий та військовий почав носити шапки з двома берегами, а посередині – схід СОНЦЯ, або просто золота чи позолочена порожниста куля, що втілює символ бога Сонця – ДАЖБОГА. Цими берегами були різного калібру моделі. В одних, переважно вояків, тими берегами землі були звичайні роги бика, що вважалися також божественною твариною, але не БОГОМ. Його шанували, вигодовували, звалашених запрягали у плуги і тими волами орали. А вигодуваних биків забивали і з'їдали. Такими вояками були арійські воїни ГІКСОСИ з КУШАНІЇ, ХЕТИЇ, ШУМЕРІЇ та ПРАУКРАЇНИ (табл. № 35).

ТАБЛИЦЯ № 35. ВИГЛЯД ГІКСОСІВ.

Так виглядали воїни Шумерії, Гетії, Кушанії, з материкової Праукраїни і навіть самих єгиптян, які були незадоволені жорстокістю тодішніх фараонів шаманів-бузувірів. Це був 3640 рік до н. е. Зібрані воїни змушені були воювати із жорстокими фараонами та лихими шаманами-бузувірами, щоби навести порядок у всьому Єгипті. Але для закріплення арійського порядку потрібно було військам залишитися на кілька десятків років. Тодішні фараони назвали оте примирювальне військо ГІКСОСИ, що означає ЧУЖИНЦІ. Самі єгиптяни вже тоді носили на голові символ СОНЦЯ, що сходить між двома берегами гір. Стародавні українські князі та княгині (див. табл. № 38, світлини №№ 3 і 4), українці та українки носили шапки-рогачівки (див. табл. № 39), а гуцули й досі шанують цю традицію. Не забудьмо, що такий молюнок “СХОДУ СОНЦЯ” позначений як первісний вигляд ТРИЗУБА, що відомий нашим праукраїнцям ще з 45 тисячоліття до н. е. Напевно, що переселенці із земель ДАЖБОГА підтримували контакти зі своєю колискою і з ТРИЗУБОМ, оскільки запозичили від неї не лише шапки з його зображенням, а й Сонце для прапора сучасної Японії. Ось хто є справжні праяпонці – АЙНИ! А не монголо-китайці, відсталі й по-дикунськи жорстокі племена, які розуму набралися від АЙНІВ – навчилися їхньої культури, мови, розуму та лагідної поведінки і ввічливости з народом, як із БОГОМ. Оце й зробило їх людьми із генетичною кмітливістю АЙНІВ.

ТАБЛИЦЯ № 36. Звідки ж оті шапки у самураїв? Перегук

найдавніших епох відчуваємо у формі головних уборів японського війська VII – XIX ст. Звідки ж походять ті шапки-рогачівки?

Світлина № 1. Військові костюми, обладунок самураїв Японії VII – XIX ст.: а) обладунок самурая; б) костюм рядового воїна (із кн.: Стамеров К. К. Нариси з історії костюмів. – К.: Мистецтво, 1978. – С. 233).

Світлина № 2. Схід Сонця. Праукраїнський та шумерський ієрогліф, що імітує схід Сонця (із кн.: В. Рен-Бойкович. Колиска культури людства. – Нью-Йорк, 1983. – С. 33).

Світлина № 3. Особлива форма шапки-рогачівки у стародавніх єгиптян IV – II тис. до н. е., що змальовує схід СОНЦЯ. Єгипетська трійця (Осіріс, Ісіда і Гор). (Із дослідження: Ол. Братко-Кутинський. Нащадки святої ТРИЙЦІ. – К.: Білий птах, 1992. – С. 65).

ТАБЛИЦЯ № 37.

Юний айн – охоронець рідного краю, його мови та спокою.

Озброєний шаблею та багнетом, шапка нагадує праукраїнську, пояс підперезаний на очкур, одяг розрахований на людину із врівноваженим характером, чистокровний айн і взуття дуже оригінальне. Видно зі всього, що не самурай.

Світлина № 1. Юний айн.

ТАБЛИЦЯ № 38. ОДНОСТРІЙ ЯПОНСЬКИХ САМУРАЇВ.

Світлина № 1. Японський воїн-самурай.

Світлина № 2.

Японський воїн-самурай.

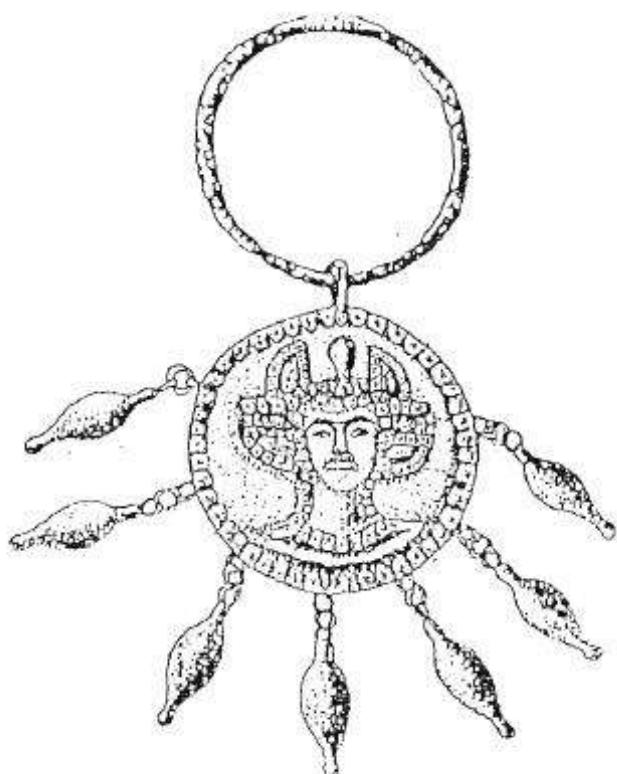

А ці японські воїни – САМУРАЇ – вельми цікаві. Їхнє знаряддя та шоломи у вигляді давньоєгипетських і шумерських головних уборів, які також нагадують форми Тризубів Мізинського типу із СОНЦЕМ, що сходить по середині. Це свідчить про тривалий і значний вплив пракраїнської символіки на прадавніх АЙНІВ. Адже ще радянські археологи виявили форму первісного Тризуба на мамонтовій кістці, якому вчені дають 44 600 років (див. Черниш О. П. Палеолітична стоянка. – К.: Наук. думка, 1960).

Народ виходив з дому із патерицею, вгорі якої вмонтований первісний Тризуб. Бо кожен вірив, що Тризуб є символом Триєдного перебування Бога у земному довкіллі, який постійно охороняє людину, якщо носити з собою на кожному кроці. Попереду війська хорунжі носили тризуби. На всіх установах був урядовий Тризуб. Багато господарів тримали у кімнаті на видному місці осяйний у золоті Тризуб. Як предметна форма Тризуба позначалася трьома квітками чи листками, як на Пекторалі.

Світлина № 3. Князь Великої Скіфії.

Сонцепоклонник. Посередині фігурної шапки-рогачівки – СИМВОЛ СОНЦЯ (із кн.: Скифские древности. – К, 1973. – С. 154).

Світлина № 4. Нашивна золота пластинка. Друга половина IV ст. до н. е. (О. Лесков. Скарби курганів Херсонщини. – К.: Мистецтво, 1974. – С. 46).

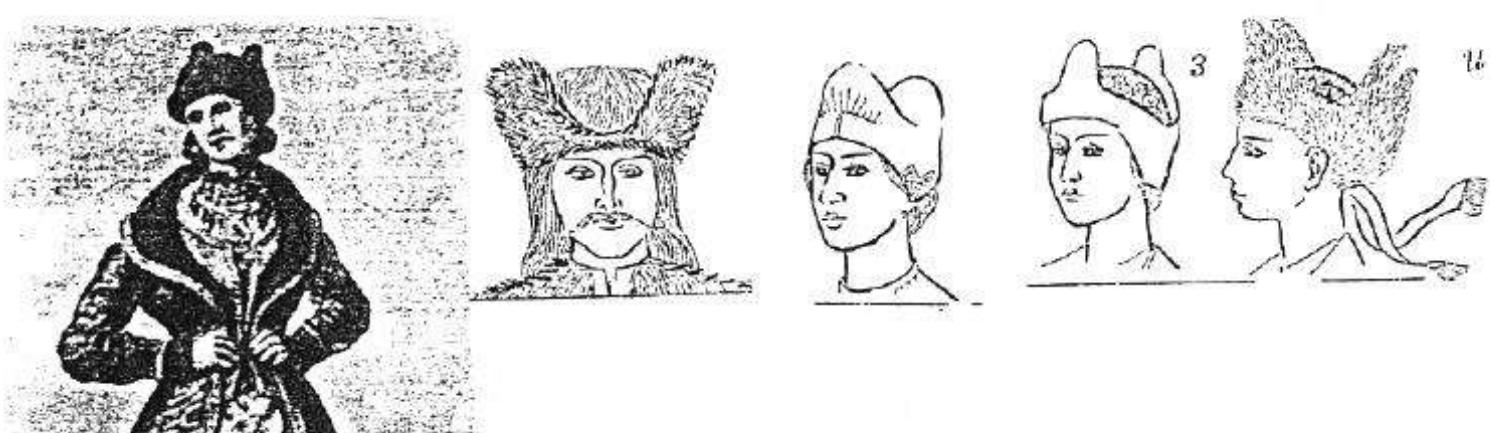

ТАБЛИЦЯ № 39. Шапки-рогачівки в історії українського костюма
 (різноманітність форми, стилю та призначення). (Взято частково із кн.: К. К. Стамеров. Нариси з історії костюмів. Ч. 1. – К.: Мистецтво, 1978. – С. 165 – 179; решта малюнків Ю. Глоговського та кн.: Г. Г. Стельмащук. Традиційні головні убори українців. – К.: Наукова думка, 1993. – С. 9, 75, 77.)

Світлина № 1. Український верхній чоловічий одяг XV–XVII ст.

Світлина № 2. Український верхній жіночий одяг XV–XVII ст.

Шапки-рогачівки були окрасою славетних людей України до XVII ст. Це було шляхетне загальноукраїнське явище в нашій культурі з найдавніших часів. Для гуцулів донині це святкова національна реліквія особливого призначення.

Історично це не тільки данина СОНЦЮ, що сходить. Це плід значно раніший від 5508 року до н. е., тобто від часу визнання СОНЦЯ за ДАЖБОГА. Це є доземний уклін і данина високої та священної пошани НЕБЕСНИМ ОЛЕНЯМ, що своїм єстеством рятували існування білої людини під час і після ПТОТОПУ 180 тис. років тому на всій території Карпато-Подільського кряжу, котрий не був затоплений. Виходить, ідея рогатої шапки самураїв прибула в Японію разом із переселенцями з материкової Праукраїни, що нині їх, через 10 тис. років, називаємо АЙНАМИ, які дали сучасним японцям і мову, і культуру, і лагідні звички.

ТАБЛИЦЯ № 40. Різні типи гуцульської шапки-рогачівки у

зображені славетних українських митців Ю. Б. Кратохвилі-Відимської та О. Л. Кульчицької (Світлини №№ 1, 2, 3).

Світлина № 1. Верхній

чоловічий одяг (Красноїлів,
Жаб'ївського району, Станіславської
області, 1935 р.). О. Кульчицька.
Народний одяг західних областей
УРСР. – К.: Вид-во АН УРСР, 1959.

Світлина № 2. Ю. Б. Кратохвилі-Відимська. **Гуцул із Ворохти.** 1958 р. (із
кн.: Графіка Льв.. – К.: Мистецтво, 1971. – Репродукція – 8.

Світлина № 3. Довбуш – опікун бідних. Лінорит (див.: І. В. Сенів. Творчість Олени Кульчицької. – К.: Вид-во АН УРСР, 1961. – С. 108).

У багатьох була смушева шапка (світлина № 1) з вигляду трохи делікатніша і з білим денцем іззовні, що своїм блиском імітує первісне сяйво СОНЦЯ. У збіднілих шапка "клапаня" була з дрібного каракулю одного кольору, як видно зі світлини. № 2, без принципового дотримування первісного символу. Ось чому шапки-рогачівки ("клапані") належали до розкішного типу одягу заможних українців або й провідників чи гетьманів держави. О. Л. Кульчицька найточніше наблизилася до розуміння астральної суті рогачівки в О. Довбуша, увиразнюючи символ сходу СОНЦЯ поміж двома краями високої шапки цього провідника гуцульської народної ідеї ВОЛІ та справедливості.

ТАБЛИЦЯ № 41. ЩЕ ОДНА НЕЗНАНА ДУХОВНА СПІЛЬНІСТЬ УКРАЇНСЬКО-ЯПОНСЬКОЇ ПРАІСТОРИЧНОЇ ДУХОВНОСТІ – ГОЛОВНІ УБОРИ.

Вісник". – 1992. – № 126. – С. 54 (УЛТПА).

Світлина № 1. Д-р Степан

Семчишин витається з імператрицею Японії Mixiko у Токіо на Першому міжнародному конгресі з питань перінатальної медицини, що відбувся 5-6 листопада 1992 року.

Взято з журналу „Лікарський

Світлина № 2. Із кн.: Наулко В. І., Артюх Л. Ф.,

Горленко В. Ф. та ін. Культура і побут населення України. – К., 1991. – С. 200.

Мабуть, багатьох зацікавить, звідки знала ІІ Величність імператриця Японії MIXIKO, що українки з давніх-давен (див. світлину № 2) носили й донині носять капелюшок, ніби нахилений на чоло для захисту від сонця? Чи лише від сонця? Сучасні вчені-психоаналітики доводять, що праукраїнці давно вже знали ту таємницю. Таким чином, затінюючи верхню частину чола, рятується ТРЕТЬ ОКО людського підсвідомого відчуття від пекучого осоння, щоби не ослаблювати далекоглядності та завбачливості у мисленні. Ось чому ще 20 тис. років тому захисники рідного краю, яких ми нині називаемо КОЗАКАМИ, у

с. Мізин Чернігівської обл., а пізніше АЙНИ, оберігали середню частину чола, прикриваючи його чуприною з переднього тім'я, а потиличну ділянку

обголювали (див. табл. № 4). Давні українські козаки це саме робили з буйним пасмом волосся із невеличкого "оселедця". Це відбувалося аж до знищення Українського Козацтва.

ТАБЛИЦЯ № 42. ПСИХОЛОГІЧНО-ЗАХИСНА СПІЛЬНІСТЬ ПРАУКРАЇНСЬКО-ЯПОНСЬКИХ ГОЛОВНИХ УБОРІВ.

Світлина № 1. Княжна Гальшка Острозька – перша жінка-меценат в Україні.

Світлина № 2. ГУЦУЛКА В ПОБУТІ. Селянка із с. Студений Потік Рахівського району. Гравюра Г. Мореллі за малюнком І. Рошковича.

Стародавня мода гуцулів, бойків та лемків поширювалася на далекі простори в первісному вигляді або трохи видозміненою. Кожна одежина мала своє глибоке, навіть астральне призначення, особливо вишивання, аплікації та інші прикраси, які часто несуть праісторичний або легендарний, а то й божественний зміст, що збігається з описом у "РІГВЕДАХ". Вірування, народна творчість, мова та її поетичне мистецтво наших карпатців є КЛЮЧЕМ до розуміння всіх "ВЕДІВ". Тож поспішаймо пояснити мудрецям світу про цю новину, нехай усі відчувають благодатні сліди Праукраїни на кожному кроці земної кулі.

ПІДСУМКИ

Айни зберегли багато спільних рис із нашими предками, яких вони залишили 15–10 тис. років тому. Вони не забули шанувати померлих: під час і після захоронення посыпали вохрою (червоною глиною), як це робили на материковій Праукраїні. Найдавніше поховання, посыпане вохрою, на теренах сучасної Японії археологи датують ВОСЬМИМ тисячоліттям до н. е.

В Україні О. П. Черниш у с. Молодове на Буковині виявив сліди вохри в похованнях 44 600 років тому. Це найдавніше виявлення вже свідомого поховання померлих з відповідним релігійним обрядом, про що автор описує у книзі "Палеолітична стоянка Молодове-5" (К.: АН УРСР, 1961). Жаль, що нинішні чужинці в українському уряді тільки закипіли кров'ю ненависті до галичан і засліненою дебільністю плюють на них, як дикі верблюди. Бо не знають, що галицькі Карпати-АТЛАНТИДА врятували білу расу людей від Потопу, коли танув Третій Льодовик. Після того цей народ, відродившись, розселявся на схід, захід і південь, винайшов КОЛЕСО і вже 25 тис. років тому їздив возами, запряжених волами, по всій Європі (за І. Кузич-Березовським). Крім того, має багато всіляких винаходів у праці та філософії. Гуцульська філософія дуже давня і величава настільки, що навіть гебрейський монах БААЛЬ ШЕМ ТОВ (1707–1760 р.) – його справжнє ім'я Ізраель Бен Еліазер, а скорочено БЕШТ, спеціально 6 років вивчав умови проживання гуцулів, щоби довідатися про витоки оптимістичної філософії гуцулів, яка прославилася на всю Європу. А довідавшись, описав її та вклав в основу нової гебрейської віри ХАСИДІВ, що означає ВІРА БЛАГОЧЕСТИВИХ ПРАВЕДНИКІВ. В цю віру вкладено радість, пісні, танці та всю гуцульську філософію життя. Тому всі ХАСИДИ на своїй зустрічі в Умані веселяться і танцюють із нової радості у релігійній філософії й донині. Але ніхто не хвалить галицьких гуцулів, що дали основу до того іноземного щастя. Лише великий жаль, що хасиди, приїжджаючи в гості до Умані, дуже погано поводяться з уманцями, викрикуючи до людей:

— Єста будеТЬ вСЬО наше! Ві зДЕСЬ нІкто! Україна нЕТ! Тут будеТЬ Ізраель!
Тъфу!!

Он яка вдячність за мудру філософію найдавнішого народу світу — ГУЦУЛІВ.

А під час війни скільки галичан милосердно рятували гебреїв від німецької кулі? А скільки врятував знаменитих гебреїв Андрей ШЕПТИЦЬКИЙ? А скільки добрих гебреїв працювало в УПА? Бо була згода і взаємна повага. Видно, тоді були насправді мудріші гебреї...

Генетична пам'ять АЙНІВ зберегла чимало найдавніших візерунків із материкової Праукраїни у різьбленні та вишивці найдавнішого типу, що збереглися в Мізинській культурі на Чернігівщині давниною ХХ–XVI тисячоліттях до н. е.. Нині ці візерунки зберігаються в межах колишнього Карпато-Подільського острова, тобто на Гуцульщині, Лемковині, Бойківщині, Поділлі та в Галичині.

Первісна форма збереження вогню в найдавніших житлах АЙНІВ, що зберігалася до Першої і навіть до Другої світових воєн, дає змогу уявити найдавніше життя наших предків. З археології та народних оповідок довідуємося, що на теренах України з давніх-давен також берегла вогонь найстарша людина в домі — бабуся. Вона це робила, наспівуючи різних співанок про домашнє багаття — джерело достатку, миру, спокою і загальної злагоди.

АЙНИ й досі зберегли прадавню звичку живитися не лише рибою, а й травами, лісовими ягодами і навіть корінцями різних рослин — так само, як живилися наші предки ще на Карпатському острові під час Потопу 180 тис. років тому, або українці під час страхітливого голоду в 1933 році. Липові бруньки та листя варили на юшку, а березову кору та деревину розтирали на муку, додавали кілька розмелених зерен якоїсь рослини і пекли паляниці, рятуючись від голодної смерті. Із життя АЙНІВ можна багато зрозуміти про життя в первісні часи та вміння наших предків виживати при нестачі харчів.

АЙНИ багато століть воювали з монголо-китайцями, які не могли змиритися із близькою присутністю немонголоїдної раси. Двічі за монголо-китайської навали прадавні брахмани та волхви-телепати і чародії вчинили велике чудо. При появі ворожих кораблів у незчисленній кількості вони наказали всім воїнам і народові впасти на коліна і молитися, одноголосно благаючи Всевишнього створити на морі величезну бурю, щоби потопити ворожі кораблі, або хоч повернути їх додому. Довго молився народ в один голос і думаючи про одне-єдине бажання. Раптом зривається на морі величезний борвій. Усе навколо ніби закипіло. Кораблі змішалися з бурхливими величезними хвильами і всі до одного потонули. Можна собі лишеень уявити величезне торжество японців. За кілька десятиріч така подія повторилася. Тоді монголо-китайці вдалися до диверсійного проникнення на японську землю і винищення отих чудотворців-волхвів, після чого захоплювали острів за островом і монголізували населення вимушеними шлюбами. Та і змонголізована японська нація нині докорінно відрізняється від монголоїдів. Сучасні японці, разом з АЙНАМИ, духовно багатші за монголо-китайців і по-арійськи шляхетні. Крім того, мова айнів і сучасних японців утасмничує дуже багато арійських слів із материкової Праукраїни разом із ніжністю вислову, делікатністю мислення і божественною ласкою в поведінці.

Лексичну схожість мови АЙНІВ з праукраїнською чи латинською впізнаємо у старовинних формах багатьох слів, часом трохи змінених фонетично чи семантично. Коли ж порівнювати ці слова із українською чи Санскритом, виявляється неабияка подібність, а то й безпосередня тотожність. Наприклад:

- 1) в АЙНІВ **УÓРУН** означає те саме, що в українській **мові ВОРОН**;
- 2) в АЙНІВ СІРІ – земля, у Санскриті: ПЛУГАТАР, СЕЛЯНИН, ХЛІБОРОБ. Похідне: СІРІЯ – праукраїнська назва, що означає "поява ХЛІБОРОБІВ". Держава СІРІЯ своєю появою зобов'язана нашим предкам-переселенцям IV-III тисячоліть до н. е., які розорали 14 % землі поміж

кам'янистими горами і довели її до належної родючості. Сучасні сирійці не збільшили орної землі ні на сантиметр. Серед наших переселенців були високоосвічені майстри своєї справи. Вони добре зоріентувалися, що решта просторів – не лише важкодоступна, а й не родюча земля. Тих 14 % родючої землі задовольняють сирійців і нині;

- 3) в АЙНІВ ЕТОКО відповідає українському ВИТОКИ;
- 4) в АЙНІВ КАМУРЕ означає "скривати, зачиняти", що відповідає українському КОМОРА, латинському КАМЕРА, санскритському КУМАРА.
- 5) в АЙНІВ САНУ означає "звичай, поведінка, порядок", в українській мові – ШАНА, ШАНОВНИЙ, ШАНУВАТИ; в італійській САКТА – святий, високошанований. Те саме у Санскриті, що означає: СВЯЩЕННЕ, ШАНОВАНЕ ПИСАННЯ або КУЛЬТУРНА МОВА;
- 6) АЙНИ звертаються до жінок шанобливо. Жінку вони називають МА, МАТ, МАТЕ, що означає "МАМО, МАТИНКО". В Галичині донедавна, навіть після Другої світової війни, до старшої жінки зверталися "МАМУСЬО, МАТУСЮ", а до чоловіків – "ТАТУСЬО, ТАТУСЮ". По селах донині чуємо таке звертання;
- 7) Відомий російський учений Н. А. НЕВСЬКИЙ у книзі "АЙНСКИЙ ФОЛЬКЛОР" (М.: Наука, 1972) наводить чимало слів, які впливають на українця, немов євшан-зілля. Наприклад, пісня АЙНІВ "СИНОТЦЯ" призначена для молодого батька, в очікуванні народження сина – продовжувача роду. Тут, у назві цієї пісні, подибуємо два праукраїнських слова – СИН і ОТЕЦЬ. АЙНИ об'єднали ці два слова для утворення назви спеціальної пісні у тихенькому виконанні, що може придаватися лише один раз у житті. Але цю пісню кожен кавалер повинен знати ще до одруження;
- 8) в АЙНІВ пісня про Сонце називається "ХОРЕ-ХОРЕ". Ця пісня – СЛАВЕНЬ СОНЦЮ, вона дає нам зрозуміти, що АЙНИ були ще й сонцепоклонниками, як і наші предки, починаючи від 21-22 березня 5508 року до н. е. і до 988 року н. е. Тоді Бога СОНЦЯ на теренах материкової

Праукраїни називали ХОРСОМ, а більше до початку нової ери – ХОРОСОМ. Від чого й походять прізвища ХОРОС, ХОРОСНИЦЬКИЙ, ХОРОСЮК, ХОРОСЯК, а то й ХОРОШАК;

9) делікатна вдача АЙНІВ відображення у пісні-відмові сватам, що приходять сватати дівчину. Називається пісня "ЯІСЯМАНЕЯ". Тут відчуваються чотири компоненти нашої ПРАУКРАЇНСЬКОЇ мови, коли ще було чимало пом'якшень: Я-І-СЯМА-НЕЯ у значенні "Я і сама ще маленька", заміж не збираюся. Так виглядала культурна відмова сватам, щоби не образити наоженця;

10) оптимістична пісня на скоре побачення складається також із трьох компонентів нашої прамови: "СОКОРОІТАК" (із СКОРО-І-ТАК), тобто „скоро і так буде, як треба”;

11) пісня про нещасне кохання в АЙНІВ називається "ЯІКАТЕКАРА". Треба сподіватися, читачі й самі зрозуміють або розшифрують утаємнічені українські слова в цій назві. Немає нічого гіршого на білім світі за нещасливе кохання. Тому АЙНИ приховують у цій назві чотири слова "Я-І-КАТЕКАРА", тобто "МАЮ ВІД КАТА КАРУ". Здається, більшої кари, як від ката, немає у світі. АЙНИ дуже тонко відчувають природу і мовно-поетичні образи та соковиті метафоричні конструкції. Щоправда, в АЙНІВ слово КАТУ означає ще "РОЗЛЮЧЕНИЙ, ЗНЕРВОВАНИЙ, НЕСАМОВИТО НЕРВОВИЙ". А то і є те похідне, що в сукупності вміщаємо у слові КАТ. У Санскриті слово КАТИНІЯ означає: 1. Жорстокість, суворість; 2. Твердість; 3. Упертість, неухильність;

12) в АЙНІВ НЕА КАМУЙ означає ТОЙ БОГ. Очевидно, НЕА вціліло від прадавнього НОЯ, слово КАМУЙ означає ВСЕВІШНІЙ БОГ. Назва ріки КАМА означає УЛЮБЛЕНИЦЯ БОГА. У Санскриті є чимало похідних слів від КАМА. В АЙНІВ КАМУЙ ще означає БОЖЕСТВО;

13) в АЙНІВ є вислів "НЕІ-ТА ПАК-НО", що означає "ВЕСЬ ЧАС", де відоме нам нині слово ПАК виступає в АЙНІВ як ЧАС. Сучасне українське "Ти пак не забув?.." тлумачиться також як "ТИ ЧАСОМ НЕ ЗАБУВ?..";

14) вислів АЙНІВ "ЦІСЬ-ан-коро патек ока-ан" означає: "В ПЛАЧІ ТІЛЬКИ ДНІ ПРОВОДИМО". Тут ЦІСЬ має значення "ДОМАШНІЙ ЗАТИШОК", а в даному поєднанні слів означає "ПЛАКАТИ". В сучасних українських говорах, навіть на Полтавщині, є прізвище ЦІСЬ. Та крім того, для заспокоювання маленької дитини кожна мама знає особливу мовну лексику, і слово ЦІСЬО-ЦІСЬО моє маленьке..., входить до втихомирювальної та емоційної групи слів. Айнське "ОКА-АН" означає "ДНІ". Тут ОКО виступає і в українській мові в значенні "ДНЯ" чи ДЕНЬ, особливо у значенні "ГАСНЕ ОКО втомленого дня" (І. Франко) і т. д.;

15) в АЙНІВ слово КУРУ, як і в Санскриті, означає: 1. МУЖ, ЧОЛОВІК; 2. Той, що приносить достаток до хати чи родині; 3. ОПІКУН ДОМУ. В сучасній українській мові є чимало похідних слів і прізвищ, як-от: куратор, с. ПРОКУРАВА, прокурор, КУРман, с. КУРмани, КУРИЛО, КУРИЛКО, КУРИЛЯК, Курила;

16) в АЙНІВ ПОРОН-но означає „народжувати”. Існує чимало похідних слів у сучасних українській, польській та російській мовах: ЗРОНИТИ, ПОРОНИТИ, рос.: урон, уронить. Є назва міста ПОРОНІНО, польське ПОРОНЄНС – передчасні пологи і т. д.

Отже, мова АЙНІВ дуже давня, вона тривалий час розвивалася і самозбагачувалася за рахунок власних мовоутворювальних звуків, які не завжди трималися прадавнього первісного значення. Як бачимо, змінювалися навіть корінні голосні, проте мова не втрачє генетичного зв'язку із первісною материковою мовою Праукраїнського гнізда. Після остаточної монголізації японців корінного походження колоністи намагалися позбавити первісного етимологічного значення майже кожне слово АЙНІВ, надаючи їм протилежного значення або вставляючи в лексему інше, нейтральне чи віддалене значення. Бо первісні значення слів за тривалі часи забулися, а мовляни – носії цих слів – загинули у війнах або вимерли.

Таким прикладом може бути назва БОЖЕСТВА ГРОМУ, що мовою АЙНІВ звучить "КАННАКАМУЇ". Перша половина цієї назви у Санскриті

КАН, КАНАТІ означає "наслоджуватися чимось; бути задоволеним", кидаючи вогонь на землю. В сучасній українській мові існує вислів "ВІН, ЯК У ВОДУ КАНУВ", тобто щез безслідно. І мова АЙНІВ, і Санскрит дають нам змогу довідатися про первісне етимологічне значення нашого ПЕРУНА – БОГА ГРОМУ і ще давнішого за етимологічним поняттям КАННА-КАМУЇ. Виявляється, первісно наші предки, спостерігаючи за ГРОМОМ, уявляли собі те БОЖЕСТВО, що з насолодою розкидає вогонь людям на землю, КÁНИТЬ, тобто з радістю кидає із відповідним озвученням небесний вогонь на землю, щоби народ зумів його використати з благодатною метою у своєму житті.

Очевидно, пізніша назва (чи, може, паралельна) – ПЕРУН у Санскриті також утворена із двох слів: ПЕРУ – що проходить мимо (див.: Кочергина В. А. Санскритско-русский словарь. – М., 1987. – С. 406), інше слово: УННАД (там само. – С. 121) – 1. Звучати; 2. Викрикати й підніматися ввісіль. ПЕРУ-УННАД="той, що з криком проходить повз і ввісіль". Це слово зазнало великих змін. По-перше: дві фонеми [у] зливаються в одну подовжену і наголошену. По-друге: в результаті наступного процесу спрошення, що триває тисячоліттями, із подвоєного [н] залишається одне, а кінцевий склад – НАД у слабкій позиції спрошується зовсім. Залишається нинішнє ПЕРУН, етимологія якого мало кому зрозуміла без Санскриту. В сучасній українській мові ПЕРІНЬ, ПЕРІЩТИ, ВПЕРІЩТИ, перуниця – похідні від основи ПЕРУН. Назва держави ПЕРУ – від першої половини праукраїнського слова. Нові монголоїдні колоністи, які називають себе японцями, доводять АЙНАМ і всьому японському народові, що БОГ ГРОМУ має китайську версію і походить від ДРАКОНА, тому й має вигляд дракона і називається КАННАКАМУЇ. За тисячоліття воєн із монголоїдами забулося первісне розуміння КАННАКАМУЇ. На тепер айни мають новіші легенди, за якими богами грому є ДВА БРАТИ і ДВІ СЕСТРИ (див.: Невский Н. А. Айнский фольклор. – М.: Наука, 1972. – С. 45).

Монголізація Японії відбулася ще в першому тисячолітті нової ери, але багатоюща японська мова донині утаемничує в собі першооснову материкової

мови XV тисячоліття до н. е. Вона випливає постійно то з мови АЙНІВ, то з сучасної високорозвинutoї японської мови, котра запозичила всього 5 % лексики від своїх колонізаторів. Бо АЙНИ залишили величезну і багатою першооснову культури, віри, мови і, найголовніше, дух народу із материкової Праукраїни. Той ДУХ народу зберіг таку велику силу кінетичної енергії, що її вистачає рятувати свою державу донині. На превеликий жаль, в сучасній Японії щодень то менше згадують про АЙНІВ та їхні колишні найбільші заслуги у збереженні державницької розбудови і розвитку особливого завзяття в боротьбі за справжню волю працьовитого корінного народу Японії. Його мова, культура, віра та особлива ментальність із розкішною, гарною і доброю душою дивують світ унікальною шанобливістю до нинішнього докладного вивчення самого себе, тобто всього дієпісу своєї держави, та геніальною орієнтацією у власному довкіллі. А це, виявляється, було найбільшим порятунком для найдавнішого народу Японії у збереженні своєї ідентичності.

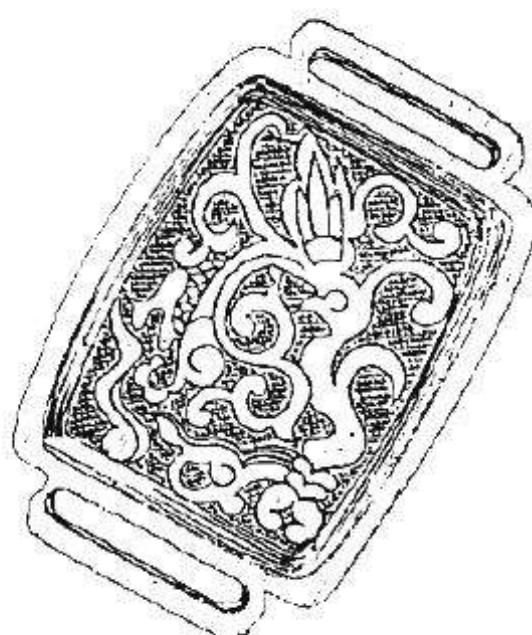
Такі найголовніші постулати самостійницького існування культурної нації на цьому етапі розвитку всього людства на Землі. Без вивчення самого себе власним розумом, як навчає наша праукраїнська писемна пам'ятка "САМА-ВЕДА", що нині зберігається у скарбницях Індії, жоден народ не розвиватиметься належно в дусі патріотизму і національної гордості. Нині сукупність того найвищого національного почуття вже дозволено називати НАЦІОНАЛІЗМОМ. Це запорука міжнародної пошани і солідарності. Нація без того дорогоцінного почуття свідомості оцінюється на міжнародному форумі, як звичайний клубок безхребетних істот. Бо хто не знає рідної культури, ніколи не оцінить культури свого сусіда. Хто не є патріотом свого краю, тому ніколи ніхто не повірить, що він полюбить чужий край і стане його патріотом. Бо його ім'я вітри рознесуть, як половицю непотрібну, по хащах і яругах, як фальш трухляву та порохняву, що навіть від дотику пальців розпадається. Таким чином, наша історія будувалася на кривавих слізах, на людських кістках і на високих могилах. Властиво, до цього

доводили неукраїнські провідники-диверсанти, які намагалися увійти в нутро української історичної науки і набути головної ролі в поясненні історичних подій, спотворити їх і якнайдалі обминути найдавніше існування Праукраїни та її прамови – Санскриту, таким чином зробити українців з куцим минулім, найбіднішим сьогоденням і сліпим майбутнім.

Прикладом такої потворної праукраїнської зневаги є нинішнє невизнання ГУНІВ предками українців, лише монголо-китайським військом, що йшли походом на Європу. ГУНИ, радше сказати, гунське військо під проводом знаменитого праукраїнського провідника АТИЛИ справді зайняли всю Європу, щоби “заспокоїти” римлян, нехай би не нападали на праукраїнські землі. Тричі завойовували Рим, але не знищили жодної скульптури. Тільки повиганяли всіх із міста, замкнули брами, зробили три борозни навколо мурів на знак того, що місто не існує. Хто з азійців так би вчинив? АТИЛО був високоосвіченою людиною, розумів мистецтво і поезію, писав вірші, грав на музичних інструментах, співав баритоном, любив гуцульську вишивку та різьбу, тому й не дозволяв своїм воякам зущатися над мистецькими творами. Даремно некомpetентні історики чужинецької “закваски” вважають АТИЛУ провідником монгольської навали. Така думка наших ворогів поширенна з метою вкорочення глибинної давнини історії Праукраїни, для пригнічених, несвідомих і неосвічених українців.

Коли б ГУНИ були монголами, сучасні європеци були б подібні на нинішніх монголоїдних японців. Адже перший народ Японії були АЙНИ – вихідці із правобережної Праукраїни. В них був європейський вигляд, як і в багатьох сільських АЙНІВ на острові Гоккайдо. Зміна зовнішності АЙНІВ відбулася в результаті насильницького біологічного змішування шлюбів. Цей фактичний момент історичної правди повністю заперечує монголоїдне походження ГУНІВ. Якби ж монголи зайшли глибоко в Західну Європу, куди не пропускали наші прадіди ціною крові та мільйонами жертв, то від тогі теплої і ніжної європейської краси монголи очманіли б і ніколи б її не покинули. Все це заперечує “винахід” ворожих лжеісториків-диверсантів у

неосвіченій іхній історичній науці. Про все це дуже докладно описує у своїх книгах А. М. Кіндратенко під назвою “Європейські гуни – предки українців”. (Харків, 2007. – 169 с.) і “Європейські гуни в описах давніх авторів” (Харків, 2007. – 360 с.) Прочитавши ці книги, навіть школярик зрозуміє, що історикові без знання праісторії України та ознайомлення із Санскритом, нема що робити в історичній науці.

СЛАВЕНЬ АЙНІВ ІЗ ТРИЗУБОМ ОСЯВАЄ НАМ ЩЕ МАТЕРИКОВУ ПРАУКРАЇНУ І СВОЇМ НЕОЦІНЕНИМ ПРОМЕНЕМ ЗАХИЩАЄ НИНІШНЮ УКРАЇНУ ВІД ВОРОЖОГО ЗНИЩЕННЯ. ТОЖ ПОДАЙМО СОБІ РУКИ І СТВОРІМО ЖИВИЙ ЛАНЦЮГ СУПРОТИ НАШОГО ЗНИЩЕННЯ.

ВЕЛЬМИ ПРОШУ ВАС І БЛАГАЮ ВСЕВІШНЬОГО БОГА,
ЩОБ НАДІЛИВ НАС НЕЗБОРИМОЮ СИЛОЮ ПЕРЕД НАШЕСТЯМ
ОДВІЧНИХ ПЕЧЕРНИХ ЗАЙД.

ПРО УКРАЇНСЬКО-ЯПОНСЬКІ ВЗАЄМИНИ

Перші згадки про Україну

Одна з перших згадок про Україну в японських джерелах датується кінцем XIX століття. Українці згадуються під назвою «козаків» у японській енциклопедії «Кодзіруйен» у розділі «Дипломатія», у статті «Росія»:

Здавна ця країна (Росія) розширяє свої землі і є дуже широкою. На заході вона захопила провінції Полонії і Швеції; на півдні розбила Туреччину, здобула провінції малих татар, знищила козаків та відібрала околиці Персії; на сході (Росія) спустошила разом декілька держав великих татар; на півночі, в районі льодових морів, їй належать усі території аж до Камчатки, що на північному сході від едзо, і морських островів у тих околицях^[1].

Перші контакти.

Зв'язки України з Японією датуються початком ХХ століття. Вони мали місце переважно в окупованих японцями країнах Східної Азії (у Маньчжурії і Північному Китаї) та російському Далекому Сході.

Перші японсько-українські контакти пов'язані з російсько-японською війною 1904-1905 років. У 1904 році колишній студент медичного факультету Київського університету М. Судзиловський (псевдо Джон Руссель) дістався через США до Японії й організував допомогу військовополоненим російської армії та видавав для них часопис. Після поразки Росії у 1905 р. японці одержали під свій контроль південь Маньчжурії, Корею, Курильські острови та південну частину острова Сахалін.

Українці Далекого Сходу

У 1905–1913 рр. до російського Далекого Сходу емігрувало близько 180 тис. українців. Крім того, на Далекому Сході збільшилася чисельність службовців Східно-Китайської залізниці та спеціального війська, яке охороняло її. Серед службовців залізниці було, за переписом 1920 р., понад 20 тис. українських родин. До українських поселенців на Далекому Сході приїздила театральна трупа К. Кармелюка-Каменського, яка у 1916 р. відвідала Японію і виступала на японській сцені у Токіо, Кобе, Йокогамі, Камакурі.

Завдяки заходам російського консула у Японії Й. Гашкевича (походив з України) у 1899 році у Владивостоці було засновано Східний інститут, в якому викладали японську і китайську мови. Серед студентів цього інституту було чимало українців: К. Андрушенко, Б. Воблий, Ф. Даниленко, Т. фон Віккен (українізований німець). Вони організували український студентський гурток і згодом жили в Японії. У 1918 році Б. Воблий був призначений уповноваженим гетьманського уряду в «Країні Вранішнього сонця», а Т. фон Віккен склав «Грамматику японського языка».

З 1872 року в Токіо працювала російська православна місія, членом якої був Незнайко (родом з Приморщини).

Бандурист В. Єрошенко публікував поезії, оповідання, казки і п'еси японською мовою.

Перша світова війна і революція

Під час Першої світової війни Японія входила до держав Антанті і вела війну проти союзу Центральних держав. З початком революції в Російській імперії японці, разом з іншими державами Антанти, звернули увагу на ситуацію в Україні. На початку липня 1917 р. аташе японського посольства в Петербурзі Асіда відвідав Українську Центральну Раду і розвідав становище в Україні. З листопада 1917 р. Японія мала свою воєнну місію у Києві на чолі з генералом Такаянагі, а в Одесі – японське консульство, яке повинно було наглядати над морським сполученням між Одесою і Далеким Сходом. Кораблі з Одеси відвідували і японські порти в Йокогамі, Модзі, Сімоносекі. Однак японці не мали чіткої політики стосовно УНР, оскільки її не мала навіть і сама Центральна Рада.

Щодо ЗУНР, Японія займала профранцузьку, а відповідно і пропольську позицію, і на Раді послів держав Антанти, яка відбулася 14 березня 1918 р., дала згоду на приєднання Галичини до Польщі.

У серпні 1918 року держави Антанті розпочали інтервенцію на Далекому Сході Росії, куди було відряджено 6-тисячний японський контингент. Японці захопили Уссурійську, Амурську й Забайкальську залізниці. Під їхнім контролем була територія, на якій проживало українське населення у Владивостокці, Микольсько-Уссурійську, Хабаровську, Благовіщенську, Читі.

Далекосхідна Республіка

У 1920–1922 роках на цих землях була створена демократична Далекосхідна Республіка під протекцією японських експедиційних військ. В уряді цієї республіки українці мали свого міністра П. Марчишина, походженням з Галичини, який опинився в російському полоні. Все українське життя на Далекому Сході координував український Далекосхідний Секретаріят з центром у Владивостоці, який ставився із застереженням до співпраці з японцями, вважаючи їх тимчасовими окупантами.

У листопаді 1922 р. японці відвели свої війська з Далекосхідної Республіки під натиском більшовиків. Комуністи ліквідували всі українські організації. Близько 200 українських діячів було арештовано (з них 24 суджено) за сепаратизм, шпигунство і зв'язки з іноземними державами.

Іміграція в Маньчжурії

Частина українських діячів врятувалися у Маньчжурії і разом з тамтешніми українцями, які тут проживали з кінця XIX століття, створили у Харбіні український центр. З 1931 року за втручання Японії на території Маньчжурії постала держава Маньчжуго. Відтоді контакти між японською місією і українськими колоністами у Харбіні стали частішими. У 1933 році японці передали українцям колишній будинок Українського клубу в Харбіні, який був перейменований на Український Національний Дім. У 1933–1935 роках референтом в українському питанні японської військової місії у Харбіні був К. Хоріє.

З дозволу японців упродовж 1932–1937 рр. у Харбіні виходив українською мовою тижневик «Маньчжурський Вісник» за ред. І. Світа, у якому друкувалося чимало статей про те, що «віковічні прагнення українського народу до власної державності будуть реалізовані за допомоги імператорської Японії».

Наприкінці 1920 – на початку 1930-х років уряд УНР в екзилі підтримував зв'язки з певними японськими військовими колами. У Варшаві генерал В. Сальський встановив контакти з японським військовим аташе полковником Янагітою, який цікавився ситуацією українців на Далекому Сході й у Сибіру. Згодом Янагіта, перебуваючи у Сінкінгу, столиці Маньчжуго, сприяв діяльності місцевим українцям у їхній громадській та політичній діяльності. У Харбіні українці співпрацювали з відділом управління Південно-Маньчжурської залізниці, який підлягав японцям. Серед японських керівників відділу з українцями працювали К. Фукуї, Т. Такахата, Н. Гундзі. І. Михайлів був українським посередником до місцевих японських установ.

ОУН

У 1930-х роках ХХ ст. ОУН підтримувала політичні зв'язки з японцями з метою посилення антирадянської діяльності у Східній Азії. Починаючи з 1934 року, ОУН висилала через Токіо в Маньчжурію своїх представників з кількома завданнями: налагодити зв'язки з українським населенням на Зеленому Клині в СРСР, ширити інформацію серед вояків Червоної армії про ОУН та здобути вплив серед української еміграції в Маньчжурії. Діячі ОУН – Б. Марків, Р. Корда-Федорів, М. Митлюк – заснували у Харбіні «Українську Далекосхідну Січ» і видавали журнал «Далекий Схід»^[2].

Похолодання у відносинах

Наприкінці 1930-х років японці почали підтримувати російські націоналістичні організації, що знаменувало замороження японсько-української співпраці у Маньчжурії. Була спроба відновити її під час Другої світової війни, проте безуспішно. Після того як 9 серпня 1945 року СРСР

оголосив війну Японії, Маньчжурія була окупована радянськими військами. Більшість українців виїхала до Шанхаю, а деякі – до США і Канади через Японію.

Культурні зв'язки

На культурному відтинку японсько-українські зв'язки виявлялися насамперед у сфері літератури. В Японії найбільшу увагу приділяють творчості Т. Шевченка. Вже в 1907 р. надруковано японський переклад вірша «Садок вишневий». Японський поет Т. Сібуя опублікував у 1926 році збірку «Голос полів» («Нора-ні сакабу»), у якій вміщено вірші про Шевченка. Вісім поезій Т. Шевченка японською мовою у перекладі С. Комацу з'явилися 1959 р. в «Антології світової поезії» (т. 12). 1964 року вийшла у Токіо перша збірка поезій Шевченка під назвою «Як умру» («Ватакусі-ва сіндар»), у якій поміщено 26 перекладів поезій, зроблених Т. Сібуя, С. Комацу, Т. Мураї, Х. Тадзава, Т. Кіносіта. Огляди творчості Т. Шевченка подав Т. Сібуя (у літературному місячнику «Сін ніхон бунгаку», 1961), а С. Комаду – огляд змісту "Кобзаря" (у «Довіднику кращих творів світової літератури», 1962). 1961 року в Японії засновано «Товариство для вивчення творчості Шевченка». З нагоди 100-річчя смерті і 150-річчя народження Шевченка відбувалися зустрічі японських і українських письменників.

З інших письменників японською мовою перекладено твори I. Франка, Лесі Українки, П. Тичини.

7 листопада 2005 року в токійських книгарнях з'явився япономовний переклад збірки сучасної української новели. Це важлива подія як для України, так і для Японії, адже з української літератури в Японії, крім творів Тараса Шевченка, фактично нічого не знають. До збірки, яка стала «першою ластівкою» художньої прози сучасної України на теренах Країни сонця, що сходить, увійшли твори Юрія Винничука, Володимира Даниленка, Богдана Жолдака, Євгенії Кононенко та інших авторів. В основу японського перекладу покладено авторську антологію сучасної української новели Володимира Даниленка «Квіти в темній кімнаті», яка побачила світ ще в 1997 році у видавництві «Генеза».

З японської літератури українською мовою маємо переклади А. Лотоцького для дітей «Японські казки» (Л., 1926); пізніше з'явилися низка видань: Н. Такунага «Вулиця без сонця» (О. – Х. 1932) і «Тихі гори» (1954), В. Хосої «Текстильник Кодзі» (Х. – О. 1932), Т. Кобаясі «Крабо-консервна факторія» (Харків, 1934), Т. Такакура «Води Хаконе» (Київ, 1955). За редакцією А. Ковалівського зібрано низку перекладів у «Антології літератур Сходу» (Харків, 1961). На еміграції І. Шанковський переклав збірку двірської поезії 13 ст. «Сто поезій – сто пісень» (1966). У 1937 році О. Ольжич писав про відродження японського народу в поезії “Японія”, де говориться таке:

На порозі старого світу,
Де брехні і облуди тьма,
Ти встаєш тріпотливим цвітом,
Ніжна молодосте сама!

Ти встаєш. Та незнану силу
Затаїла прозорість рук.
Вигинаєш дівоче тіло,
Випинаєшся вся, як лук.

Мить – і стрільна твої застогнали,
Повили суходіл дими...
Бий їх, кволих, слабих, нездалих,
Остовпілих таких, таких, як ми!"

Японською мовою написав символічні казки («Тісна клітка», «Глек мудрощів» та ін.) та п'єсу-містерію "Хмарка персикового кольору" уродженець Курської губернії Василь Якович Єрошенко, який у 1914–1921 роках жив у Японії.

Українська японологія переходила різні фази. У 1920-х рр. викладали японську мову й літературу в Харківському університеті. У 1926 р. там вийшов «Теоретично-практичний курс японської мови» Ф. Пущенка. 1926 у Харкові створено Всеукраїнську наукову асоціацію сходознавства (ВУНАС) з філіями у Києві й Одесі, в якій японську секцію очолював Ф. Пущенко, а історію Далекого Сходу досліджували Б. Курц та І. Тригубов. ВУНАС організувала курси сходознавства, на яких був і японський відділ. Статті про Японію з'являлися у виданнях Асоціації: «Бюлєтень ВУНАС» (1926–1928) і в журналі «Східний Світ» (1927–1931). 1931 р. у Харкові видано переклади 26 віршів зі старої японської літератури в книжці «Японська лірика феодальної доби» зі вступною статтею українського японіста О. Кремени «Утворення та розвиток японської лірики феодальної доби».

Поза УРСР японознавцем був С. Левинський, який у 1935–1946 рр. жив на Далекому Сході (у Харбіні, Пекіні, Сайгоні) і працював у польському консулаті, написав репортаж «З японського дому» (1932). В Орієнタルному інституті у Харбіні навчався В. Одинець, який згодом викладав історію Східної Європи у Сінкінському (Hsingking, столиця Манджу-Го) університеті. В. Одинець з японологом А. Дібровою і за співпраці з С. Левинським видали у Харбіні «Україно-ніппонський словник». Головним редактором цього словника був Ясудо Сабуро. Рада Української Національної Колонії у Манджу-Го видала у 1936 рр. в Харбіні збірник «Далекий Схід», у якому вміщено переклади з японської поезії Кавадзі

Рюукоо, Кі-но-Томонорі, Оона Катомі, Іосано Акіко, а також статті «Нариси ніппонського побуту» і «Народня освіта в Ніппоні (Японії)». Після 1945 р. А. Ковалівський, професор історії Середніх віків у Харківському університеті, згуртував орієнталістів, серед яких був і японолог Я. Побіленський. У 1961 році А. Ковалівський видав у Харкові «Антологію літератур Сходу», в якій вміщено переклади поезій і оповідань з японської. У Київському університеті працює знавець японської літератури І. Чирко. Поза межами України відомий історик Я. П. Топеха.

У сучасній Японії з 1954 року при Гоккайдському університеті в Саппоро засновано Славістичний інститут, який видає славістичний журнал. У згаданому університеті працює україніст Сеїджі Фукуока, який навчався в Києві й знає українську мову. Іншим україністом є дослідник творчості Шевченка Каматсу Катсусукі, професор Інституту Чужих Мов у місті Кобе. У Токійському університеті у галузі слов'янознавства працює проф. Кімура, перекладач на японську «Слова про Ігорів похід». З 1942 р. існує японський переклад «Повісти минулих (врем'янних) літ», «Київського літопису» і «Галицько-Волинського літопису» (1942, 2-ге видання, 1946)

Література

- Кимура С., Накамура Е. Изучение древнерусской литературы в Японии // ТОДРЛ (Труды Отдела Древнерусской Литературы). Т. 18. М. – П., 1962.
- Екэмура Е. Шевченко в Японии // Шевченко и мировая культура. – Москва, 1964.
- Світ І. Українсько-японські взаємини 1903–1945. – Нью-Йорк, 1972.
- Рудницький Я. З подорожі довкола світу 1970-1971. – Вінніпег, 1972.

А для новітньої відомості про японсько-українські взаємини є в дослідницькій праці Романа Мар'яновича СМІЛКИ про незрячого Василя ЄРОШЕНКА, який став класиком японської літератури. То є унікальне і майже сухо українське явище подвигу людського ества у світовій культурі, котре наші вороги замовчують і продовжують винищувати

“Дужий духом Українець Василь Єрошенко – незрячий класик японської літератури

Діла добрії оновляться, діла злих – загинуть.

Тарас ШЕВЧЕНКО

Переконаний: головне призначення людини у цьому світі – творити добро, жити для інших!

Людина відчуває себе повноцінною тільки тоді, коли трудиться.

Василь ЄРОШЕНКО

Я зрозумів трагедію чоловіка, який мріє, щоби люди любили одне одного, проте не може втілити свою мрію... В Єрошенка – наївне, проте добре і чисте серце, і кордони світу не можуть обмежити його мрій. Почуваю велику вдячність за те, що серед нас живуть такі люди, котрі, не втративши дитячого серця, займаються творчістю...

Китайський письменник Лу СІНЬ
про свого побратима – українця
Василя Яковича ЄРОШЕНКА

З-поміж когорти визначних українських мандрівників – дослідника Океанії Миколи Миклухо-Маклая; племінника Маркіяна Шашкевича – Богуслава Шашкевича, якого доля закинула до Персії, де він долучився до

визвольного руху; нащадка козацького роду Василя Мамалиги, який очолив повстання бідноти в Індонезії; Осипа Гошкевича, який тричі об'їхав земну кулю, пізніше працював у Японії; письменниці Софії Яблонської і багатьох інших – постать Василя Яковича Єрошенка займає особливе місце. Він – уродженець Білгородщини, незрячий митець й енциклопедист; людина універсальної обдарованості, високого гарту духу і думки, незламної стійкості, ненастанно працюючи над собою, всебічно розвиваючись, доклався до наповнення, збагачення різних сфер людської діяльності. До речі, **1990 рік ЮНЕСКО оголосувала роком Василя Єрошенка.**

Незрячий мандрівник, окрім української й російської, вільно володів щонайменше шістнадцятьма іноземними мовами, зокрема англійською, французькою, італійською, японською, китайською, бірманською, тайською, мовою гінді, пушту, санскритом, знов латинську мову, есперанто тощо. У нього було декілька імен: незрячі діти Бірми зверталися до нього «кокоджі» (у перекладі – старший брат); серед буддійських монахів він був відомим як Пандіт Саджі (Великий Мудрець), а чукчі дали йому прізвисько «какомей» («диво»). В Японії його називали Еросаном, у Китаї – Айросяньке або пан Айло. Василь Єрошенко об'їздив півсвіту: жив у Франції, Англії, Японії, Сіамі, Бірмі, Індії, Китаї, на Чукотці та в Середній Азії.

Відомо про неабиякий співочий і музичний хист Єрошенка, який майстерно виконував українські й російські народні пісні: за словами його племінниці В. Сердюкової, особливо вподобав дві мелодії на слова Тараса Шевченка – «Заповіт» і «Реве та стогне Дніпр широкий», а також «Розпрятайте, хлопці, коні», «Закувала та сива зозуля». До того ж, він ще й блискуче грав на гітарі, скрипці, фортепіано, сам собі акомпанував. Українська пісня у виконанні незрячого мандрівника вперше зазвучала в Японії, Китаї, Сіамі, Бірмі та в інших країнах Сходу.

Від прадідів-правдолюбців, українських філософів-рапсодів – кобзарів, які скрізь сприймалися своїми серед своїх, Єрошенко успадкував щирість, відвертість, повагу до рідної та чужих традицій. Мабуть, тому, що нуртував у

Василеві дух волелюбного й мудрого перебенді, він нелукавим словом своїх творів умів підібрати ключ до серця японця та китайця, англійця та француза; умів схопити, відчути, пропустити крізь душу і сюрчання коника в густій траві, і ментальність, найтонші особливості тієї чи іншої культури, вивчаючи, занурюючись у бурхливі джерела якої відчував і себе її крихітною невід'ємною частинкою.

Кажуть, що в того, хто позбавлений якоїсь здатності (говоріння, зору, слуху), ліпше розвинені всі решта чуттєві рецептори. Незрячість фізична допомогла Василеві Єрошенку дивитися на світ очима душі. В одній із ранніх поезій він писав: «Щасливішої за мене людини немає – я бачу сонце, бачу світло...»

Цікаво, що доля геніального незрячого українця в чомусь співзвучна із долею Гриця Попельського, головного героя повісті В. Короленка «Сліпий музикант». Василь Єрошенко, як і персонаж згаданого твору, духовно прозріває, осягає силу свого таланту, здібностей та високе покликання служити людству.

Світогляд незрячого мандрівника сформувався під впливом низки різноманітних філософських, релігійних, морально-етичних учень Заходу і Сходу: християнства, буддизму, синтоїзму, ісламу, бахаїзму, кордоцентризму (філософії серця) Григорія Сковороди і Памфіла Юркевича; творчости Тараса Шевченка, етичного анархізму Петра Кропоткіна, теософії, морально-етичного вчення Льва Толстого, гоморанізму Луї Заменгофа; також усної народної творчости українців, росіян, японців, бірманців, тайців, індійців, китайців та інших народів й націй; думок поетів і мислителів символізму: В. Соловйова, Д. Мережковського, Л. Андреєва; соціалістичних, комуністичних ідей. За так званою боротьбою культур, на думку Єрошенка, стоїть егоїзм, небажання пізнавати та з допитливістю дитини йти назустріч одне одному. Життєве кредо письменника можна виразити Шевченковим «чужого научайтесь й свого не цурайтесь».

Хоча Василь Єрошенко називав себе невіруючим (оскільки недуга, яка спричинила втрату зору, ускладнилася якраз після хрещення в церкві), але він все ж був глибоко духовною людиною: орієнтувався в багатьох релігіях, знов іїні священні книги; вважав, що Бог, всесвітній дух, залежно від сприйняття різних спільнот втілюється у Будді, Магометі, Конфуції тощо.

Направду значним є внесок Василя Єрошенка у літературну скарбницю Сходу, зокрема Країни Вранішнього Сонця, де він і сформувався як чудовий лірик, неповторний казкар, пильний драматург, сатирик, перекладач і громадський діяч. Василь Якович, вправно поєднуючи місцеві фольклорні мотиви й алегоричність східної філософії, започатковує японський романтизм (для порівняння: у Європі романтизм тривав до 1830 року (Липневої французької революції), у США – протягом всього XIX століття). Єрошенко також розвинув досить актуальне для тогоденного Сходу питання антиколоніалізму та соціальної справедливості. За незрячим митцем, без осiąнення мудrosti предків не можна протистояти експансії чужинців. Вперше у письменстві Японії він вдається до жанру сатиричної казки; творить новий тип літературного героя – іноземця. Саме у Єрошенковій п'єсі-містерії «Хмаринка кольору персика» чи не вперше в японському письменстві з'являються алегоричні персонажі-неяпонці, а саме: Соняшник, Підсніжники, Жайвір, Соловей.

Єрошенко був особисто знайомий із А. Ейнштейном, Р. Тагором, Б. Расселом. Найвидатніші діячі тогоденного Сходу з великою повагою ставилися до незрячого українця, високо характеризували його літературну і громадську діяльність. Позаяк Василь Якович власною жвавістю, енергійністю запалював, наснажував до творчості інших митців. Ось у п'єсі японського драматурга Тянь Ханя «Ніч у кафе» виразно простежуються мотиви «Оповідок паперового ліхтарика» Єрошенка. Відомий китайський письменник і громадський діяч Лу Сінь, окрім того, що надав на певний час Василеві Єрошенку притулок у своєму домі, познайомив його з найвизначнішими людьми Піднебесної, допоміг ліпше пізнати Китай, ще й

перекладав, видавав праці незрячого українця, знаходячи у них також мотиви для власної творчості. Лу Сінь робить Василя Яковича героєм своєї повісті «Качина історія», а японський художник Накамура Цуне зі своїм учнем Цурутою Горо написали портрети мандрівного сліпця; також Єрошенка зобразив на шовку невідомий китайський художник.

Василь Єрошенко не боявся вільно висловлювати свої думки, тобто був непередбачуваним, непідконтрольним, а отже, вкрай небезпечним для тоталітарної радянської системи. У розпал репресій проти есперантистів незрячий письменник, наражаючись на смертельну небезпеку, двічі звертався з листом до Сталіна, вимагаючи припинити терор.

Василь Якович був фізично витривалою людиною, спортсменом. Гімнастика, плавання, шахи, тривалі прогулочки – його улюблений відпочинок. У 1938 р. на шаховому турнірі Єрошенко навіть зайняв третє місце серед найсильніших шахістів Радянського Союзу. А російський дослідник Харківський повідомляє про участь незрячого письменника у Загальнорадянському шаховому змаганні серед незрячих у 1946 році.

Незрячий українець також розробив комплексну систему виховання і навчання невидючих дітей, що ґрунтувалася на практичній діяльності, пізнанні навколошнього середовища, природи завдяки прогулочкам. Така педагогічна доктрина суголосна зі вченнями Сухомлинського і Макаренка. Єрошенків проект рельєфного шрифту Брайля, створений для туркменської мови, визнано кращим з досі складених.

23 грудня 1952 року 62-річний Василь Єрошенко, всіма забутий, у злиднях, як колись і Іван Франко, помирає у рідному селі. Так і не здійснилася мрія незрячого українця: пройти з собакою-поводиром від Обухівки до Владивостока. Вважають, що в останні дні свого життя Василь Якович писав нарис з історії рідного краю.

Наш співвітчизник Борис Устименко з міста Білгород-Дністровський (Одецька) згадує, що, перебуваючи у 1966 році в Токійському порту, зустрів

вчителя місцевої школи Тецуя Ватанабе, від котрого тоді довідався про українця Василя Єрошенка! «Своїх великих земляків ви просто зобов'язані знати, – сказав Б. Устименку пан Ватанабе. – Взагалі я вважаю, що в історії людства його (Василя Єрошенка. – Р.С.) можна порівняти хіба що з автором «Іліади» та «Одіссеї» Гомером!» Ці слова спонукали Устименка по крихтах збирати скупі відомості про незрячого письменника.

Нині українці практично нічого не відають про свого видатного земляка Василя Єрошенка, а якщо і щось знають, то це тільки дешиця правди; притому, що єрошенкознавство сформувалося понад п'ятдесят років тому, в чому зокрема велика заслуга і нашої дослідниці літератури Надії Андріанової-Гордієнко. Проте більшість журналістів, публіцистів, віддавна пишучи про невидючого письменника, домислюють, по-своєму трактують його життєпис. З-поміж заміфологізованих образів Єрошенка – зобразити його правдиву постать нелегко, бо майже всі особисті архіви незрячого українця за різних обставин втрачено, значна їх частина свідомо знищувалася. **Лише після смерті письменника органами НКВД спалено його архів вагою майже три тонни.** Збереглися лише твори, написані на есперанто і японською мовою, а також тексти Єрошенка у китайському перекладі Лу Сіня.

Прикро, що деякі російські та українські літературознавці ще й нині намагаються розмити, завуалювати співвідношення «Єрошенко – Україна», натомість обстоюючи належність невидючого письменника виключно до російської культури, чи подаючи його як інтернаціоналіста. Проте Єрошенко – українець з походження і за духом. Тому при подальшому дослідженні життя та чину незрячого митця це всім єрошенкознавцям треба неодмінно брати до уваги. Гадаю, якщо хтось свідомо приховує, перекручує відомі факти або ж займає двоїсту позицію, то він є черговим міфотворцем, а не дослідником.”

Роман Мар'янович СМІЛКА.

Післяслово

Така наша коротенька, але глибинна екскурсія до найдальшої нашої східної добродійки ЯПОНІЇ та її найдавнішого народу – АЙНІВ, що так і залишився основоположником назви – Я П О Н І Я, японської мови та величавої культури мови з багаточим словниковим складом первісного, ще праукраїнського походження, тлумачення яких виявляємо у Санскриті. Їх принесли АЙНИ ще з материкової Праукраїни, “зодягнули” пізніше у свою діалектну чи японську одежу і збагатили нині державну мову настільки, що навіть не залишили місця для монголо-китайських слів більш ніж на 5 %, не зважаючи на жахливий терор і заборони розмовляти рідною мовою. Бо тодішні націонал-імперіялісти **ще не знали** ленінсько-сталінського генерального **плану винищування українців у трьох Голодоморах, а на їхньому місці “постройть большой Израиль”**. Через те ѿ досі субсидують своїх агентів, щоби всіляко зменшувати кількість населення в Україні аж до безвізових виїздів на всі чотири сторони то із “зеленою картою”, то втікають від “чорної дошки”, то від безробіття, бо порізали заводи на звичайний металобрухт (комусь бракувало на труну до мільйона).

У травні 2009 року повідомив 24-й телеканал, що Ізраїль виділив 50 мільярдів доларів на диверсійну закупівлю української землі й на спотворення історичних даних в українській науці. А “Голос Америки” передав джерело цих міліярдів. Виявляється, Ізраїль одержав із США кліше для видруку доларів у себе вдома без краплині поту. Ось чому так легко ростуть в Україні гебрейські мільйонери та мільярдери, котрі ніколи й ніде не знали чесної праці, лишень гнобили, крали та ще й називали українців БІОМАСА, котра після трьох Голодоморів “оніміла”, згорбилася, а після спеціального вибуху на ЧАЕС силою у 100 Хіросімів і Нагасаків будем відходити 900 років – піврозпад радіоактивного стронцію... Сини монголо-татарів і Чингісхана приховалися у північних лісах та й донині допивають нашу невинну кров.

Не лише людина з Канади Джеймс Мейс розбудив світ про Голодомор в Україні, а й сучасний японець **Гіроакі Куремія** почув трагедію в Україні, вивчив українську мову, приїхав на Донбас, надивився і послухався про ту комуністичну “м’ясорубку” українців і написав на весь світ своє дбайливе дослідження **“Свобода і терор у Донбасі”**. Багато інших авторів викривають кремлівських удавів в Україні. Коли б іще допомогли знищити гадюче гніздо всесвітнього лиха... Японці дуже прихильні до українців, бо відчувають близькість крові та й самі пережили те саме. Треба надіятися, що в майбутньому будуть у наших народів мудра приязнь і тривала всебічна співпраця і з АЙНАМИ, і з сучасними ЯПОНЦЯМИ, не зважаючи ні на що. В Україні нині багато знавців японсько-айнської культури, котрі хочуть вивчити правду зближка і може навіть допомогти у позитивному вирішенні деяких давно наболілих і невирішених питань також праукраїнської ментальності, що принесли із собою АЙНИ з материкової Праукраїни ще Мізинської епохи, яка була добрим початком переходу в Трипільську культуру всесвітнього значення.

Кобилюх Василь

м. Львів

ПЕРЕЛІК ЗГАДАНИХ ПРІЗВИЩ

- Айні Садріддин – 39 сторінка
Андреєв Л. – 126 стор.
Андріанова-Гордієнко Надія – 145
Андрущенко К. – 134
Аннаті Емануель – 4
Арнс – 4
Артюх Л. Ф. – 121
Арутюнов С. А. – 5, 59, 60, 87, 89, 90, 152
АСІДА – 135
Байєр Й. – 4
Бандрівський М. – 91, 92, 154
Бахговер Л. – 4
Блан М. – 44
Братко-Кутинський О. – 113
Брей Г. – 4
Буль Мішель – 4
Василащук Ганна – 45
Воблий Б. – 134
Гаррод Г. – 4
Гашкевич Й. – 134
Глоговський Ю. – 117
Гомер – 28, 145
Гончар Ф. – 4
Горленко В.Ф. – 121
Горпинич В.О. – 31
Гошкевич Осип – 139
Грицак М. – 3
Гундзі Н. – 135
Даниленко Вол. – 137
Даниленко Ф. – 134
Джон Руссель (псевдо Судзиловського М.) – 133
Діброва А. – 138
Довбуш О. – 120
Дрейк Ф. – 4
Ейнштейн А. – 143
Екемура Е. – 138
Єрошенко В.Я. – 135, 137, 139, 140, 141, 144, 145
Єфіменко П. – 4
Желихівський Є. – 40
Жолдак Б. – 137
Забер Г. – 4
Закревська Я. – 40
Заменгоф Л. – 142

- Іосано Акіко – 2
Кавадзі Рюукоо – 138
Каваллі-Сфорца – 5, 42
Каматеу Катеусуки – 139
Кармелюк-Коменський К. – 134
Кімура С. – 138
Кіндратенко А.М. – 133
Кіносіта Т. – 137
Кі-но-Томорі – 138
Кисельов С. – 5
Кобаясі Т. – 136
Ковалівський А. – 137
Козловський Л. – 4
Комаду С. – 136
Комацу С. – 137
Корда-Федорів Р. – 136
Короленко В. – 138
Косарєв В.Д. – 9
Костик Стефан – 44
Кочергіна В. О. – 130
Красовський І. – 20, 24, 33
Кратохвиля-Відимська Ю.Б. – 120
Кремена О. – 138
Кропоткін Петро – 142
Кузич-Березовський І. – 4, 6, 7, 14, 144
Кульчицька О. Л. – 52, 119, 120
Курц Б. – 138
Кюн Г. – 4
Лаврентьев Б. П. – 19, 42
Левинський С. – 138
Лесков О. – 114
Лотоцький А. – 136
Лу Сінь – 142
Мамалига В. – 138
Марків Б. – 136
Марчишин П. – 135
Менінг О. – 4
Меноцці – 5, 42
Мережковський Д. – 141
Міклухо-Маклай М. – 139
Митлюк М. – 136
Михайлів І. – 135
Міхіто (імператриця Японії) – 107
Мореллі Г. – 123
Мураї Т. – 136

- Накамура Е. – 138
Накамура Цуне – 142
Накорчевський А. – 4, 43, 44, 47, 48
Наулко В. І. – 121
Невський Н. А. – 42, 127
Недільський С. – 40
Обермаєр І. – 4
Одінець В. – 137, 138
Окладников Л. – 5
Ольжич О. – 137
Оона Катомі – 137
Острозька Гальшка – 122
Пандіт Санджі – 140
Паркінсон – 35
Пастернак Я. – 4
Підоплічко І. Г. – 6
Пілецький Б. – 42
Побіленський Я. – 141
Полянський Ю. – 4
Попельський Григорій – 141
Потебня О.О. – 18, 20
Пущенко Ф. – 137
Пяцца – 5
Рассел Б. – 143
Редько Ю.К. – 20, 28, 31
Рейко Каяно – 70, 78, 83
Рейнах С. – 4
Рен-Бойкович В. – 113
Реріх Ю. М. – 41
Рошкович І. – 122
Рудницький Я. – 138
Сальський В. – 135
Світ І. – 139
Семчишин Ст. – 121
Сенів І. В. – 120
Сердюкова В. – 140
Сібуя Т. – 137
Сковорода Г. С. – 141
Смілка Р. М. – 139, 145
Соловйов В. – 142
Спеваковський А. Б. – 51, 56, 60, 65, 67, 98, 99
Стамеров К.К. – 113, 114
Стельмащук Г. Г. – 117
Супруненко П. І. – 51
Сутено Орита – 56, 57, 105

- Тагор Рабінtranat – 142
Тадзава Х. – 136
Такакунага Н. – 137
Такакура Т. – 138
Такахата Т. – 136
Такаянаті – 135, 138
Таксамі Ч. М. – 11
Тецуя Ватанабе – 143
Тичина П. Г. – 137
Толстой Л. М. – 141
Топеха Я. П. – 138
Тригубов І. – 138
Тризуб – 4, 5, 15, 18, 22
Тютько Стефанія – 35
Тянь Хань – 142
Українка Леся – 137
Устименко Б. – 143
Фон Віккен Т. – 133, 134
Франко І. Я. – 129, 137, 144
Франкфурт І. – 4
Фукроке Сейджі – 138
Фукуї К. – 136
Хосої В. – 137
Хоріє К. – 134
Цоц Л. – 4
Цюрута Горо – 143
Черниш О. П. – 4, 18, 92, 116, 124
Шанковський І. – 139
Шашкенвич Б. – 139
Шашкевич М. – 139
Шевченко Т. Г. – 45, 137, 139, 140, 141, 142
Шігеру Каяно – 44, 46, 57, 58, 63, 70, 71, 72, 78
Шмідт Г. – 4
Шовкопляс І. Г. – 6
Штернберг Л. Я. – 42
Шумський С. – 21, 22
Щебеньков В. Г. – 5, 59, 60, 87, 89, 90
Юра А. – 4
Юркевич Панфіл – 141
Яблонська Софія – 139
Ясудо Сабуро – 138

Список використаних джерел

1. **Рубель В. А.** Японська цивілізація: традиційне суспільство і державність. – К.: Аквілон-Прес, 1997. – 256 с.
2. **Таксами Ч. М., Косарев В. Д.** Кто вы, АЙНЫ? – М.: Мысль, 1990. – 320 с.
3. **Арутюнов С. А., Щебеньков В. Г.** Древнейший народ Японии... Судьбы племени АЙНОВ. – М.: Наука, 1992. – 208 с.; ил.
4. **Спеваковский А. Б.** Духи, оборотни, демоны и божества АЙНОВ. (религиозные воззрения в традиционном айнском обществе) – М., Наука, 1988. – 205 с.; ил.
5. **Драчук Виктор.** Дорогами тысячелетий. О чем поведали письмена. – 2-е изд. – М.: Молодая гвардия, 1977. – 256 с.; ил.
6. **Белинский В.** Страна Моксель, или Открытие Великороссии. Роман-исследование в двух томах. – К.: Вид-во ім.Олени Теліги, 2006. – Том 1. – 408 с. – Т. 2. – 344 с.
7. **Білик І.** Аксіоми недоведених традицій. Післямова // Білик І. МЕЧ АРЕЯ: Роман. – К.: Радянський письменник, 1986. – С. 405 – 437.
8. **Бондаренко І., Хіно Т.** Українсько-японський словник. – К.: Вид. дім “Альтернативи”, 1997. – 250 с.
9. **Братко-Кутинський О.** Нащадки Святої Трійці. Генеза української державної символіки. – К.:Білий птах, 1992. – 86 с.(із серії: Історія. Нація. Культура).
10. **Вовк Хведір.** Студії з української етнографії та антропології. – К.: Вид-во “Мистецтво”, 1995. – 334 с.
11. **Горпинич В. О.** Словник географічних назв України. – К.: Довіра, 2001. – 528 с.
12. **Замаровський В.** Спочатку був ШУМЕР. – К.: Веселка, 1983. – 207 с.; іл.
13. **Знойко О. П.** Міфи Київської землі та події стародавні. – К.: Вид-во ЦК ЛКСМУ “Молодь”, 1989. – 314 с.
14. **Українка Леся.** Стародавня історія східних народів. – Катеринослав, 1918. – 255 с.
15. **Іларіон митрополит.** Дохристиянські вірування українського народу: Історико-релігійна монографія. – К.:АТ “Обереги” 1991. – 424 с.
16. **Історія Києва.** Стародавній і середньовічний Київ. У трьох томах. – Т. 1. – К.: Наук. думка, 1986. – 383 с.
17. **Каляндрук Т. Б.** Таємниці бойових мистецтв України. Вид. 2-е. – Львів: Сполом, 2004. – 314 с. з іл.
18. **Каляндрук Т.** Загадки козацьких характерників. – Львів: ЛА “Піраміда”, 2006. – 272 с.
19. **Кіндратенко А.М.** Європейські ГУНИ – предки українців. – Харків, 2007. – 169 с.
20. **Кобилюх В.** САНСКРИТ – ключ до вивчення праісторії української мови // Дзвін, 1994. – № 7. – С. 134-136.

21. **Кобилюх Василь**. Гуцульщина в праісторії та санскриті// Микола Домашевський. Історія Гуцульщини. – Том V. – Львів: Логос, 2000. – С. 8–52.
22. **Кобилюх В.** Що допомогло Шампольону розгадати давньо-єгипетське письмо// Дзвін. – 2001, № 11-12. – 153-154.
23. **Кобилюх В.** АЙНИ повертаються до нас... // Столиця. № 36 (24) за 1 квітня 2000 року. – С. 13.
24. **Кобилюх В.** Астральні знаки Праукраїни. I) Знак Вічності // Гражда, – 2002, № 6, – С. 1-30.
25. **Кобилюх В.** Астральні знаки Праукраїни. II.) ТРИЗУБ // Гражда – 2003. № 7. – С. 1-32; № 8. – С. 1-25.
26. **Кобилюх В.** Герб нашої держави – найдавніший релігійний символ // Українська Британіка (Лондон). – 2002, № :6 (за 22 березня). – С. 7.
27. **Кобилюх В.** Праісторія прізвища Лимич, Лемик, Лемко// Грегіт. 2008. № 4. – С. 43–47.
28. **Кобилюх В.** Перші аксіоми українського Санскриту// Мандрівець, 2000, – № 5-6. – С. 23-35.
29. **Кобилюх В.** Праукраїнці пережили ядерну катастрофу ще за кілька тисячоліть до нашої ери?// Україна Придінщева, 2002. № 4. – С. 2. 30.
- Кобилюх В.О.** Праукраїна з найдавніших часів // Науковий вісник Українського історичного клубу. – Москва, 2004. Том X. – С. 90–102.
31. **Кобилюх В.О.** Що таке Санскрит? Які найперші аксіоми українського Санскриту. Том VII // Науковий вісник Українського університету у Москві. – М., 2005. – С. 4- 19.
32. **Кобилюх В.** Праукраїнські релігійні переконання та їхнє значення у вихованні особистості// Роль науки, релігії та суспільства у формуванні особистості. Матеріали XIII Міжнародної науково-практичної конференції 16 травня 2003. – Донецьк: ІПШІ “Наука і освіта”. 2003. – С. 123–126.
33. **Костомаров М. І.** Слов'янська міфологія. Вибрані праці з фольклористики й літературознавства. – К.: Либідь, 1994. – 384 с.
34. **Костюк Ю.** (упорядник). Українські народні пісні Пряшівського краю. – Том I. – Словацьке вид-во художньої літератури, 1958. – 303 с.
35. **Кухарчук Ю.** Знахідкам – мільйон років // Наука і суспільство, 1991, № 11, – С. 79 – 81.
36. **Кузич-Березовський І. ОРІЯНА, КІМЕРІЯ – ПРАУКРАЇНА** : у 2-х томах. – Детройт(США), 1979. – 378 с.
37. **Кузич- Березовський І.** Праісторія України. Книга II. – Детройт, (США, штат Мішіган), 1980. – 235 с.
38. **Кульчицька Анна.** Орнамент Трипільської культури та української вишивки ХХ ст. – Львів, 1995. – 118 с.
39. **Липа Юрій.** Призначення України. – Львів: Просвіта, 1992. – 270 с.
40. **Паїк В.** Корінь безсмертної України і вкраїнського народу. – Львів: “Червона калина”, 1995. – 238 с.
41. **Пассек Т.С.** Трипільська культура. Науково-популярний нарис. – К.: Вид. АН УРСР, 1941. – 84 с.: іл.

42. **Плачинда С. П.** Міфи і легенди давньої України. – К.: “Спалах” ЛТД, 1997. – 176 с.
43. **Сокіл В.** Народні легенди та перекази українців Уарпат. – К.: Наук. думка, 1995. – 158 с.
44. **Сополига Мирослав.** Енциклопедія народної культури Словаччини з погляду презентування русинів-українців// Дукля, № 2. 1996. – С. 94-97.
45. **Хвойка В.В.** Розкопки 1901 року в царині Трипільської культури// Слово Просвіти. – 2002, ч. 32.
46. **Шаян В.** Українська символіка. – Канада, 1990.
47. **Шаян В.** Джерело сили української культури. – Лондон-Торонто, 1972.
48. **Шаян В.** Віра предків наших. – Гамільтон-Луцьк, 1998. – 893 с.
49. **Шерех Юрій.** Галичина в формуванні нової української літературної мови. – Мюнхен, 1949. – 93 с.
50. **Шилов Ю.О.** “Велесова книга” та актуальність прадавніх учень. – К.: Книжкова палата України, 2001. – 154 с.
51. **Генетика и наследственность.** Сборник статей французских авторов-генетиков Андрэ Львов, Жан Тавлицкий, Жан Луи Гене и др. – М.: Мир, 1987. – 302 с.
52. **Степанян Л. Г.** Следы арийцев в ПОЛИНЕЗИИ //Лрабер асарекакан гидурютюнери = Вестник Общественных наук. – Ереван, 1998. № 3. – С. 139 – 146.
53. **Кратохвиля-Відимська Ю.** Б. Графіка. Львова. – К.: Мистецтво, 1971.
54. **Черниш О.П.** Палеолітична стоянка Молотове – 5. – К.:АН УРСР, 1961.
55. **Періх Ю.М.** Тибетско-русско-английский словарь с санскритскими паралелями (выпуск 1). – М, 1983.
56. **Бандрівський М.** Сварожі лики. – Львів: Логос, 1992. – 104 с : іл.
57. **Лесков О.** Скарби курганів Херсонщини. – К.:Мистецтво, 1974. – 124 с.
58. **Стамеров К.К.** Нариси з історії костюмів. Ч. I, – К.: Мистецтво. 1978.
59. **Стельмащук Г.Г.** Традиційні головні убори українців. – К.:Наук. думка, 1993.
60. **Kajano Shigeru.** Our Jano Was a Foresi. An Ainu Memjsr. – Oxford, 1994.
61. **Сенів І.В.** Творчість Олени Львівної Кульчицької. – К.:Вид. АН УРСР, 1961. – 108 с.
62. **Кіндратенко А.М.** Європейські ГУНИ – предки українців. – Харків, 2007. – 169 с.
63. **Кіндратенко А.М.** Європейські ГУНИ в описах давніх авторів. Харків, 2007. – 360 с.

ЗМІСТ

1. Душа Японії – Айни очима українця і Санскриту	3 стор.
2. Сучасні японські слова в поясненні українською мовою та мовою Санскриту.....	15
3. Стародавні Айни давно тримають велич Японії.....	40
4. Житло Айнів.....	58
5. Свято ведмедя.....	63
6. Сучасні Айни: їхня праця, творчість і вірування.....	70
7. Мистецтво Айнів.....	86
8. Духовний світ Айнів.....	97
9. Астральні знаки Айнів.....	99
10. Вчителі та зрадники Айнів.....	107
11. Хто ж такі протояпонці?.....	111
12. Про японських самураїв та їхні шапки-рогачівки.....	111
13. Ще одна незнана духовна спільність японців з українцями.....	121
14. ПІДСУМКИ.....	124
15. Про українсько-японські взаємини.....	134
16. <u>Смілка Р.М.</u> Дужий духом українець Василь Якович Єрошенко незрячий класик японської літератури.....	140
17. Закінчення.....	146
18. Перелік згаданих прізвищ.....	148
19. Список використаної літератури.....	152

БІОГРАФІЧНІ ВІДОМОСТИ

Народився 12 червня 1935 року в с. Журавники Пустомитівського району Львівщини. Після семирічки поступив у Дъвівську фельшесько-акушерську школу (нині Медучилище № 1). Із серпня 1953 року працює у дільничній лікарні фельдшером-акушером у с. Пеняки нині Бродівського р-ну Львів. обл. У 1958 році поступає у Львів. держ університет ім І.Франка на філологічний факультет український відділ. Але захистив дипломну щойно в 1997 році на тему “Українська мова і Санскрит”. За той час працюючи закінчив Львівський державний медичний інститут лікувальний факультет вечірній відділ. Працював терапевтом і дослідником української мови.

Брав участь у створенні “Орфографічного словника країнських медичних термінів”(Львів, 1993 рік на 33000 слів) і двотомного “Українсько-Латинсько-англійського медичного тлумачного словника” (Львів, 1995 рік на 33000 слів. Автор наукових монографій “Українські козацькі назви у Санскриті” (2003 рік) та “167 синонімічних назв ЗЕМЛІ у Санскриті”(2009 р.). У 2007 році вийшла поетична збірка “Прийшла до мене Україна”. Крім того, вийло понад сто публікацій у різних збірниках, журналах і газетах на медичну та філогічну тематику, що завжди йде в парі із праукраїнським Санскритом, або виходить із Його предвічних джунглів, щоби показатися для молодих українців.